

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 315

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 63
29 września 2020

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

1

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2020/1336

z dnia 25 września 2020 r.

nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

po poinformowaniu państw członkowskich,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

- (1) W dniu 30 lipca 2019 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036 Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii (poli)alkoholi winylowych („PVA”) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 19 czerwca 2019 r. przez Kuraray Europe GmbH („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 60 % ogólnej unijnej produkcji PVA. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.

1.2. Zainteresowane strony

- (3) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja w szczególności poinformowała skarżącego, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących oraz władze ChRL, znanych importerów i użytkowników o wszczęciu dochodzenia oraz zaprosiła ich do wzięcia udziału w tym dochodzeniu.
- (4) Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz złożenia wniosku o przesłuchanie przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. Wszystkie zainteresowane strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie, uzyskały taką możliwość.

1.3. Uwagi dotyczące wszczęcia postępowania

- (5) Po wszczęciu postępowania szereg użytkowników produktu objętego postępowaniem argumentowało, że niepełne streszczenie informacji przedstawionych w jawnej wersji skargi nie było dostatecznie szczegółowe lub było niekompletne, co uniemożliwiło prawidłowe zrozumienie istoty informacji poufnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. C 256/03 z 30.7.2019, s. 4.

- (6) Komisja uznała, że wersja skargi nieopatrzona klauzulą poufności otwarta do wglądu zainteresowanych stron zawiera wszystkie istotne dowody oraz niepoufne streszczenia danych, które zostały objęte poufnym traktowaniem w celu umożliwienia zainteresowanym stronom skorzystania z prawa do obrony w trakcie całego postępowania.
- (7) W art. 19 rozporządzenia podstawowego i w art. 6 ust. 5 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 przewidziano ochronę informacji poufnych w sytuacji, w której ujawnienie takich informacji stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną konkurenta lub miałyby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje otrzymała te informacje.
- (8) Informacje, które zostały objęte poufnym traktowaniem, uznaje się za należące do tych kategorii. W każdym razie skarżący przedstawił streszczenia treści części skargi objętych klauzulą poufności i umieścił dane liczbowe w odpowiednich nawiasach. Komisja zweryfikowała te dokumenty przed wszczęciem postępowania. Komisja stwierdziła, że spełniają one wymogi ustanowione w przepisach art. 19 i zapewniają możliwość prawidłowego zrozumienia istoty informacji poufnych.
- (9) W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (10) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że skarga stanowi element realizowanej przez skarżącego strategii mającej na celu rozszerzenie jego monopolu na rynku Unii w wyniku celowego zmniejszania wielkości sprzedaży i podnoszenia cen.
- (11) Informacje zgromadzone w toku dochodzenia nie dostarczyły żadnych dowodów świadczących o stosowaniu jakichkolwiek praktyk ograniczających konkurencję przez przemysł Unii. Wręcz przeciwnie – zgromadzono konkretne dowody w postaci ofert handlowych i wymian wiadomości e-mail wskazujące, że przemysł Unii był gotowy i skłonny dostarczać produkt objęty postępowaniem każdemu użytkownikowi.
- (12) Udział skarżącego w wolnym rynku unijnym w okresie objętym dochodzeniem wynosił [25 % – 30 %] i był zdecydowanie zbyt niski, by umożliwić mu zajmowanie jakiegokolwiek pozycji dominującej.
- (13) Jeżeli chodzi o domniemaną strategię mającą na celu zmniejszanie wielkości sprzedaży i podnoszenie cen, w toku dochodzenia wykazano, że skarżący początkowo podjął próbę poprawy swoich korzyści skali, zwiększając poziom produkcji i nakłady inwestycyjne w celu obniżenia ponoszonych przez siebie jednostkowych kosztów produkcji. Skarżący próbował również dostosować się do chińskich cen dumpingowych za pomocą tłumienia własnych cen, aby zachować udział w rynku. Choć strategia ta rzeczywiście pozwoliła skarżącemu zachować jego udział w rynku, przyniosła mu jednocześnie znaczne straty. Jak wyjaśniono w motywie 528 poniżej, skarżący został zatem zmuszony do porzucenia prób utrzymania udziału w rynku w warunkach przywozu z ChRL, w związku z czym skoncentrował się na sprzedaży produktów należących do droższych gatunków, w przypadku których wciąż mógł liczyć na możliwość osiągnięcia rentownej sprzedaży, choć kosztem znaczącej straty udziału w rynku.
- (14) W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (15) Po wszczęciu postępowania producent unijny Wacker Chemie AG stwierdził, że zamieszczone w skardze szacunki dotyczące nadwyżki mocy produkcyjnych producentów chińskich były niedokładne, i przedstawił własne szacunki.
- (16) Zawarte w skardze szacunki dotyczące nadwyżki mocy produkcyjnych producentów chińskich sporządzono w oparciu o obiektywne i sprawdzone źródło danych, tj. IHS Chemical Economics Handbook. Choć z racjonalnego punktu widzenia nie można wykluczyć istnienia rozbieżnych szacunków dotyczących poziomu podaży i popytu na rynku chińskim, Komisja uznała, że szacunki przedstawione w skardze spełniały kryteria dostatecznej dokładności i wiarygodności pozwalające uznać je za dowód *prima facie*. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (17) Wacker Chemie AG przekazał również uwagi dotyczące metody obliczania marginesów dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, argumentując w szczególności, że zastosowanie przepisów art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego byłoby niezgodne z zasadami WTO, a także stwierdzając, że nie przedstawiono żadnych dowodów świadczących o zniekształceniu kosztów. Kwestie związane z występowaniem znaczących zakłóceń oraz ze stosowaniem przepisów art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego omówiono w sekcji 3.1.1 poniżej.
- (18) Po wszczęciu postępowania Wacker Chemie AG stwierdził również, że przedstawione przez skarżącego szacunki marginesu dumpingu i wartości normalnej były nieprawidłowe, ponieważ producenci chińscy byli zintegrowani pionowo i nie kupowali monomeru octanu winylu do celów produkcyjnych.

- (19) W skardze wskazano na zakłócenia odnoszące się do szeregu surowców, które mogą być wykorzystywane do wytwarzania monomeru octanu winylu, w zależności od metody produkcji. Te same surowce wykorzystuje się również w przypadku, gdy producenci są zintegrowani pionowo i nie kupują monomeru octanu winylu od innych przedsiębiorstw, dlatego też powiązane z nimi zakłócenia były istotne w kontekście obliczania wartości normalnej. Należy również zwrócić uwagę na fakt, że obliczenia wartości normalnej przedstawione w skardze stanowią wystarczający dowód świadczący o dumpingu oraz że w toku dochodzenia ustalono wartość normalną w oparciu o zweryfikowane dane przekazane przez współpracujących chińskich producentów eksportujących. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (20) Na etapie wszczęcia postępowania przedsiębiorstwa Wacker i Carbochem stwierdziły, że Komisja zastosowała system PCN, który nie zapewniał wystarczającej porównywalności cen. Po ujawnieniu przedsiębiorstwa Wacker, Carbochem, Gamma Chimica, FAR Polymer i Ahlstrom-Munksjö ponownie podniosły ten argument.
- (21) Przedsiębiorstwo Wacker stwierdziło, że PCN obejmowało zbyt szerokie zakresy lepkości, stopnia hydrolizy i zawartości metanolu oraz nie uwzględniało wielkości cząstek i wartości pH. Przedsiębiorstwa Carbochem, Gamma Chimica i FAR Polymer uznały, że masa cząsteczkowa nie była brana pod uwagę w PCN, natomiast przedsiębiorstwo Ahlstrom-Munksjö stwierdziło, że zakres zawartości popiołu był zbyt szeroki.
- (22) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że struktura PCN stanowi problem. PCN obejmowały podstawowe i kluczowe właściwości produktu objętego postępowaniem powszechnie definiowane za pomocą głównych elementów, które zostały w nich zawarte (tj. lepkości, stopnia hydrolizy oraz zawartości popiołu i metanolu). Parametry te są kluczowe dla wszystkich gatunków PVA i są uznawane za normy przemysłowe w odniesieniu do wszystkich zastosowań produktu objętego postępowaniem. Choć więc może być prawdą, że niektóre cechy nieujęte w PCN mogą być istotne dla niektórych zastosowań, takie cechy są specyficzne dla użytkownika (a nie dla produktu).
- (23) Argument ten został zatem odrzucony.

1.4. Kontrola wyrywkowa

- (24) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że może dokonać kontroli wyrywkowej zainteresowanych stron zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

1.4.1. Dobór próby producentów unijnych

- (25) W zawiadomieniu o wszczęciu Komisja ogłosiła, że wstępnie wybrała próbę producentów unijnych. Komisja dobrała próbę na podstawie zgłoszonej wielkości produkcji produktu podobnego w Unii. Wspomniana próba obejmowała trzech producentów unijnych. Producenci unijni objęci próbą reprezentowali ponad 90 % szacunkowej całkowitej wielkości produkcji produktu podobnego w UE. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w sprawie wstępnie dobranej próby.
- (26) Jedna zainteresowana strona wyraziła zastrzeżenia co do objęcia próbą producenta Wacker Chemie AG, który wytwarza produkt objęty postępowaniem wyłącznie na użytek własny. W opinii tej strony uwzględnienie w próbie przedsiębiorstwa Wacker, które nie sprzedaje produktu na wolnym rynku, mogło potencjalnie zniekształcić wyniki analizy szkody.
- (27) Komisja wzięła również pod uwagę sytuację jednego z przedsiębiorstw objętych próbą. W tym miejscu należy jednak podkreślić, że cały przemysł Unii – w tym trzech producenci unijni początkowo objęci próbą – również wytwarza produkt objęty postępowaniem do celów konsumpcji własnej. W związku z tym stwierdzono, że objęcie przedsiębiorstwa Wacker Chemie AG próbą nie zniekształciło wyników analizy szkody i umożliwiło Komisji dogłębne zbadanie sytuacji również na rynku zmonopolizowanym PVA w Unii. Próbę uznano zatem za reprezentatywną dla przemysłu Unii.
- (28) Aby zapewnić sobie możliwość pełnego ocenienia okoliczności faktycznych sprawy, Komisja wzięła pod uwagę interesy producentów unijnych Wacker i Solutia, traktując te przedsiębiorstwa również jako użytkowników produktu objętego dochodzeniem.
- (29) Na dalszym etapie postępowania jeden z trzech producentów objętych próbą – Sekisui Specjalty Chemicals Europe S.L. – poinformował Komisję, że nie jest w stanie współpracować w pełni w charakterze producenta objętego próbą. W istocie w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu producent ten zawarł wyłącznie informacje na temat wskaźników makroekonomicznych, które były niewystarczające do celów prowadzonego dochodzenia. Z tego względu Komisja postanowiła dokonać przeglądu próby producentów unijnych, usuwając z niej Sekisui Specjalty Chemicals Europe S.L.
- (30) Zmieniona próba obejmująca dwóch producentów unijnych reprezentuje ponad 80 % szacunkowej całkowitej wielkości produkcji produktu podobnego w UE. Próba jest reprezentatywna dla przemysłu Unii.

1.4.2. Kontrola wyrywkowa importerów

- (31) Aby podjąć decyzję co do konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby dokonać doboru próby, Komisja zwróciła się do importerów niepowiązanych o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu.
- (32) Sześciu importerów niepowiązanych dostarczyło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja wybrała próbę złożoną z trzech importerów niepowiązanych, kierując się najwyższą wielkością przywozu do Unii. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w kwestii doboru próby zasięgnięto opinii wszystkich znanych importerów, których dotyczy postępowanie. Żaden z tych podmiotów nie zgłosił uwag.

1.4.3. Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących w ChRL

- (33) Aby podjąć decyzję co do konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby dokonać doboru próby, Komisja wezwała wszystkich producentów eksportujących w ChRL do udzielenia informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Ponadto Komisja zwróciła się do Misji Chińskiej Republiki Ludowej w Unii Europejskiej o wskazanie innych producentów eksportujących, którzy ewentualnie byłiby zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub skontaktowanie się z nimi.
- (34) Czterech producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, dostarczyło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja dokonała doboru próby obejmującej trzech producentów na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Unii, jaką to wielkość można było właściwie zbadać w dostępnym czasie. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w kwestii doboru próby zasięgnięto opinii wszystkich zainteresowanych stron, których dotyczy postępowanie, oraz organów państwa, którego dotyczy postępowanie. Nie otrzymano żadnych uwag.

1.5. Indywidualne badanie

- (35) Pierwotnie wszystkie cztery grupy producentów eksportujących, które odesłały formularze kontroli wyrywkowej, złożyły wnioski o indywidualne badanie na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W dniu wszczęcia postępowania Komisja udostępniła kwestionariusz dla producentów eksportujących na swojej stronie internetowej. Ponadto, ogłaszając skład próby, Komisja poinformowała producenta eksportującego, który nie został włączony do próby, o konieczności udzielenia odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w kwestionariuszu, jeżeli chce zostać objęty indywidualnym badaniem. Producent eksportujący nie przekazał odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Wobec braku odpowiedzi stwierdzono, że producent eksportujący nie spełnił obowiązujących wymogów, przez co nie można było objąć go indywidualnym badaniem.

1.6. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne

- (36) Komisja przesłała rządowi Chińskiej Republiki Ludowej („rząd ChRL”) kwestionariusz dotyczący istnienia znaczących zakłóceń w ChRL w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. Kwestionariusze dla producentów unijnych, importerów, użytkowników i producentów eksportujących udostępniono w internecie w dniu wszczęcia postępowania.
- (37) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od dwóch producentów unijnych objętych próbą oraz od trzech producentów eksportujących objętych próbą. Jak wspomniano w motywie 29 powyżej, otrzymano również niepełne odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu od innego producenta unijnego, który został z tego powodu wykluczony z próby. Dziesięciu użytkowników i trzech importerów niepowiązanych dostarczyło Komisji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Nie otrzymano żadnej odpowiedzi od rządu ChRL.
- (38) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uważane za niezbędne w celu stwierdzenia istnienia dumpingu, wynikającej z niego szkody oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne na podstawie art. 16 rozporządzenia podstawowego odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

Producenci unijni:

- Kuraray Europe GmbH, Niemcy („KEG”);
- Wacker Chemie AG, Niemcy („Wacker”);

Importerzy niepowiązani:

- Carbochem Srl, Włochy („Carbochem”);
- Omya Hamburg GmbH, Niemcy („Omya”);
- Wegochem Europe B.V., Niderlandy („Wegochem”);

Użytkownicy:

- Cordial B.V., Niderlandy („Cordial”);

— Solutia Europe SPRL/BVBA, Belgia („Solutia”);

— Wacker Chemie AG, Niemcy („Wacker”);

Producenci eksportujący i powiązane z nimi przedsiębiorstwa w Chińskiej Republice Ludowej:

Shuangxin:

— Inner Mongolia Environment-Friendly Material Co., Ltd („Shuangxin”);

Sinopec Group:

— Central-China Company, Sinopec Chemical Commercial Holding Co., Ltd („Sinopec Central China”);

— Sinopec Chongqing SVW Chemical Co., Ltd („Sinopec Chongqing”);

— Sinopec Great Wall Energy & Chemical (Ningxia) Co., Ltd („Sinopec Ningxia”);

— Sinopec Shanghai Petrochemical Co., Ltd;

Wan Wei Group::

— Anhui Wan Wei Updated High-Tech Material Industry Co., Ltd („Wan Wei”);

— Inner Mongolia Mengwei Technology Co., Ltd („Mengwei”).

1.7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (39) Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 30 czerwca 2019 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

1.8. Procedura określania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego

- (40) W świetle wystarczających dowodów dostępnych na początku dochodzenia, które wykazują istnienie znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego, Komisja uznała za właściwe wszczęcie dochodzenia, uwzględniając art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.
- (41) W związku z tym, w celu zebrania danych niezbędnych do ewentualnego zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja zwróciła się do wszystkich producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, o dostarczenie informacji wymaganych w załączniku III do zawiadomienia o wszczęciu postępowania w odniesieniu do materiałów stosowanych do produkcji PVA. Czterech producentów eksportujących dostarczyło stosowne informacje.
- (42) W celu uzyskania informacji uznanych za niezbędne do dochodzenia w odniesieniu do domniemanych znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego Komisja przesłała kwestionariusz również do rządu ChRL. Nie otrzymano żadnej odpowiedzi od rządu ChRL. Następnie Komisja poinformowała rząd ChRL, że do ustalenia istnienia znaczących zakłóceń w ChRL wykorzysta dostępne fakty w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (43) W zawiadomieniu o wszczęciu Komisja wezwała również wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia swoich opinii i informacji oraz do dostarczenia dowodów potwierdzających stosowność zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w terminie 37 dni od daty opublikowania tego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (44) Po wszczęciu postępowania trzech chińskich producentów eksportujących przekazało uwagi dotyczące metody obliczania marginesów dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, argumentując w szczególności, że Komisja nie wykazała, iż domniemana interwencja rządowa wyraźnie doprowadziła do zniekształcenia cen materiałów do produkcji. Kwestie związane z występowaniem znaczących zakłóceń omówiono w sekcji 3.1.1 poniżej.
- (45) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wskazała również, że w świetle dostępnych dowodów, aby określić wartość normalną na podstawie niezniekształconych cen lub wartości odniesienia, konieczne może okazać się wybranie odpowiedniego reprezentatywnego kraju zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.

- (46) W dniu 2 października 2019 r. Komisja opublikowała pierwszą notę do akt („nota z dnia 2 października 2019 r.”) ⁽³⁾, w której zwróciła się o opinię zainteresowanych stron na temat odpowiednich źródeł, z których Komisja może skorzystać w celu określenia wartości normalnej, zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. e) akapit drugi rozporządzenia podstawowego. W nocy tej Komisja przedstawiła wykaz wszystkich czynników produkcji, takich jak materiały, energia i siła robocza, wykorzystywanych przez producentów eksportujących w produkcji produktu objętego postępowaniem. Ponadto w oparciu o kryteria wyboru nieznieskształconych cen lub wartości odniesienia Komisja określiła potencjalne reprezentatywne kraje (mianowicie: Brazylia, Malezja, Meksyk i Tajlandia).
- (47) Komisja dała wszystkim zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia uwag. Komisja otrzymała uwagi od trzech producentów eksportujących, jednego importera i użytkownika oraz skarżącego. Rząd ChRL nie przedstawił żadnych uwag.
- (48) Komisja odniosła się do uwag otrzymanych w odniesieniu do noty z dnia 2 października 2019 r. w drugiej nocy dotyczącej źródeł do celów określenia wartości normalnej z dnia 20 grudnia 2019 r. („nota z dnia 20 grudnia 2019 r.”) ⁽⁴⁾. Komisja przekazała również zaktualizowany wykaz czynników produkcji. Na podstawie otrzymanych uwag Komisja dodała również Turcję do wykazu potencjalnych reprezentatywnych krajów oraz stwierdziła po przeprowadzeniu dalszych analiz, że na tym etapie Turcję można uznać za odpowiedni reprezentatywny kraj na podstawie art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. Komisja określiła również listę kodów stosowanych przez Turcję oraz udostępniła stosowne tureckie dane statystyczne dotyczące ceł w aktach udostępnionych do wglądu.
- (49) Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag. Komisja otrzymała uwagi od jednego producenta eksportującego, trzech podmiotów gospodarczych prowadzących obrót produktem objętym dochodzeniem w Unii i od skarżącego.
- (50) Komisja odniosła się do uwag otrzymanych po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. w trzeciej nocy dotyczącej źródeł do celów określenia wartości normalnej z dnia 30 marca 2020 r. („nota z dnia 30 marca 2020 r.”) ⁽⁵⁾. W nocy tej Komisja udzieliła również dodatkowych wyjaśnień w kwestii niektórych źródeł do celów określenia wartości normalnej i zaprosiła zainteresowane strony do przedstawiania uwag. Po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r. Komisja otrzymała uwagi wyłącznie od trzech podmiotów gospodarczych prowadzących obrót produktem objętym dochodzeniem w Unii. W niniejszym rozporządzeniu odniesiono się do tych uwag w motywach 219, 220, 264, 342 i 343.

1.9. Niewprowadzanie środków tymczasowych i dalsze postępowanie

- (51) Dnia 9 marca 2020 r., zgodnie z art. 19a ust. 2 rozporządzenia podstawowego, Komisja poinformowała zainteresowane strony o swoim zamiarze nienakładania środków tymczasowych oraz kontynuacji dochodzenia.
- (52) Ponieważ nie nałożono żadnych środków tymczasowych, nie dokonano również żadnej rejestracji przywozu.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (53) Produktem objętym postępowaniem ⁽⁶⁾ są niektóre (poli)alkohole winylowe (PVA), nawet zawierające niezhydrolizowane grupy octanowe, w postaci żywic homopolimerowych o lepkości (mierzonej w 4-procentowym roztworze wodnym w temperaturze 20 °C) wynoszącej co najmniej 3 mPas, ale nie większej niż 61 mPas, i o stopniu hydrolizy co najmniej 80,0 mol %, ale nieprzekraczającym 99,9 mol %, zmierzonych zgodnie z metodą opisaną w normie ISO 15023-2, pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej (ChRL) („produkt objęty postępowaniem”).
- (54) Dochodzenie wykazało, że ten opis produktu, w szczególności w odniesieniu do metody pomiaru lepkości i stopnia hydrolizy, nie był wystarczająco precyzyjny i mógł prowadzić do błędnej interpretacji lub błędnej klasyfikacji przez krajowe organy celne. Ponadto istniało ryzyko, że podmioty gospodarcze mylnie zinterpretowały ten opis i w konsekwencji nie zgłosiły się jako zainteresowane strony. Z tego względu Komisja sprecyzowała brzmienie opisu dotyczącego zakresu produktu, zawartego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, publikując zawiadomienie z dnia 7 listopada 2019 r. („zawiadomienie wyjaśniające”) ⁽⁷⁾. Zawiadomienie wyjaśniające umożliwiło również stronom zgłaszanie się w określonym terminie w celu ujawnienia się i zwrócenia o przesłanie kwestionariusza, jeśli miały takie życzenie. Jeden użytkownik produktu objętego postępowaniem, Henkel AG & Co., zgłosił się jako zainteresowana strona w postępowaniu. Żadna z zainteresowanych stron nie zwróciła się o przesłanie kwestionariusza.

⁽³⁾ Nr t19.005031.

⁽⁴⁾ Nr t19.006513.

⁽⁵⁾ Nr t20.002714.

⁽⁶⁾ Jak wyjaśniono w zawiadomieniu wyjaśniającym.

⁽⁷⁾ Zawiadomienie wyjaśniające zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 378 z 7.11.2019, s. 9).

- (55) PVA wykorzystuje się w charakterze dodatku, prekursora lub czynnika zasadniczo w czterech sektorach przemysłu: (i) produkcji papieru i tektury; (ii) produkcji żywic PVB (poliwinylbutyralowych) wykorzystywanych w procesie wytwarzania folii PVB; (iii) produkcji substancji pomocniczych w procesie polimeryzacji tworzyw sztucznych; oraz (iv) produkcji emulsji i klejów.

2.2. Produkt podobny

- (56) W toku dochodzenia wykazano, że następujące produkty mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne, a także te same podstawowe zastosowania:
- produkt objęty postępowaniem,
 - produkt produkowany i sprzedawany na rynku krajowym państwa, którego dotyczy postępowanie,
 - produkt wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł Unii.

- (57) Komisja uznała zatem, że są to produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

2.3. Segmentacja

- (58) Produkt objęty postępowaniem wytwarza się i sprzedaje w postaci wielu różnych rodzajów produktów, które w branży określa się mianem „gatunków”. Każdy gatunek obejmuje specyficzne połączenie poziomów lepkości, zawartości metanolu i popiołu, a także stopnia hydrolizy, co pozwala uzyskać dostęp do szerokiego wachlarza połączeń wywarzanych w celu zaspokojenia zapotrzebowania zgłaszanego w specyfikacjach klientów w różnych sektorach.
- (59) W toku dochodzenia ujawniono dużą liczbę gatunków PVA zarówno w odniesieniu do przywozu z Chin, jak i w odniesieniu do produkcji/sprzedaży w Unii. Komisja przypisała poszczególne charakterystyczne połączenia tych gatunków do różnych numerów kontrolnych produktu („PCN”). W okresie objętym dochodzeniem producenci eksportujący objęci próbą przywieźli 34 PCN produktu objętego postępowaniem do Unii, natomiast objęty próbą producent unijny sprzedawał w tym samym okresie około 39 różnych PCN.
- (60) Z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynika również, że niektóre spośród tych gatunków (sprzedawane zarówno przez przemysł Unii, jak i przez producentów eksportujących) mają szerokie spektrum zastosowań i ich cena jest na ogół jest niższa. Inne bardziej wyspecjalizowane gatunki przeznaczone do stosowania w wąskich dziedzinach (np. produkty farmaceutyczne lub produkcja folii PVB) są, średnio rzecz biorąc, droższe. Producenci unijni i producenci eksportujący sprzedają również te gatunki produktu.
- (61) Pomimo dużej liczby gatunków produktu Komisja stwierdziła jednak, że rynek PVA nie jest podzielony na wyraźnie wyodrębnione segmenty. Różni użytkownicy mogą pozyskiwać szereg różnych gatunków PVA, w zależności od wymogów określonych w ich specyfikacjach technicznych. Dla niektórych użytkowników najważniejszą właściwością jest zawartość popiołu, dla innych poziom lepkości, natomiast jeszcze inni są w stanie stosować produkt wytworzony zgodnie z praktycznie dowolną specyfikacją. Każdy sektor przemysłu wykorzystującego produkt objęty postępowaniem może zamiennie stosować różne zestawy gatunków PVA. Choć niektóre grupy użytkowników (np. producenci PVB, przemysł farmaceutyczny) mają bardziej ograniczone możliwości, jeżeli chodzi o liczbę gatunków, z których mogą korzystać, zakres stosowanych przez nich gatunków nadal pokrywa się z zakresem innych użytkowników, którzy są w stanie korzystać z szerszego spektrum gatunków.
- (62) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że wszystkie gatunki są względem siebie – co najmniej w pewnym stopniu – konkurencyjne, a zatem przeprowadzenie analizy pod kątem segmentów nie jest uzasadnione ani właściwe w tym przypadku. Aby zbadać wpływ różnych gatunków na cenę, zapewniając przy tym obiektywne porównanie, Komisja dokonała dostosowań służących odzwierciedleniu różnic w niektórych cechach poszczególnych gatunków. Wspomniane dostosowania wyjaśniono w sekcji 4.4.2 poniżej.
- (63) Po ujawnieniu szereg zainteresowanych stron, Carbochem, Gamma Chimica FAR Polymer, Wacker i Cordial, twierdziło, że Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że rynek PVA jest podzielony na dwa segmenty: wysokiej jakości PVA i niskiej jakości PVA. Strony argumentowały, że produkty należące do tych segmentów nie są bezpośrednio zamienne i że przywóz z Chin w większości przypadków dotyczy segmentu niskiej jakości PVA. Ponadto strony twierdziły, że niektórzy użytkownicy mogą stosować w procesie produkcji tylko niektóre konkretne gatunki produktu objętego postępowaniem.
- (64) Analiza przeprowadzona przez Komisję potwierdziła, że poszczególne gatunki, jak wyjaśniono w motywie 61, są wzajemnie zamienne, przynajmniej do pewnego stopnia. Nawet jeśli prawdą jest, że niektórzy użytkownicy mogą zaopatrywać się wyłącznie w ograniczony zestaw gatunków na potrzeby swoich zastosowań, gatunki te nie odnoszą się wyłącznie do segmentów niższego szczebla jednego użytkownika, lecz pokrywają się z gatunkami pozyskiwanymi do celów innych zastosowań niższego szczebla. Ponadto w toku dochodzenia ustalono, że chińscy producenci eksportujący dostarczają gatunki na potrzeby wszystkich czterech głównych zastosowań PVA i konkurują w pełni z gatunkami sprzedawanymi przez przemysł Unii.

- (65) W związku z tym zarzut ten został odrzucony.

2.4. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (66) Jeden użytkownik, Solutia, producent folii PVB, i jeden importer niepowiązany, Wegochem, stwierdzili, że „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej”⁽⁸⁾ powinien zostać wyłączony z zakresu produktu objętego postępowaniem. Strony podtrzymały swoje twierdzenie po ujawnieniu.
- (67) W opinii tych zainteresowanych stron „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej” zasadniczo różni się od standardowego gatunku PVA, ponieważ posiada inne cechy fizyczne, techniczne i chemiczne i wymaga zastosowania procesu produkcji o wysokiej wartości dodanej. Z uwagi na te specyficzne cechy produkcja PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej jest technicznie trudna i złożona. Zaledwie kilku producentów jest wykwalifikowanych, by wytwarzać ten konkretny gatunek produktu wykorzystywany do produkcji folii PVB, przy czym tylko jeden z nich prowadzi działalność w ChRL. W szczególności rozkład masy cząsteczkowej, zawartość żelaza oraz niska zawartość popiołu i metanolu nie są standardowymi cechami produktu objętego postępowaniem, co sprawia, że ten gatunek PVA ma niepowtarzalny charakter i jest niezwykle trudny do wytworzenia, ponieważ wszystkie jego cechy muszą jednocześnie mieścić się w wąskim przedziale wyznaczonym w specyfikacji.
- (68) Opierając się na dowodach przedstawionych w aktach sprawy, Komisja nie zgodziła się z tą analizą. Jak wspomniano w motywie 58, PVA sprzedaje się w postaci szeregu różnych gatunków, w zależności od jego ostatecznego wykorzystania. Każdy gatunek charakteryzuje się niepowtarzalnym połączeniem właściwości (np. lepkości, stopnia hydrolizy, zawartości popiołu i metanolu), o które konkretnie zwraca się każdy użytkownik, zgłaszając producentowi w chwili dokonywania zamówienia. Odnosząc się do poszczególnych właściwości chemicznych i fizycznych, należy stwierdzić, że – wbrew argumentom przedstawionym przez strony – produkty PVA o niskiej zawartości popiołu są w pełni zgodne z definicją produktu, jeżeli chodzi o jego kluczowe cechy charakterystyczne (tj. lepkość, stopień hydrolizy i zawartość metanolu oraz popiołu). Ponadto wszyscy producenci PVA o niskiej zawartości popiołu wytwarzają ten produkt na standardowej linii produkcyjnej, bez stosowania jakichkolwiek nadzwyczajnych procesów produkcji.
- (69) Jeżeli chodzi o „wąski rozkład masy cząsteczkowej”, cecha ta nie jest właściwością zbliżoną do stopnia hydrolizy, lepkości czy zawartości popiołu. Wąski rozkład masy cząsteczkowej nie zmienia się w kolejnych partiach produktu. Po zatwierdzeniu linii produkcyjnej jako odpowiedniej do produkcji PVA o wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej, całość PVA wytwarzanego na tej linii będzie spełniała stosowne wymogi, ponieważ produkcja tego gatunku produktu nie wiąże się z koniecznością wprowadzenia żadnych dodatkowych etapów w procesie produkcji, a produkt ten nie posiada żadnych szczególnych cech istotnie odróżniających go od któregośkolwiek z innych gatunków. Ponadto produkt ten nie jest wykorzystywany wyłącznie do wytwarzania żywic PVB – stosuje się go również w procesie produkcji klejów i powłok barierowych rozpuszczalnych w wodzie.
- (70) W toku dochodzenia ujawniono również, że – jeżeli chodzi o podaż – kilku producentów PVA jest w stanie wytwarzać PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej. Niezależnie od PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej pochodzącego z Chin, porównywalny PVA o niskiej zawartości popiołu można również pozyskać od producentów ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA”) oraz od producentów unijnych.
- (71) Po ujawnieniu strony twierdziły, że Komisja nie wzięła pod uwagę, iż wszystkie istotne cechy „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej” muszą występować jednocześnie i że istnieje niewielu producentów z odpowiednimi umiejętnościami mogących dostarczać PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej.
- (72) Wbrew twierdzeniom stron, Komisja w rzeczywistości wzięła pod uwagę fakt, że wszystkie cechy „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej” muszą występować jednocześnie. Zarówno zawartość metanolu, jak i zawartość popiołu w pełni wchodzą w zakres definicji produktu w odniesieniu do jego zasadniczych cech i są zgodne z klasyfikacją Komisji sporządzoną w oparciu o PCN. W doku dochodzenia wykazano również, że zarówno producenci unijni, jak i producenci eksportujący są w stanie spełnić wymagane specyfikacje. Jeżeli chodzi o wąski rozkład masy cząsteczkowej w połączeniu z pozostałymi dwoma parametrami, jak wyjaśniono powyżej w motywie 69, z chwilą, gdy linia produkcyjna kwalifikuje się do produkcji PVA o wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej, wszystkie PVA wyprodukowane przez tę linię będą spełniać wymogi w zakresie wąskiego rozkładu masy cząsteczkowej i będą mogły zostać połączone z odpowiednią zawartością metanolu i popiołu stosownie do wymogów poszczególnych klientów. W związku z powyższym właściwość ta nie jest charakterystyczna wyłącznie dla PVA produkowanego na potrzeby przedsiębiorstwa Solutia.
- (73) Jeżeli chodzi o drugi punkt, Solutia wdrożyła strategię polegającą na pozyskiwaniu materiałów z wielu źródeł, produkując PVA na własny użytek i w dużej mierze korzystając z licznych źródeł dostaw PVA od przemysłu Unii, producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej oraz od producentów z państw trzecich. Komisja stwierdziła, że istnieje co najmniej czterech producentów na trzech kontynentach, którzy są w stanie produkować „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej”. Dlatego też, choć kwalifikacja nowego dostawcy PVA istotnie może być trudnym i długotrwałym procesem, w toku dochodzenia wykazano, że istnieje szereg alternatywnych źródeł, które znacznie ograniczyłyby ryzyko niedoboru podaży dla przedsiębiorstwa Solutia, nawet gdyby środki obowiązywały. Ponadto w opinii Komisji poziom cel antydumpingowych nie przeszkodziłby chińskiemu dostawcy przedsiębiorstwa Solutia w kontynuowaniu wywozu PVA po uczciwej cenie.

⁽⁸⁾ „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej” (ang. Low-Ash NMWD PVA).

- (74) W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (75) Trzy inne zainteresowane strony, mianowicie Cordial, Carbochem i Wacker, wielokrotnie twierdziły i po ujawnieniu podtrzymały swoje twierdzenia, że produkt objęty postępowaniem przywożony z ChRL różni się istotnie od produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł Unii. Głównym argumentem przywoływanym przez te strony był fakt, że PVA przywożony z ChRL charakteryzował się znacznie większym zakresem tolerancji, jeżeli chodzi o zawartość popiołu, procentową zawartość octanu sodu i zawartość metanolu, w porównaniu z PVA wytwarzanym i sprzedawanym przez przemysł Unii. Choć te cechy miały istotny wpływ na proces produkcji żywic PVB i niektórych emulsji, w przypadku innych zastosowań – takich jak produkcja papieru, klejów i dodatków do wyrobów tekstylnych – nie miały one znaczenia. Dlatego też zdaniem tych stron produkt objęty postępowaniem i produkt podobny istotnie różniły się od siebie i były przeznaczone do różnych zastosowań, a rynek Unii dzielił się na rynek wysokiej jakości PVA i rynek niskiej jakości PVA.
- (76) W toku dochodzenia ustalono, że w przypadku niemal wszystkich zastosowań klienci wyznaczyli maksymalny dopuszczalny poziom zawartości popiołu i mogli przyjmować PVA o znacznie niższej zawartości popiołu niż ustanowione przez siebie górne limity. Ponadto różnica między kosztami produkcji rzekomego „standardowego” PVA (zawartość popiołu powyżej 0,5 %) a kosztami produkcji PVA „o niskiej zawartości popiołu” (zawartość popiołu poniżej 0,5 %) była znikoma, ponieważ proces produkcji PVA nie różni się w zależności od zawartości popiołu. W tym miejscu należy jednak przyznać, że zawartość popiołu ma mniejsze znaczenie w przypadku stosowania PVA do produkcji papieru lub klejów. W toku dochodzenia stwierdzono również, że we wszystkich sektorach przemysłu wykorzystującego produkt objęty postępowaniem, w których działali użytkownicy – z wyjątkiem jednego użytkownika – kupowano zarówno PVA o niskiej zawartości popiołu, jak i PVA o wysokiej zawartości popiołu.
- (77) Jeżeli chodzi o zawartość metanolu, przemysł Unii wytwarza PVA o znacznie niższej zawartości metanolu niż producenci chińscy. Zarówno produkt objęty postępowaniem, jak i produkt podobny w pełni mieszczą się jednak w poszczególnych progach zawartości metanolu ustalonych w toku dochodzenia. Ponadto również w przypadku zawartości metanolu istniejące różnice należy postrzegać przez pryzmat maksymalnych dopuszczalnych poziomów, a nie przez pryzmat wąsko określonej specyfikacji. Co więcej, w toku dochodzenia stwierdzono, że zawartość metanolu wywiera znikomy wpływ na cenę sprzedaży i koszt produkcji PVA zarówno w ChRL, jak i w Unii.
- (78) Ponadto, jak wyjaśniono w motywach 58–62 powyżej, poszczególne gatunki PVA charakteryzują się zbliżonymi właściwościami podstawowymi, mogą być wykorzystywane zasadniczo do takich samych celów i są względem siebie zamienne. Same poziomy zawartości popiołu lub metanolu nie determinują zastosowań ani ceny produktu objętego postępowaniem, ponieważ gatunek produktu, jego potencjalne zastosowanie końcowe i cena sprzedaży zależą od połączenia z pozostałymi istotnymi cechami, takimi jak lepkość i stopień hydrolizy.
- (79) Na podstawie dowodów zgromadzonych w toku dochodzenia stwierdzono, że średnia różnica w cenie między gatunkami PVA o „niskiej zawartości popiołu” a gatunkami PVA o „standardowej zawartości popiołu” wynosiła około 10 %. Ceny PVA należących do gatunków o takiej samej zawartości popiołu mogą jednak różnić się nawet o 40 %. Ponadto niektóre rzekomo tańsze gatunki o „standardowej” zawartości popiołu mogą być do 27 % droższe niż gatunki o „niskiej zawartości popiołu”. W związku z tym nie można stwierdzić – jak czyniły to zainteresowane strony – że rynek Unii został podzielony na rynek wysokiej jakości PVA (wytwarzanego przez przemysł Unii) i rynek niskiej jakości PVA (przywożonego z ChRL) na podstawie zawartości popiołu i metanolu, ani że ten rzekomy podział znajduje odzwierciedlenie w cenach i kosztach produkcji. Przeciwnie, jak wyjaśniono w motywach 58–62 powyżej, szereg gatunków o rzekomo „standardowych” specyfikacjach konkuruje również z gatunkami produktu podobnego uznawanymi za gatunki „wysokiej klasy”.
- (80) Po ujawnieniu przedsiębiorstwo Wacker stwierdziło, że ocena Komisji, zgodnie z którą zawartość metanolu wywiera znikomy wpływ na cenę sprzedaży i koszt produkcji PVA, była nieprawidłowa.
- (81) W toku dochodzenia wykazano, że koszt produkcji PVA o bardzo niskiej zawartości metanolu jest wyższy niż koszt produkcji PVA o takich samych właściwościach, ale większej zawartości metanolu. Jak wyjaśniono jednak w motywie 77 powyżej, dane zebrane podczas dochodzenia wykazały również, że zarówno w przypadku producentów unijnych, jak i producentów eksportujących różne poziomy metanolu miały znikomy wpływ na ceny sprzedaży. W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że zawartość metanolu wywiera znikomy wpływ na cenę sprzedaży PVA. Przemysł Unii istotnie jest w stanie produkować PVA o bardzo niskiej zawartości metanolu. Jest to jednak produkt niszowy, sprzedawany w marginalnych ilościach, natomiast największa część PVA sprzedawanego na rynku Unii charakteryzuje się standardową zawartością metanolu.
- (82) W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (83) Inna strona, Cordial, stwierdziła, że PVA wytwarzany w Unii nie jest odpowiedni do jej zastosowań, ponieważ potrzebuje ona PVA w postaci proszku i o stopniu hydrolizy powyżej 89 %.

- (84) PVA wytwarza się zazwyczaj w postaci twardych białych granulek. Granulki te można jednak poddać dalszej obróbce, przekształcając je w proszek w procesie mielenia. W toku dochodzenia ustalono, że przemysł Unii jest w pełni przygotowany do przeprowadzenia takiej dalszej obróbki.
- (85) Jeżeli chodzi o stopień hydrolizy, ze zgromadzonych w postępowaniu danych wynika, że w OD przemysł Unii wytwarzał i sprzedawał PVA o stopniu hydrolizy przekraczającym 89 %. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

3. DUMPING

3.1. Wartość normalna

- (86) Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „[p]odstawą obliczenia wartości normalnej są zwykłe ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu”.
- (87) Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego „w przypadku stwierdzenia [...], że ze względu na istnienie w kraju wywozu znaczących zakłóceń w rozumieniu lit. b) nie jest właściwe stosowanie cen i kosztów krajowych w tym kraju, wartość normalną konstruuje się wyłącznie na podstawie kosztów produkcji i sprzedaży odzwierciedlających nieznieskształcone ceny lub wartości odniesienia” oraz skonstruowana wartość normalna „obejmuje nieznieskształconą i odpowiednią kwotę kosztów administracyjnych, kosztów sprzedaży i kosztów ogólnych oraz zyski”. Jak wyjaśniono poniżej, w obecnym dochodzeniu Komisja stwierdziła, że w oparciu o dostępne dowody zastosowanie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest właściwe.

3.1.1. Istnienie znaczących zakłóceń

3.1.1.1. Wprowadzenie

- (88) Zgodnie z definicją w art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego „znaczące zakłócenia to te zakłócenia, które występują wówczas, gdy podane ceny lub koszty, w tym koszty surowców i energii, nie wynikają z działania sił rynkowych, ponieważ wywiera na nie wpływ istotna interwencja rządowa. Przy ocenie istnienia znaczących zakłóceń uwzględnia się m.in. potencjalny wpływ jednego z następujących elementów lub kilku z nich:

- rynek jest w znacznej mierze obsługiwany przez przedsiębiorstwa będące własnością władz kraju wywozu lub będące pod kontrolą lub politycznym nadzorem tych władz lub też działające zgodnie ze wskazówkami tych władz,
- obecność przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach umożliwia ingerowanie w ceny lub koszty,
- polityka publiczna lub działania publiczne, które faworyzują dostawców krajowych lub w inny sposób wpływają na działanie sił rynkowych,
- brak, dyskryminujące stosowanie bądź niedostateczne egzekwowanie przepisów dotyczących upadłości, prawa spółek czy prawa rzeczowego,
- zniekształcone koszty wynagrodzeń;
- dostęp do finansowania uzyskuje się dzięki instytucjom, które wdrażają cele polityki publicznej lub w inny sposób nie działają niezależnie od państwa”.

- (89) Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego przy ocenie istnienia znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) bierze się pod uwagę m.in. niewyczerpujący wykaz elementów wymienionych w tym pierwszym przepisie. Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego przy ocenie istnienia znaczących zakłóceń uwzględnia się potencjalny wpływ jednego ze wspomnianych powyżej elementów lub większej ich liczby na ceny i koszty produktu objętego postępowaniem w kraju wywozu. Ponieważ wspomniany wykaz nie ma charakteru kumulatywnego, nie wszystkie wymienione w nim elementy muszą zostać wzięte pod uwagę, aby stwierdzić istnienie znaczących zakłóceń. Ponadto te same okoliczności faktyczne mogą posłużyć do wykazania istnienia jednego elementu z wykazu lub większej ich liczby. Wszelkie wnioski dotyczące znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) muszą jednak zostać wyciągnięte na podstawie wszystkich dostępnych dowodów. Ogólna ocena istnienia zakłóceń może również obejmować ogólny kontekst i sytuację w kraju wywozu, w szczególności w sytuacji, w której system gospodarczy i administracyjny kraju wywozu jest fundamentalnie skonstruowany w sposób, który daje rządowi znaczące uprawnienia do ingerencji w gospodarkę, w konsekwencji czego ceny i koszty nie są wynikiem swobodnego rozwoju mechanizmów rynkowych.

- (90) Art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego stanowi, że „jeśli Komisja ma uzasadnione przesłanki świadczące o możliwości istnienia znaczących zakłóceń, o których mowa w lit. b), w jakimś kraju lub w jakimś sektorze w tym kraju, oraz jeśli jest to stosowne dla skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, Komisja przygotowuje, udostępnia publicznie i regularnie aktualizuje sprawozdanie opisujące okoliczności rynkowe, o których mowa w lit. b), panujące w tym kraju lub sektorze”.
- (91) Na podstawie tego przepisu Komisja wydała sprawozdanie krajowe dotyczące ChRL (dalej „sprawozdanie”) ⁽⁹⁾, w którym wykazano istnienie istotnej interwencji rządowej na wielu poziomach gospodarki, w tym konkretne zakłócenia w zakresie wielu kluczowych czynników produkcji (takich jak grunty, energia, kapitał, surowce i siła robocza), a także w określonych sektorach (takich jak przemysł stalowy i chemiczny). Sprawozdanie to umieszczono w aktach dochodzenia na etapie wszczęcia postępowania. Skarga zawierała również pewne istotne dowody uzupełniające sprawozdanie. W momencie wszczęcia postępowania zainteresowane strony zostały wezwane do odrzucenia dowodów zawartych w aktach dochodzenia, przedstawienia uwag w ich sprawie lub ich uzupełnienia.
- (92) W skardze zawarto informacje na temat szeregu zakłóceń na rynku PVA w Chinach. Po pierwsze, ceny surowców potrzebnych do wytworzenia monomeru octanu winylu, tj. ropy naftowej, gazu ziemnego lub węgla, są zniekształcone na skutek interwencji rządowej w postaci planów sektorowych, obecności przedsiębiorstw państwowych i subsydiów. Po drugie, skarżący odniósł się do zakłóceń związanych z kosztami innych surowców pośrednich, w szczególności w sektorze chemicznym. Skarżący zwrócił uwagę na problem nadwyżki mocy produkcyjnych w sektorze chemicznym, obecność przedsiębiorstw państwowych i bardzo niski poziom wykorzystania produkcji w odniesieniu do wytwarzania metanolu, kwasu octowego, acetylku wapnia i acetyleny, który wywiera wpływ na ceny tych materiałów. Po trzecie, skarżący wskazał zakłócenia związane z kosztami energii wynikające z ingerencji państwa w formie rządowej polityki cenowej, obecności przedsiębiorstw państwowych i preferencyjnych cen energii dla niektórych sektorów, np. dla producentów acetylku wapnia. Ponadto wśród czynników wywierających wpływ na ceny w Chinach w skardze wymieniono zapewnianie dopływu kapitału, dostęp do finansowania, a także brak skutecznych kontroli w dziedzinie środowiska. W skardze zwrócono również uwagę na fakt, że największymi producentami PVA są przedsiębiorstwa państwowe oraz że opracowano ambitne plany dalszej ekspansji przemysłu PVA w Mongolii Wewnętrznej, które wskazują na udział państwa chińskiego.
- (93) Jak wskazano w motywie 42, rząd ChRL nie przedstawił uwag ani dowodów potwierdzających lub obalających dowody istniejące w aktach sprawy, włączając w to sprawozdanie i dodatkowe dowody przedstawione przez skarżącego, odnośnie do istnienia znaczących zakłóceń lub zasadności zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w przedmiotowej sprawie. Dopiero po ostatecznym ujawnieniu rząd ChRL skomentował sprawozdanie i dowody dotyczące istnienia znaczących zakłóceń. Po pierwsze, rząd ChRL stwierdził, że publikacja sprawozdania stawia przemysł UE w uprzywilejowanej pozycji przy wnoszeniu skarg. W opinii rządu ChRL umożliwia to osądzenie bez procesu, jest sprzeczne z duchem praworządności i prowadzi do karania niektórych przedsiębiorstw w imię zakłóceń krajowych lub sektorowych. Po drugie, rząd ChRL stwierdził, że Komisja wydała tylko jedno sprawozdanie, tj. sprawozdanie dotyczące Chin. Po trzecie, według rządu ChRL Komisja nie przeprowadziła żadnej oceny, czy rynek Unii lub rynki jej państw członkowskich zawierają elementy znaczących zakłóceń. Podobnej oceny nie przeprowadzono również w kontekście ustalenia odpowiedniego reprezentatywnego kraju w dochodzeniach. Po czwarte, rząd ChRL stwierdził, że treść sprawozdania wprowadza w błąd, jest jednostronna, a nawet absurdalna i zdecydowanie odbiega od stanu faktycznego. Opieranie się na sprawozdaniu zamiast na faktycznym dochodzeniu jest, zdaniem rządu ChRL, w sposób oczywisty sprzeczne z zasadą sprawiedliwości proceduralnej. Po piąte, rząd ChRL podniósł kwestię tego, czy sprawozdanie, jako dokument roboczy służb Komisji, spełnia kryteria rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którymi Komisja przygotowuje, udostępnia publicznie i regularnie aktualizuje sprawozdanie.
- (94) W odpowiedzi na uwagi rządu ChRL Komisja zauważyła, że, po pierwsze, zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego, jeśli Komisja ma uzasadnione przesłanki świadczące o możliwości istnienia znaczących zakłóceń w jakimś kraju lub sektorze, ma obowiązek przygotować sprawozdanie opisujące odnośne okoliczności rynkowe. Zgodnie z tym samym przepisem rozporządzenia podstawowego możliwość powoływania się przez zainteresowane strony na dowody zawarte w takim sprawozdaniu uzupełnia stosowną możliwość podważenia, uzupełnienia lub wprowadzenia uwag do sprawozdania i odnośnych dowodów przez inne zainteresowane strony. Po drugie, jak Komisja publicznie stwierdzała przy różnych okazjach, powodem opublikowania sprawozdań na temat Chin było przede wszystkim względne znaczenie Chin w praktyce Komisji w zakresie ochrony handlu. Nie oznacza to, że Komisja zamierza opublikować tylko to jedno sprawozdanie. Komisja rozważa podobne sprawozdania dotyczące innych krajów. Po trzecie, Komisja przypomina, że aby stwierdzić istnienie znaczących zakłóceń

⁽⁹⁾ Dokument roboczy służb Komisji na temat znaczących zakłóceń w gospodarce Chińskiej Republiki Ludowej do celów dochodzeń w sprawie ochrony handlu z dnia 20 grudnia 2017 r., SWD(2017) 483 final/2 (dalej „sprawozdanie”).

w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego, przy analizie cen i kosztów w kraju wywozu uwzględnia się potencjalny wpływ co najmniej jednego z elementów wymienionych w tym przepisie. W tym kontekście nie uwzględnia się struktury kosztów i mechanizmów kształtowania cen na innych rynkach, takich jak rynek UE. Ponadto proces wyboru reprezentatywnego kraju opisano szczegółowo w sekcji 3.1.2 poniżej. Po czwarte, Komisja zauważa, że rząd ChRL nie wskazuje konkretnych przypadków, w których uznaje sprawozdanie za wprowadzające w błąd, jednostronne lub absurdalne, w związku z czym Komisja nie jest w stanie odnieść się do takich ogólnych zarzutów. W odniesieniu do zasady sprawiedliwości proceduralnej Komisja wskazuje jednak na poszczególne etapy w toku przedmiotowego dochodzenia, w których zainteresowane strony, w tym rząd ChRL, miały możliwość uczestniczenia w dochodzeniach, w tym zgłaszania uwag na temat istnienia znaczących zakłóceń (zob. motywy 3 i 25 powyżej). Po piąte, Komisja zauważa, że w art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego nie określono szczególnego formatu sprawozdań dotyczących znaczących zakłóceń ani nie zdefiniowano kanału publikacji ani częstotliwości aktualizacji sprawozdań. Komisja może jedynie po raz kolejny powtórzyć, że chociaż rząd ChRL miał wystarczającą możliwość wypowiedzenia się na temat treści sprawozdania, nie zdecydował się na to (zob. motywy 37 i 42 powyżej). Ze wszystkich tych powodów Komisja odrzuca argumenty rządu ChRL.

- (95) Dalsze uwagi dotyczące istnienia znaczących zakłóceń przedstawiono w imieniu wszystkich trzech producentów eksportujących. Po pierwsze, wspomniani producenci stwierdzili, że fragmenty sprawozdania przywołane w skardze nie dowodziły wystąpienia znacznego zakłócenia cen, którego skala dawałaby podstawy do zastosowania metody przewidzianej w art. 2 ust. 6a podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. W sprawozdaniu odnotowano jedynie pewne domniemane interwencje rządowe na niektórych rynkach w Chinach, w szczególności w sektorze energetycznym.
- (96) Po drugie, producenci eksportujący stwierdzili, że UE nie powinna odstępować od standardowej metodyki ustalania wartości normalnej, tj. wykorzystać wyłącznie krajowe ceny i koszty kraju wywozu, chyba że w Porozumieniu antydumpingowym zezwolono na inne postępowanie. W świetle powyższego UE powinna stosować standardową metodykę zgodnie z art. 2 Porozumienia antydumpingowego. Ponadto zainteresowane strony twierdziły również, że pojęcie znaczących zakłóceń nawet nie istnieje w Porozumieniu antydumpingowym. Zgodnie z przekazanymi uwagami: 1) w Porozumieniu antydumpingowym ani w GATT 1994 nie ma podstawy prawnej dla takich szczególnych działań oraz 2) w sprawie UE – Biodiesel (Argentyna) stwierdzono, że organy prowadzące dochodzenie muszą oprzeć swoje obliczenia konstruowanej wartości normalnej na kosztach produkcji faktycznie poniesionych przez producentów lub eksporterów. W konsekwencji proces konstruowania wartości normalnej jest niezgodny z art. 2.2 i art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego.
- (97) Odnosząc się do pierwszego przywołanego argumentu, Komisja przypomina, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania⁽¹⁰⁾ zwrócono uwagę na szereg nieprawidłowości na chińskim rynku PVA, w tym „m.in. w sekcji 4.2.1 »Struktura chińskiego systemu planowania«, sekcji 10.1.1 »Przegląd rynku energii«, sekcji 10.1.2 »Strategie« w sektorze energetycznym, sekcji 10.2.1.2 »Różnicowanie cen«, sekcji 11.2 »Dostęp do kapitału«, sekcji 11.4.4.1 »Evergreening oraz przedsiębiorstwa zombie«, sekcji 11.4.4 »Działania rządu w zakresie ryzyka obsługi długu«, sekcji 16.2.5 »Przedsiębiorstwa państwowe« w sektorze chemicznym, sekcji 16.3 »Ramy regulacyjne/iłościowe cele rozwoju« oraz sekcji 16.2.6 »Nadwyżka mocy produkcyjnych« sprawozdania krajowego”. Ponadto w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania odniesiono się do 12. i 13. planu pięcioletniego, a także do szeregu sprawozdań wskazanych przez skarżącego. Dlatego też Komisja stwierdza, że wykaz dowodów przedstawiony w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania dawał wystarczające podstawy do wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.
- (98) Po drugie, do celów niniejszego dochodzenia Komisja stwierdziła w motywie 171, że właściwe jest zastosowanie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Komisja nie zgadza się z twierdzeniem zainteresowanej strony, że Komisja nie może stosować art. 2 ust. 6a. Wręcz przeciwnie, Komisja uważa, że art. 2 ust. 6a ma zastosowanie i musi być stosowany w okolicznościach niniejszej sprawy. Ponadto Komisja uważa, że przepis ten jest zgodny z zobowiązaniami Unii Europejskiej w ramach WTO. Komisja jest zdania, że, jak wyjaśniono w sprawie DS473 UE – Biodiesel (Argentyna), przepisy rozporządzenia podstawowego mające zastosowanie ogólnie do wszystkich członków WTO, w szczególności art. 2 ust. 5 akapit drugi, zezwalają na wykorzystanie danych z państwa trzeciego, odpowiednio dostosowanych w przypadku, gdy takie dostosowanie jest konieczne i uzasadnione. Komisja przypomniiała ponadto, że spór DS473 UE – Biodiesel (Argentyna) nie dotyczył stosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, który stanowi właściwą podstawę prawną w odniesieniu do określania wartości normalnej w przedmiotowym dochodzeniu. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

⁽¹⁰⁾ Zob. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C 256 z 30.7.2019, s. 4, pkt 3.

- (99) Ponadto jedna zainteresowana strona, mianowicie Wacker, przedstawiła uwagi dotyczące istnienia znaczących zakłóceń. Po pierwsze, Wacker stwierdził, że metoda przewidziana w art. 2 ust. 6a podstawowego rozporządzenia antydumpingowego jest jako taka niespójna z postanowieniami art. 2.1 i art. 2.2.2 Porozumienia antydumpingowego. Wynika to z faktu, że pojęcie „dumpingu” dotyczy zachowań cenowych pojedynczych eksporterów/producentów zagranicznych, zgodnie z uwagami Organu Apelacyjnego przedstawionymi w sprawie USA – Stal nierdzewna z Meksyku, pkt 86. Ponadto art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego nie dopuszcza możliwości obliczania kosztów produkcji na podstawie kosztów w państwie innym niż państwo, z którego pochodzi wywożony produkt. [Wacker] stwierdził również, że Komisja zamierza oprzeć się na kosztach w państwie trzecim w odniesieniu do wszystkich chińskich czynników produkcji, co jest niezgodne z art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego i co zostało również potwierdzone przez Organ Apelacyjny w sprawie UE – Biodiesel (Argentyna) oraz przez zespół orzekający w sporze UE – Biodiesel (Indonezja).
- (100) Kwestię zgodności art. 2 ust. 6a z przepisami WTO omówiono już w motywie 98 powyżej.
- (101) Po drugie, Wacker stwierdził, że, zgodnie z wyjaśnieniami Organu Apelacyjnego w sprawie USA – Stal węglowa (Indie), sam fakt, że rząd jest głównym dostawcą określonego towaru w danym państwie nie oznacza, że ceny w tym państwie są niskie/zniekształcone lub nierynkowe.
- (102) Komisja przypominała, że spór USA – Stal węglowa (Indie) dotyczył środków wyrównawczych, a zatem jego przedmiotem była zgodność środków z porozumieniem SCM. W związku z tym ustalenia w tej sprawie nie mają znaczenia w kontekście dochodzenia antydumpingowego, które podlega Porozumieniu antydumpingowemu.
- (103) Po trzecie, dostosowanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kosztów produkcji z tytułu domniemanego zniekształcenia kosztów surowców, a także m.in. kosztów pracy, jest niezgodne z art. 2.2.2 Porozumienia antydumpingowego. W każdym razie Wacker stwierdził, że zastosowania przepisów art. 2 ust. 6a nie można uznać za uzasadnione, ponieważ w omawianym przypadku nie doszło do zniekształcenia kosztów nakładów ani kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (104) Komisja odnotowała, że po stwierdzeniu, iż ze względu na istnienie w kraju wywozu znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego nie jest właściwe stosowanie cen i kosztów krajowych w tym kraju, wartość normalną w kraju pochodzenia konstruuje się dla każdego producenta eksportującego na podstawie niezniekształconych cen lub wartości odniesienia w odpowiednim reprezentatywnym kraju zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a). Ten sam przepis rozporządzenia podstawowego dopuszcza również możliwość zastosowania kosztów krajowych, o ile ustalone zostało z całą pewnością, że koszty te nie są zniekształcone. W związku z powyższym producenci eksportujący mieli możliwość przedstawienia dowodów świadczących o tym, że ich indywidualne koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne lub inne koszty nakładów w rzeczywistości nie były zniekształcone. Jak wykazano w sekcjach 3.1.1.2–3.1.1.9, Komisja ustaliła jednak istnienie zakłóceń w sektorze PVA i nie istniały żadne dowody świadczące o tym, że koszty czynników produkcji poszczególnych producentów eksportujących nie były zniekształcone. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (105) Po czwarte, Wacker stwierdził, że fakt, iż chińscy producenci PVA są w dużej mierze przedsiębiorstwami państwowymi, jest bez znaczenia dla przedmiotowego dochodzenia antydumpingowego, ponieważ chiński rynek PVA jest w pełni zgodny z zasadami rynkowymi.
- (106) Komisja przypominała, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego fakt, że dane przedsiębiorstwo jest przedsiębiorstwem państwowym, stanowi istotny czynnik brany pod uwagę przy ustalaniu istnienia znaczących zakłóceń. Nawet producenci PVA będący przedsiębiorstwami prywatnymi, jak opisano szczegółowo w sekcjach 3.1.1.3 i 3.1.1.4, działają w otoczeniu zdominowanym przez obecność i wytyczne państwa w sektorze PVA, a także w sektorach związanych z produkcją PVA (np. producenci surowców na potrzeby wytwarzania PVA).
- (107) Po piąte, Wacker stwierdził, że koszty węgla, gazu, ropy naftowej i energii elektrycznej nie są zniekształcone w Chinach i że Chiny są w rzeczywistości importem węgla i gazu, a ceny energii elektrycznej w Chinach są często wyższe niż w innych państwach. Dlatego też Komisja powinna skorzystać z chińskich cen w odniesieniu do tych materiałów do produkcji.
- (108) Komisja przypomina, że nie posiada żadnych przekonujących dowodów potwierdzających, że niektóre koszty nie są zniekształcone. W motywie 169 zwrócono również uwagę, że zgodnie z dowodami dostępnymi w aktach sprawy wszyscy objęci próbą producenci eksportujący pozyskiwali wszystkie swoje główne materiały do produkcji w ChRL. Ponieważ Komisja stwierdziła istnienie znaczących zakłóceń w sektorze PVA na obszarze całego kraju zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego i z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego, Komisja odrzuciła to twierdzenie.

- (109) W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent/użytkownik unijny ponownie przedłożył zestaw uwag zasadniczo identycznych z uwagami opisanymi w motywie 99 powyżej, w których podkreślił, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest niezgodny jako taki z art. 2.2 i art. 2.2.2 Porozumienia antydumpingowego oraz że Komisja, stwierdzając, że art. 2 ust. 6a jest zgodny z zobowiązaniami UE w ramach WTO, nie przedstawia żadnych dalszych wyjaśnień dotyczących podstaw prawnych na poparcie tego twierdzenia. Jego zdaniem Komisja rzekomo sama sobie zaprzecza i usiłuje znaleźć uzasadnienie prawne zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.
- (110) Ponadto, odnosząc się do art. 2.2. Porozumienia antydumpingowego, producent/użytkownik unijny stwierdził w związku z tym, że konstruowanie wartości normalnej jest dozwolone jedynie w trzech szczególnych sytuacjach określonych w tym przepisie oraz że wykaz takich sytuacji jest wyczerpujący. W związku z tym producent/użytkownik unijny twierdzi, że przed zdecydowaniem się na konstruowanie wartości normalnej Komisja miała obowiązek wykazać, że istnieje jedna z trzech sytuacji opisanych w art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego, zamiast koncentrować się na wykazaniu istnienia domniemanych zakłóceń w chińskiej gospodarce. W opinii producenta/użytkownika unijnego art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego nie zezwala na żadne odstępstwo ze względu na zniekształcenie kosztów.
- (111) Jeden użytkownik przedstawił podobną argumentację, powołując się nawet na powyższą argumentację producenta/użytkownika unijnego. Ten drugi użytkownik uznał jednocześnie metodę zastosowaną przez Komisję za naruszającą prawo WTO, ponieważ Porozumienie antydumpingowe zezwala jedynie na wykorzystanie kosztu produkcji do obliczenia wartości normalnej w przypadku braku sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym na rynku krajowym lub w przypadku szczególnej sytuacji rynkowej mającej wpływ na porównywalność cen. Ponadto użytkownik ten twierdzi, że gdyby znaczące zakłócenia, o których mówi Komisja, zostały uznane za prowadzące do określonej sytuacji rynkowej, zakłócenia te miałyby również wpływ na chińskie ceny krajowe i ceny eksportowe, co z kolei uniemożliwiłoby Komisji odstępianie od stosowania cen sprzedaży w ChRL.
- (112) Podobnie jak w przypadku powyższych argumentów producenta/użytkownika unijnego, jeden z producentów eksportujących objętych próbą przedstawił w swoich uwagach do ostatecznego ujawnienia, że zastosowanie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego skutkuje różnymi naruszeniami art. 2 Porozumienia antydumpingowego, co w opinii producenta eksportującego potwierdzono w kilku raportach zespołu orzekającego i Organu Apelacyjnego.
- (113) Identyczne argumenty zostały przedstawione również w uwagach innych objętych próbą producentów eksportujących w sprawie ostatecznego ujawnienia, w których stwierdzono, że Komisja zdołała ustalić wartość normalną, przeprowadzając ściśle porównanie z chińskimi cenami lub kosztami, ale ostatecznie zupełnie zignorowała art. 2 Porozumienia antydumpingowego. Aby zilustrować domniemane wady podejścia Komisji, które – zdaniem objętych próbą producentów eksportujących – skutkuje zawyżeniem marginesów dumpingu, producenci przedstawiają przykładowy alternatywny sposób ustalenia wartości normalnej. Ponadto wspomniani producenci eksportujący objęci próbą odnieśli się do ustaleń zespołu orzekającego w sprawie DS494 UE – Metody dostosowania kosztów (Rosja). Objęci próbą producenci eksportujący twierdzili, że ustalenia zespołu orzekającego potwierdzą ich pogląd, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest niespójny z prawem WTO, ponieważ – według tych producentów – art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego stanowi jedynie „wzmocnioną” wersję art. 2 ust. 5.
- (114) Ponadto rząd ChRL uznał konstruowanie wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego za niezgodne z art. 2.2 Porozumienia antydumpingowego, który zawiera wyczerpujący wykaz trzech sytuacji, w których wartość normalna może zostać skonstruowana, a z których żadna nie obejmuje warunków przewidzianych w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Dodatkowo rząd ChRL stwierdził, że zgodnie z zasadami WTO przy konstruowaniu wartości normalnej należy wykorzystać koszty produkcji w kraju pochodzenia powiększone o odpowiednią kwotę kosztów administracyjnych, kosztów sprzedaży i kosztów ogólnych oraz zysków. W art. 2 ust. 6a podstawowego rozporządzenia antydumpingowego poszerzono jednak zakres źródeł danych, aby uwzględnić koszty produkcji i sprzedaży w odpowiednim reprezentatywnym kraju lub międzynarodowe ceny, koszty lub wartości odniesienia.
- (115) W uwagach na temat ostatecznego ujawnienia jedna zainteresowana strona stwierdziła, nie rozwijając swojej argumentacji, że Komisja nie jest uprawniona do uciekania się do konstruowanej wartości normalnej.
- (116) W odpowiedzi na argumenty producenta/użytkownika unijnego Komisja podtrzymuje swoje stanowisko przedstawione w motywie 98 powyżej, zgodnie z którym art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest w pełni zgodny z zobowiązaniami Unii Europejskiej w ramach WTO. W związku z powyższym argument producenta/użytkownika unijnego musi zostać odrzucony. Odpowiadające temu argumentowi argumenty producentów

eksportujących objętych próbą, zainteresowanej strony i rządu ChRL opisane powyżej w motywach 112–115 zostają odrzucone z tych samych powodów. Jeżeli chodzi o alternatywne podejście do konstruowania wartości normalnej zaproponowane przez niektórych producentów eksportujących objętych próbą, argument ten omówiono w motywie 271 poniżej. Jeżeli chodzi o odniesienie do sprawy DS494 UE – Metody dostosowania kosztów (Rosja), Komisja zauważa ponadto, że zespół orzekający wyraźnie stwierdził, iż rozporządzenie 2017/2321⁽¹¹⁾, którym wprowadzono art. 2 ust. 6a do rozporządzenia podstawowego, nie należy do zakresu jego kompetencji.

- (117) W uwagach na temat ostatecznego ujawnienia ten sam producent/użytkownik unijny stwierdził ponadto, że przedstawił istotne dowody pochodzące ze sprawozdań własnych Komisji na temat rynków energii elektrycznej i gazu, z których wynika, że koszty energii elektrycznej i LNG w Chinach są wyższe niż w państwach członkowskich UE i były wyższe w Chinach w latach 2018 i 2019. W tym względzie producent/użytkownik unijny twierdził, że Komisja nie odniosła się do tych dowodów, lecz przerzuciła ciężar dowodu, stwierdzając, że żadne z chińskich przedsiębiorstw nie wykazało, że ich koszty nie zostały zniekształcone. Producent/użytkownik unijny argumentował w związku z tym, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, opierając się głównie na sprawozdaniu, które w każdym razie oparte jest na historycznych informacjach z okresu sprzed okresu objętego dochodzeniem i które nie obejmuje konkretnie sektora PVA i nie uwzględnia własnego ustalenia Komisji, zgodnie z którym chińskie ceny energii elektrycznej, gazu i ropy naftowej są wyższe niż w państwach członkowskich UE.
- (118) W odpowiedzi na argumenty producenta/użytkownika unijnego Komisja przypomina, że istnienie znaczących zakłóceń na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego nie jest funkcją bezwzględnych lub względnych wartości niektórych czynników produkcji, takich jak energia elektryczna, gaz czy ropa naftowa. Właściwym kryterium do ustalenia istnienia znaczących zakłóceń jest stwierdzenie, czy podane ceny lub koszty, w tym koszty surowców i energii, nie wynikają z działania sił rynkowych, ponieważ wywiera na nie wpływ istotna interwencja rządowa. Komisja przeprowadziła ocenę w sekcjach 3.1.1.2–3.1.1.9 poniżej i na podstawie tej analizy stwierdziła w sekcji 3.1.1.10, że nie należy stosować cen i kosztów krajowych w celu ustalenia wartości normalnej. Ponadto Komisja przypomina, że w przypadku gdy na ceny i koszty wpływają znaczące zakłócenia, koszty krajowe można wykorzystywać jako źródło do skonstruowania wartości normalnej, ale tylko jeśli zostanie potwierdzone, że nie są zniekształcone, w oparciu o dokładne i odpowiednie dowody. Jak jednak wyjaśniono w motywie 108 powyżej, nie przedstawiono takich dokładnych i odpowiednich dowodów. Należy zatem odrzucić argument producenta/użytkownika unijnego, że Komisja przerzuciła ciężar dowodu.
- (119) W dodatkowym argumencie przedstawionym po ostatecznym ujawnieniu producent/użytkownik unijny stwierdził, że sposób, w jaki Komisja skonstruowała wartość normalną, jest niezgodny z prawem, ponieważ Komisja nie uwzględniła wymogów określonych w art. 2.2 zdanie ostatnie Porozumienia antydumpingowego. Odnosząc się do sporu UE–Biodiesel (Argentyna), producent/użytkownik unijny stwierdził, że opierając się na jakichkolwiek informacjach spoza danego kraju w celu ustalenia kosztów produkcji, Komisja jest zobowiązana do zapewnienia, aby takie informacje zostały wykorzystane do ustalenia kosztów produkcji w kraju pochodzenia. Komisja po prostu zastąpiła jednak koszty produkcji/nakładów ponoszone przez chińskich producentów eksportujących PVA kosztami tureckimi, nie dokonując odpowiednich korekt. Spowodowało to zawyżenie kosztów surowca, ponieważ Komisja z jednej strony uwzględniła koszty transportu krajowego, koszty międzynarodowego frachtu i koszty ubezpieczenia, a także cła przywózowe na podstawie tureckich kosztów odniesienia, z drugiej zaś strony nie podjęła żadnej próby dostosowania tureckich cen przywózowych w celu odzwierciedlenia kosztów produkcji w Chinach. Aby zilustrować domniemane zawyżone i nielogiczne tureckie koszty wykorzystane przez Komisję do skonstruowania wartości normalnej, producent/użytkownik unijny twierdzi, że kupuje niektóre surowce, takie jak kwas octowy czy węgiel, na rynku UE po znacznie niższej cenie niż tureckie ceny odniesienia wykorzystane przez Komisję.
- (120) Podobną argumentację przedstawił jeden użytkownik, który w swojej uwadze do ostatecznego ujawnienia stwierdził, że obliczanie wartości normalnej przez Komisję w sprawie UE – Biodiesel (Argentyna) jest podobne do metodyki opisanej w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, w związku z czym Komisja nie może odrzucić decyzji Organu Apelacyjnego w sprawie UE – Biodiesel (Argentyna), ograniczając się do stwierdzenia, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego wprowadzono później.
- (121) W odpowiedzi na argument producenta/użytkownika unijnego Komisja przypomina przede wszystkim, jak już stwierdzono w motywie 98 powyżej, że spór DS473 UE – Biodiesel (Argentyna) nie dotyczył stosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, który stanowi właściwą podstawę prawną w odniesieniu do określania

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2321 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/1036 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej oraz rozporządzenie (UE) 2016/1037 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 338 z 19.12.2017, s. 1).

wartości normalnej w przedmiotowym dochodzeniu. Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego wartość normalna w kraju pochodzenia powinna odzwierciedlać nieznieształconą cenę surowców w reprezentatywnym kraju, w tym przypadku w Turcji. Dlatego też odniesienia producenta/użytkownika unijnego do jego własnych cen zakupu w UE nie mają znaczenia dla skonstruowania wartości normalnej. W tym samym duchu argument producenta/użytkownika unijnego, zgodnie z którym Komisja nie podjęła próby dostosowania tureckich cen importowych w celu odzwierciedlenia znieształconych kosztów produkcji w Chinach, nie uwzględnia faktu, że na podstawie art. 2 ust. 6a lit. a) wartość normalna musi odzwierciedlać nieznieształconą cenę surowców ustaloną w oparciu o informacje pochodzące z reprezentatywnego kraju. Należy również odrzucić argument producenta/użytkownika unijnego, zgodnie z którym nie należy uwzględniać kosztów transportu krajowego, frachtu i ubezpieczenia oraz cel przywozowych, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w motywie 269 poniżej.

- (122) Ponadto należy odrzucić argument, że Komisja nie może odejść od cen krajowych, powołując się jedynie na fakt, że przepis art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego wprowadzono dopiero po zakończeniu sprawy UE – Biodiesel (Argentyna). Jak już stwierdzono powyżej w motywie 98, spór UE – Biodiesel (Argentyna) nie dotyczył stosowania art. 2 ust. 6a. W związku z tym Komisja uznaje, że decyzja w sprawie UE – Biodiesel (Argentyna) nie ma znaczenia w niniejszym przypadku nie ze względu na moment wprowadzenia art. 2 ust. 6a do rozporządzenia podstawowego, lecz ze względu na jej odrębny charakter prawny. W każdym razie decyzja w sprawie UE – Biodiesel (Argentyna) potwierdza, że istnieją okoliczności, w których wartość normalną w kraju pochodzenia można skonstruować, biorąc pod uwagę informacje pochodzące z reprezentatywnego państwa trzeciego.
- (123) Komisja zbadała, czy ze względu na istnienie znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego właściwe było stosowanie cen i kosztów krajowych w ChRL. Komisja uczyniła to na podstawie dowodów dostępnych w aktach sprawy, w tym dowodów zawartych w sprawozdaniu, które opierają się na publicznie dostępnych źródłach. Analiza ta obejmowała badanie istotnych interwencji rządowych w gospodarce ChRL ogółem, a także konkretnej sytuacji na rynku w danym sektorze, do którego należy produkt objęty postępowaniem.

3.1.1.2. Znaczące zakłócenia wpływające na ceny i koszty krajowe w ChRL

- (124) Chiński system gospodarczy bazuje na koncepcji „socjalistycznej gospodarki rynkowej”. Koncepcja ta jest zapisana w chińskiej konstytucji i określa zarządzanie gospodarką ChRL. Podstawową zasadą jest „socjalistyczna własność publiczna środków produkcji, a mianowicie własność całego narodu i zbiorowa własność ludu pracującego”. Gospodarka państwowa stanowi „wiodącą siłę gospodarki narodowej”, a państwo posiada mandat „do zapewnienia poprawy sytuacji gospodarczej i wzrostu gospodarczego”⁽¹²⁾. W związku z tym ogólna struktura chińskiej gospodarki nie tylko pozwala na znaczące interwencje rządowe w gospodarkę, ale wyraźnie sankcjonuje takie interwencje. Pojęcie nadrzędności własności publicznej wobec własności prywatnej przenika cały system prawny i stanowi ogólną zasadę podkreślaną we wszystkich głównych aktach prawnych. Doskonałym przykładem jest chińskie prawo rzeczowe: odnosi się ono do podstawowego etapu socjalizmu i powierza państwu utrzymanie podstawowego systemu gospodarczego, w ramach którego własność publiczna odgrywa dominującą rolę. Inne formy własności są tolerowane, a prawo zezwala na ich rozwój obok własności państwowej⁽¹³⁾.
- (125) Ponadto zgodnie z prawem chińskim socjalistyczna gospodarka rynkowa jest rozwijana pod przywództwem Komunistycznej Partii Chin („KPCh”). Struktury państwa chińskiego i KPCh są ze sobą powiązane na każdym poziomie (prawnym, instytucjonalnym, osobowym), tworząc podstawową strukturę, w której nie można odróżnić ról KPCh i państwa. W wyniku zmiany chińskiej konstytucji w marcu 2018 r. jeszcze bardziej podkreślono wiodącą rolę KPCh, potwierdzając ją w tekście art. 1 konstytucji. Po już istniejącym pierwszym zdaniu przepisu: „[s]ystem socjalistyczny jest podstawowym systemem Chińskiej Republiki Ludowej” dodano nowe zdanie w brzmieniu: „[p]odstawową cechą chińskiego socjalizmu jest przywództwo Komunistycznej Partii Chin”⁽¹⁴⁾. Świadczy to o niekwestionowanej i coraz większej kontroli KPCh nad systemem gospodarczym ChRL. To przywództwo rządowe i ta kontrola rządowa nierozdzielnie wiążą się z ustrojem chińskim, a ich zakres jest znacznie większy niż w innych państwach, w których ogólna kontrola makroekonomiczna sprawowana przez rządy jest ograniczona działaniem mechanizmów rynkowych.
- (126) Państwo chińskie stosuje interwencjonizm gospodarczy, dążąc do osiągnięcia celów, które nie odzwierciedlają przeważających warunków ekonomicznych na wolnym rynku, tylko pokrywają się z programem politycznym określonym przez KPCh⁽¹⁵⁾. Stosowane przez władze chińskie narzędzia interwencjonizmu gospodarczego obejmują różne obszary, w tym system planowania przemysłowego, system finansowy oraz poziom otoczenia regulacyjnego.

⁽¹²⁾ Sprawozdanie – rozdział 2, s. 6–7.

⁽¹³⁾ Sprawozdanie – rozdział 2, s. 10.

⁽¹⁴⁾ Dostępne pod adresem http://www.fdi.gov.cn/1800000121_39_4866_0_7.html (ostatni dostęp w dniu 15 lipca 2019 r.).

⁽¹⁵⁾ Sprawozdanie – rozdział 2, s. 20–21.

- (127) Po pierwsze, na poziomie ogólnej kontroli administracyjnej kierunek chińskiej gospodarki wyznacza się w ramach złożonego systemu planowania przemysłowego, który ma wpływ na wszystkie rodzaje działalności gospodarczej w państwie. Wszystkie te plany obejmują kompleksowy i złożony model sektorów i przekrojowych strategii obejmujący wszystkie szczeble administracji. Plany na szczeblu prowincji są szczegółowe, natomiast w planach krajowych wyznacza się szersze cele. W planach określa się również środki służące wspieraniu odpowiednich branż/sektorów, a także ramy czasowe, w jakich cele muszą zostać osiągnięte. Niektóre plany nadal zawierają wyraźne cele w zakresie produkcji, podczas gdy w poprzednich cyklach planowania było to stałym elementem. Zgodnie z planami poszczególne sektory lub projekty przemysłowe są traktowane jako (pozytywne lub negatywne) priorytety zgodnie z priorytetami rządu i przypisuje się im konkretne cele w zakresie rozwoju (modernizacja przemysłu, ekspansja międzynarodowa itp.). Podmioty gospodarcze, zarówno prywatne, jak i państwowe, muszą skutecznie dostosowywać swoją działalność do realiów narzuconych w ramach systemu planowania. Jest to spowodowane nie tylko wiążącym charakterem planów, ale również faktem, że odpowiednie chińskie organy na wszystkich szczeblach władzy stosują się do systemu planów i wykorzystują odpowiednio przyznane im uprawnienia, skłaniając tym samym podmioty gospodarcze do przestrzegania priorytetów określonych w planach (zob. również sekcja 3.1.1.5 poniżej) ⁽¹⁶⁾.
- (128) Po drugie, na poziomie przydziału środków finansowych system finansowy ChRL jest zdominowany przez banki komercyjne będące własnością państwa. Ustanawiając i wdrażając swoją politykę kredytową, banki te muszą dostosować się do celów polityki przemysłowej rządu, zamiast oceniać przede wszystkim korzyści gospodarcze danego projektu (zob. również sekcja 3.1.1.8 poniżej) ⁽¹⁷⁾. To samo dotyczy pozostałych elementów chińskiego systemu finansowego, takich jak rynki akcji, rynki obligacji, rynki niepublicznych instrumentów kapitałowych itp. Ponadto instytucjonalna i operacyjna struktura tych obszarów sektora finansowego, które nie stanowią części sektora bankowego, nie jest nastawiona na maksymalizację skutecznego funkcjonowania rynków finansowych, lecz na zapewnienie kontroli i umożliwienie interwencji państwa i KPCh ⁽¹⁸⁾.
- (129) Po trzecie, na poziomie otoczenia regulacyjnego interwencje państwa w zakresie gospodarki przyjmują różne formy. Na przykład przepisy dotyczące zamówień publicznych są regularnie wykorzystywane do osiągania celów politycznych innych niż efektywność gospodarcza, co podważa zasady rynkowe w tym obszarze. Mające zastosowanie ustawodawstwo przewiduje w szczególności, że zamówienia publiczne są udzielane w celu ułatwienia osiągnięcia celów wyznaczonych w ramach polityki państwa. Charakter tych celów pozostaje jednak niezdefiniowany, co daje organom decyzyjnym szeroki margines swobody ⁽¹⁹⁾. Podobnie w obszarze inwestycji rząd ChRL utrzymuje znaczącą kontrolę i wpływ, jeżeli chodzi o miejsce przeznaczenia oraz wielkość inwestycji zarówno państwowych, jak i prywatnych. Kontrola inwestycji oraz różne zachęty, ograniczenia i zakazy dotyczące inwestycji są wykorzystywane przez władzę jako ważne narzędzie wspierania celów polityki przemysłowej, takich jak utrzymanie kontroli państwa nad kluczowymi sektorami lub wzmocnienie przemysłu krajowego ⁽²⁰⁾.
- (130) Podsumowując, chiński model gospodarczy opiera się na pewnych podstawowych zasadach, które zapewniają liczne interwencje rządowe i sprzyjają takim interwencjom. Tak duża skala interwencji rządowych jest sprzeczna z zasadą swobodnego działania mechanizmów rynkowych, co zakłóca proces skutecznej alokacji zasobów zgodnie z zasadami rynkowymi ⁽²¹⁾.

3.1.1.3. Znaczące zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego: rynek jest w znacznej mierze obsługiwany przez przedsiębiorstwa będące własnością władz kraju wywozu lub będące pod kontrolą lub politycznym nadzorem tych władz lub też działające zgodnie ze wskazówkami tych władz.

- (131) Przedsiębiorstwa będące własnością państwa, przedsiębiorstwa kontrolowane przez państwo lub przedsiębiorstwa działające pod nadzorem politycznym państwa lub zgodnie z jego wytycznymi stanowią istotną część gospodarki ChRL.
- (132) Rząd ChRL i KPCh utrzymują struktury, które zapewniają wywieranie stałego wpływu na przedsiębiorstwa, a w szczególności na przedsiębiorstwa państwowe. Władze państwowe (a pod wieloma względami również KPCh) nie tylko aktywnie opracowują ogólne strategie gospodarcze dla poszczególnych przedsiębiorstw państwowych i nadzorują ich wdrażanie, ale również roszczą sobie prawa do brania udziału w procesie podejmowania decyzji operacyjnych przez przedsiębiorstwa państwowe. Odbyna się to zazwyczaj poprzez rotację kadr między organami

⁽¹⁶⁾ Sprawozdanie – rozdział 3, s. 41, 73–74.

⁽¹⁷⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 120–121.

⁽¹⁸⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 122–135.

⁽¹⁹⁾ Sprawozdanie – rozdział 7, s. 167–168.

⁽²⁰⁾ Sprawozdanie – rozdział 8, s. 169–170, 200–201.

⁽²¹⁾ Sprawozdanie – rozdział 2, s. 15–16, sprawozdanie – rozdział 4, s. 50, s. 84, sprawozdanie – rozdział 5, s. 108–109.

rządowymi a przedsiębiorstwami państwowymi, poprzez powoływanie członków Partii do organów wykonawczych przedsiębiorstw państwowych i poprzez tworzenie komórek partyjnych w przedsiębiorstwach (zob. również sekcja 3.1.1.4), a także poprzez kształtowanie struktury korporacyjnej sektora przedsiębiorstw państwowych (22). W zamian przedsiębiorstwa państwowe mają szczególny status w chińskiej gospodarce, co wiąże się z szeregiem korzyści ekonomicznych, w szczególności ochroną przed konkurencją i zapewnieniem preferencyjnego dostępu do odpowiednich czynników produkcji, w tym finansowania (23).

- (133) W szczególności w sektorze PVA znaczna część przedsiębiorstw nadal stanowi własność rządu ChRL. Wśród przedsiębiorstw objętych próbą Anhui Wan Wei High Tech Materials należące do Wan Wei Group jest przedsiębiorstwem państwowym, którego roczne zdolności produkcyjne wynoszą 350 000 ton, co odpowiada 28 % nominalnej krajowej zdolności produkcyjnej PVA i 40 % faktycznej zdolności produkcyjnej (24). Przedsiębiorstwo to jest również największym producentem PVA w Chinach, obok Sinopec i Inner Mongolia Shuangxin (25). Mengwei, inne przedsiębiorstwo należące do Wan Wei Group, jest aktywnie wspierane i ma stać się jednym z głównych producentów PVA w ramach projektu industrializacji Mongolii Wewnętrznej. Zgodnie z informacjami zamieszczonymi na stronie internetowej Mengwei: „Roczna wartość produkcji w ramach projektu wynosi 200 000 ton octanu winylu oraz 100 000 ton PVA przy łącznych nakładach inwestycyjnych rządu około 1,5 mld juanów – są to największe jednorazowe nakłady inwestycyjne na realizację projektu w sektorze PVA w Chinach. [...] Przedsiębiorstwo planuje kontynuację inwestowania ponad 7 mld juanów w okresie objętym »12. planem pięcioletnim«, a następnie zbudowanie linii do produkcji PVA o zdolności produkcyjnej wynoszącej 100 000 ton. [...] W tym czasie na pięknych terenach Mongolii Wewnętrznej powstanie nowe, nowoczesne miasto przemysłowe” (26).
- (134) Sinopec Group to kolejne duże chińskie przedsiębiorstwo państwowe i producent PVA. Przedsiębiorstwo Chongqing Chuanwei Chemical Co., Ltd dysponujące zdolnością produkcyjną pozwalającą na wytwarzanie 160 000 ton (poli)alkoholu winylowego rocznie (27) zostało założone w ramach oficjalnego projektu rządu chińskiego: „Realizacja projektu rozpoczęła się w dniu 17 kwietnia 2009 r.; Ministerstwo Przemysłu i Technologii Informacyjnych uznało ten projekt za kluczowy projekt budowlany służący pobudzeniu popytu krajowego” (28).
- (135) Trzecie przedsiębiorstwo objęte próbą – Inner Mongolia Shuangxin – chociaż jest przedsiębiorstwem prywatnym, posiada powiązania z rządem za sprawą organizacji partyjnej (zob. motyw 140).
- (136) Z uwagi na dużą skalę interwencji rządowych w przemyśle PVA i wysoki udział przedsiębiorstw państwowych w tym sektorze nawet prywatni producenci PVA nie mogą prowadzić w nim działalności na warunkach rynkowych. Zarówno przedsiębiorstwa publiczne, jak i przedsiębiorstwa prywatne działające w sektorze PVA są również objęte nadzorem politycznym i otrzymują wytyczne polityczne – zob. sekcja 3.1.1.5 poniżej.

3.1.1.4. Znaczące zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret drugie rozporządzenia podstawowego: obecność przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach umożliwia ingerowanie w ceny lub koszty

- (137) Poza sprawowaniem kontroli nad gospodarką z racji bycia właścicielem przedsiębiorstw państwowych i korzystania z innych narzędzi rząd ChRL dysponuje również możliwością ingerowania w ceny i koszty dzięki obecności przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach. Choć przewidziane w ustawodawstwie chińskim prawo do powoływania i odwoływania kluczowych członków kierownictwa przedsiębiorstw państwowych przez właściwe organy państwowe można uznać za przejaw korzystania przez te organy z przysługujących im praw własności (29), komórki KPCh tworzone zarówno w przedsiębiorstwach państwowych, jak i w przedsiębiorstwach prywatnych stanowią kolejny istotny kanał umożliwiający państwu ingerowanie w proces podejmowania decyzji biznesowych. Zgodnie z prawem spółek ChRL w każdej spółce należy ustanowić organizację partyjną KPCh (składającą się z co najmniej trzech członków KPCh, jak określono w statucie KPCh (30)), a spółka zapewnia warunki konieczne do prowadzenia działalności przez organizację partyjną. W przeszłości wymóg ten nie zawsze był spełniany lub nie był egzekwowany w rygorystyczny sposób. Począwszy od co najmniej 2016 r. KPCh zaczęła jednak rościć sobie prawo do ściślejszego kontrolowania procesu podejmowania decyzji biznesowych w przedsiębiorstwach państwowych, traktując to prawo jako jedną z wiodących zasad jej polityki. Napływające informacje sugerują również,

(22) Sprawozdanie – rozdział 3, s. 22–24 i rozdział 5, s. 97–108.

(23) Sprawozdanie – rozdział 5, s. 104–109.

(24) Zob. http://pdf.dfcfw.com/pdf/H3_AP201809031187055296_1.pdf.

(25) „Obecnie w Chinach działa 12 głównych producentów PVA. Największymi z nich są przedsiębiorstwa Wanwei High Tech, Sichuan-chuanwei (SINOPEC), Shuangxin i Ningxia Land – ich łączna zdolność produkcyjna wynosi 770 000 ton/rok”. Zob. <http://www.ccxr.com.cn/pdf/201891717121180715.pdf>.

(26) <http://www.wwgf.com.cn/Article/lists/cateid/10.html>

(27) https://www.sohu.com/a/336366992_617351

(28) Zob. <https://www.yicai.com/news/942233.html>

(29) Sprawozdanie – rozdział 5, s. 100–101.

(30) Sprawozdanie – rozdział 2, s. 26.

że KPCh wywiera presję na przedsiębiorstwa prywatne, nakłaniając je do kierowania się „patriotyzmem” i postępowania zgodnie z polityką partii ⁽³¹⁾. Informacje z 2017 r. wskazują, że komórki partyjne istniały w 70 % spośród około 1,86 mln przedsiębiorstw prywatnych, a organizacje KPCh wywierały coraz większą presję, aby zapewnić im możliwość podejmowania ostatecznych decyzji biznesowych w przedsiębiorstwach, w których je utworzono ⁽³²⁾. Wspomniane przepisy mają ogólne zastosowanie w całej chińskiej gospodarce, we wszystkich sektorach, w tym do producentów PVA i dostawców materiałów do produkcji PVA.

- (138) Szczególnie w sektorze PVA, jak już wskazano, wielu spośród największych producentów PVA jest własnością państwa. Należące do Wan Wei Group przedsiębiorstwo Mengwei, które było częścią próby, podlega administracji SASAC – na przykład jego projekt produkcji PVA opisuje się w następujący sposób: „Etap II projektu Mengwei dotyczącego produkcji 100 000 ton/rok specjalnej żywicy PVA i [...] stanowią projekty pozyskiwania środków finansowych uwzględnione w »Planie na 2015 r. dotyczącym akcji klasy A niepublicznego banku rozwoju« tego przedsiębiorstwa. Zostały zatwierdzone przez Komisję ds. Administracji i Nadzoru nad Aktywami Państwowymi rządu ludowego prowincji Anhui (pismo [2015] 599): »Zatwierdzenie istotnych kwestii dotyczących udziałów w niepublicznym banku rozwoju Anhui Wan Wei high tech materials Co., Ltd« oraz również zatwierdzone na pierwszym nadzwyczajnym walnym zgromadzeniu udziałowców w 2015 r.» ⁽³³⁾. Ponadto w Wan Wei prowadzi się działania dotyczące rozbudowy partii: „Jeżeli chodzi o wprowadzenie stylu pracy stosowanego przez partię i uczciwego zarządzania na następnym etapie, Wu Shangyi, przewodniczący komisji dyscyplinarnej spółki akcyjnej wskazał, że należy dokładnie pojmować sytuację wprowadzania stylu pracy stosowanego przez partię, [...] skoncentrować się na obecnej głównej działalności dotyczącej reformy i rozwoju w Anhui, obierając jako główny element wprowadzanie stylu pracy, i kontynuować budowę uczciwego i prawego środowiska organizacyjnego, aby zapewnić silną gwarancję dyscyplinarną służącą wysokiej jakości rozwojowi przedsiębiorstwa grupy. Tang Xiaohong, zastępca sekretarza komisji dyscyplinarnej przedsiębiorstwa grupy, wezwał do: [...] zdecydowanego wspierania wprowadzania stylu pracy stosowanego przez partię i uczciwego zarządzania [...]” ⁽³⁴⁾.
- (139) Sinopec, inne przedsiębiorstwo objęte próbą w ramach dochodzenia, również jest przedsiębiorstwem państwowym i wielokrotnie podkreśla, że przestrzega zasad partii. Zgodnie z informacjami zamieszczonymi na stronie internetowej Sinopec: „W 2018 r. przedsiębiorstwo postępowało zgodnie ze wskazówkami ideologii nowej ery socjalizmu o chińskiej specyfice Xi Jinpinga i w duchu 19. zjazdu krajowego partii w pełni wdrożyło ogólne wymogi dotyczące rozbudowy partii w nowej erze, ściśle skoncentrowało się na strategicznej realizacji tworzenia światowej klasy przedsiębiorstwa oraz, przy wsparciu struktury politycznej, energicznie wzmacniało budowanie zdolności komitetów partyjnych bezpośrednio posiadanych przedsiębiorstw, aby zarządzać ogólną sytuacją, energicznie wdrażać projekt poprawy organizacyjnej oddolnej organizacji partii, energicznie wzmacniać witalność członków zespołu i przedsiębiorczość, koordynować i wzmacniać wszystkie działania związane z rozbudową partii oraz stale poprawiać jakość działań w zakresie rozbudowy partii, aby w sposób zdecydowany zagwarantować przekształcenie Sinopec w światowej klasy przedsiębiorstwo, które jest konkurencyjne na całym świecie. Przedsiębiorstwo przestrzega nauki, linii partyjnej i wdrażania ideologii nowej ery socjalizmu o chińskiej specyfice Xi Jinpinga w duchu 19. zjazdu krajowego Komunistycznej Partii Chin jako głównego zadania politycznego i stosuje różne metody, takie jak objazdy, specjalne szkolenia i tematyczne dni partii, aby propagować naukę, myślenie i praktykę. Jedność, edukacja i wskazówki członków i aktywu partii nadal wzmacniają wiedzę i świadomość zdecydowanej realizacji »dwóch zabezpieczeń« oraz lojalności wobec partii za pomocą działań praktycznych” ⁽³⁵⁾.
- (140) Inner Mongolia Shuangxin wymienia na swojej stronie internetowej działania dotyczące rozbudowy partii w następujący sposób: „Przedsiębiorstwo utworzyło komórkę partii w 2005 r. W maju 2012 r. organizacja Departamentu Komitetu Komunistycznej Partii Chin w Otog formalnie zatwierdziła wniosek naszego przedsiębiorstwa w sprawie utworzenia komitetu partii w Inner Mongolia Shuangxin Resources Holdings Co., Ltd i zorganizowała pierwszy kongres członków partii. Powiązane jednostki zależne utworzyły komitet partii drugiego szczebla (któremu podlega pięć oddziałów partii), dwa generalne oddziały partii (którym podlegają trzy oddziały partii) oraz trzy oddziały partii” ⁽³⁶⁾.
- (141) Obecność i ingerencja przedstawicieli państwa na rynkach finansowych (zob. również sekcja 3.1.1.8 poniżej), a także w obszarze dostaw surowców i materiałów do produkcji wywołują dodatkowe zakłócenia działania rynku ⁽³⁷⁾. Obecność przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach – uwzględniając przedsiębiorstwa państwowe – prowadzących działalność w sektorze PVA i innych powiązanych sektorach (takich jak sektor finansowy i sektor materiałów do produkcji, które dokładniej omówiono w sekcji 3.1.1.7 poniżej) zapewnia zatem rządowi ChRL możliwość ingerowania w ceny i koszty.

⁽³¹⁾ Sprawozdanie – rozdział 2, s. 31–32.

⁽³²⁾ Dostępne na stronie: <http://www.reuters.com/article/us-china-congress-companies-idUSKCN1B40JU> (ostatnie wyświetlenie w dniu 15 lipca 2019 r.).

⁽³³⁾ Zob. <http://file.finance.sina.com.cn/211.154.219.97:9494/MRGG/CNSESHTOCK/2018/2018-4/2018-04-03/4189060.PDF>, s. 138.

⁽³⁴⁾ Zob. <http://www.wwgf.com.cn/Home/Article/show/id/3038.html>

⁽³⁵⁾ Zob. <http://www.sinopecgroup.com/group/gsj/s/ddjs>.

⁽³⁶⁾ <http://www.shuangxinpva.com/dangqunjianshe/>

⁽³⁷⁾ Sprawozdanie – rozdział 14.1–14.3.

3.1.1.5. Znaczące zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego: polityka publiczna lub działania publiczne, które faworyzują dostawców krajowych lub w inny sposób wpływają na działanie sił rynkowych

- (142) Złożony system planowania, w ramach którego wytycza się priorytety i określa się cele dla organów rządowych na szczeblu centralnym i lokalnym, w dużej mierze wyznacza kierunek chińskiej gospodarki. Odpowiednie plany istnieją na wszystkich szczeblach administracji rządowej i obejmują praktycznie wszystkie sektory gospodarki. Cele wyznaczone w instrumentach planowania mają wiążący charakter, a organy na wszystkich szczeblach administracji monitorują wdrażanie planów przez odpowiednie organy administracji rządowej niższego szczebla. Ogólnie rzecz biorąc, system planowania w ChRL powoduje, że zasoby są przesuwane do sektorów uznanych przez rząd za strategiczne lub z innego powodu ważne politycznie, a nie przydzielane zgodnie z mechanizmami rynkowymi ⁽³⁸⁾.
- (143) Przemysł PVA jest postrzegany przez rząd ChRL jako ważna gałąź przemysłu. Znajduje to potwierdzenie w licznych planach, wytycznych i innych dokumentach dotyczących w szczególności sektora chemicznego i PVA wydawanych przez organy na szczeblu krajowym, regionalnym i gminnym, w tym w dokumentach wymienionych w poniższych motywach.
- (144) O PVA wspomniano w decyzji Krajowej Komisji Rozwoju i Reform w sprawie przepisów zmieniających „katalog wytycznych dotyczących restrukturyzacji przemysłowej” (wydanie z 2011 r.) ⁽³⁹⁾ (obowiązujące w trakcie OD). Wzmianka o PVA pojawia się w rozdziale dotyczącym promowanych sektorów: „19-Przemysł lekki 14: Nowe materiały opakowaniowe, takie jak aluminium powlekane próżniowo, tlenek krzemu w aerozolu, folia PVA do powlekania, funkcjonalna folia poliestrowa (PET), folia z polistyrenu orientowanego (OPS), wielowarstwowe wytłoczki lub związki na bazie papieru i tworzyw sztucznych”; ponadto PVA wymieniono w rozdziale dotyczącym sektorów zastrzeżonych: „Wyroby włókiennicze: 13: Przyjęcie technologii i produktów do apretury przy użyciu zawiesziny (poli)alkoholu winylowego (PVA) (produkty z poliestru i bawełny, z wyjątkiem produktów z czystej bawełny o dużej masie liniowej i wysokiej gęstości)”, jak również w rozdziale dotyczącym wyeliminowanych sektorów/przestarzałych produktów: „(poli)alkohol winylowy i jego acetale przeznaczone do ścian wewnętrznych i zewnętrznych (powłoki 106, 107 itp.)”. Przykłady te pokazują, że rząd chiński kieruje sektorem PVA i stosowaniem PVA w różnych sektorach.
- (145) W międzyczasie zaktualizowano katalog wytycznych i opublikowano nową wersję, która obowiązuje od dnia 1 stycznia 2020 r. ⁽⁴⁰⁾ W nowej wersji sektor PVA również występuje jako sektor promowany: „Przemysł lekki 11: Nowe materiały opakowaniowe, takie jak aluminium powlekane próżniowo, tlenek krzemu w aerozolu, folia PVA do powlekania, wielowarstwowe wytłoczki lub związki na bazie tworzyw sztucznych”. Jeżeli chodzi o zastrzeżone i wyeliminowane gałęzie przemysłu, nowa wersja katalogu wytycznych jest identyczna z wersją opisaną w motywie 144 powyżej.
- (146) W planie dotyczącym transformacji przemysłu oraz modernizacji technologii w Wuhai w Mongolii Wewnętrznej i w jego okolicach na lata 2016–2020 ⁽⁴¹⁾ występuje wzmianka o PVA w sekcji IV.2: „chemikalia czyste: – należy w pełni wykorzystać przewagę uzyskaną dzięki podstawowym gałęziom przemysłu chemicznego, takim jak przemysł chloro-alkaliczny, koksowniczy i krzemu organicznego, – promować poziome połączenia między gałęziami przemysłu i pionowe rozszerzanie łańcucha przemysłowego; – energiczne rozwijać produkty wysoko przetworzone, takie jak 1,4-butanodiol, PVA; – promować produkty takie jak leki, pestycydy i barwniki syntetyczne, pigmenty organiczne, farby, funkcjonalne materiały polimerowe, – stworzyć klastery przemysłu chemikaliów czystych; – rozwinąć nowy filar przemysłu”, jak również w sekcji VII.2: „aktywnie wspierać przedsiębiorstwa w rozwijaniu współpracy w zakresie międzynarodowych zdolności produkcyjnych; – zachęcać do stosowania określonych konkurencyjnych produktów, takich jak cement, koks, polichlorek winylu, (poli)alkohol winylowy, technologie i urządzenia, w celu skłonienia ich do »wychodzenia«, – badać i rozwijać rynki międzynarodowe”.
- (147) Po ujawnieniu jedna zainteresowana strona, przedsiębiorstwo Wacker, stwierdziła, że sektor PVA nie jest jednym z sektorów promowanych, i podkreśliła, że Komisja sama wspomina w swoich odpowiednich drugich ustaleniach zawartych w motywach 144 i 145, że sektor PVA jest wymieniony w rozdziale dotyczącym zastrzeżonych gałęzi przemysłu. Na tej podstawie przedsiębiorstwo Wacker utrzymuje, że chiński przemysł PVA nie może korzystać z żadnych domniemyanych subwencji ani domniemanego wsparcia, które są dostępne wyłącznie dla sektorów promowanych. W związku z tym, w opinii przedsiębiorstwa Wacker, ocenie Komisji brakuje udokumentowanych informacji.

⁽³⁸⁾ Sprawozdanie – rozdział 4, s. 41–42, 83.

⁽³⁹⁾ Zob. www.gov.cn/gongbao/content/2013/content_2404709.htm.

⁽⁴⁰⁾ Zob. <http://www.gov.cn/xinwen/2019-11/06/5449193/files/26c9d25f713f4ed5b8dc51ae40ef37af.pdf>

⁽⁴¹⁾ Zob. http://fgw.nmg.gov.cn/fggz/fzgh/202001/t20200110_153847.html.

- (148) Należy jednak odrzucić argumenty przedsiębiorstwa Wacker. Odpowiednia analiza na podstawie art. 2 ust. 6a lit. b) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego nie zawiera oceny kwestii, czy krajowi producenci produktu podobnego otrzymują wsparcie rządowe. Analiza dotyczy natomiast kwestii, czy istnieją polityka publiczna lub działania publiczne, które faworyzują dostawców krajowych lub w inny sposób wpływają na działanie sił rynkowych. W tym względzie wymienienie PVA wśród zastrzeżonych gałęzi przemysłu wskazuje na występowanie takiej polityki publicznej w taki sam sposób, jak wpisanie tego sektora do wykazu sektorów promowanych, ponieważ samo istnienie takich katalogów wyraźnie wskazuje na ingerencję rządu ChRL w mechanizmy rynkowe. Z tego powodu Komisja zauważyła w motywie 144 *in fine*, że rząd ChRL kieruje sektorem PVA, ponieważ kierowanie, które nie ogranicza się bynajmniej do wsparcia, może wiązać się z wieloma środkami, w tym ograniczeniami.
- (149) Ponadto rząd ChRL kieruje rozwojem tego sektora, wykorzystując istniejące szerokie spektrum narzędzi, na przykład za pomocą przyznawania subsydiów. W rocznym sprawozdaniu Wan Wei Group wymieniono szereg subsydiów poświęconych PVA: w rocznym sprawozdaniu za 2016 r. wymieniono -fundusze na techniczną reformę projektów dotyczących PVA w kwocie 8,6 mln RMB⁽⁴²⁾, w rocznym sprawozdaniu za 2017 r. uwzględniono, co następuje: „Przydział na technologiczną reformę projektów dotyczących PVA: 7,666 mln RMB, obniżka oprocentowania kredytów na techniczną renowację materiałów PVA do produkcji melasy odpadowej 2,819 mln RMB”⁽⁴³⁾ oraz „przydział na technologiczną reformę projektów dotyczących PVA w wysokości 958 333 RMB”⁽⁴⁴⁾. W 2018 r. przedsiębiorstwo otrzymało 5,7 mln RMB na technologiczną reformę projektów dotyczących PVA oraz 2,8 mln RMB obniżki oprocentowania na projekty transformacji technologicznej dotyczące PVA⁽⁴⁵⁾. W rocznym sprawozdaniu za 2019 r. uwzględniono przydział w kwocie 0,958 mln RMB na technologiczną reformę projektów dotyczących PVA⁽⁴⁶⁾.
- (150) Istnieje również szereg zakłóceń w odniesieniu do głównych surowców do produkcji PVA, takich jak węgiel, gaz, acetylen wapnia, kwas octowy i wapień. Kwestia węgla jest ujęta w różnych planach i innych dokumentach, takich jak 13. plan pięcioletni na rzecz surowców mineralnych na szczeblu krajowym, a także planach na szczeblu lokalnym, takich jak plan rozwoju przemysłu węglowego w prowincji Hebei⁽⁴⁷⁾. Przemysł węglowy otrzymuje w Chinach znaczne subsydia, co prowadzi do nadwyżki mocy produkcyjnych i zakłócenia cen⁽⁴⁸⁾. Kwestia gazu ziemnego jest również poruszana w szeregu planów, w tym w 13. planie pięcioletnim na rzecz surowców mineralnych na poziomie krajowym, ale także w planach na szczeblu lokalnym, takich jak plan rozwoju przemysłu gazu ziemnego w prowincji Hebei. W niektórych prowincjach, takich jak Chongqing i Shaangxi, produkcja acetyliku wapnia jest objęta preferencyjnymi stawkami opłat za energię elektryczną⁽⁴⁹⁾. Jest również przedmiotem 13. planu pięcioletniego dotyczącego sektora petrochemicznego i chemicznego. Informacje na temat kwasu octowego zawarto w katalogu wytycznych Krajowej Komisji Rozwoju i Reform dotyczących restrukturyzacji przemysłowej, w którym określono szczegółowe zasady dotyczące poszczególnych gałęzi przemysłu. Kwas octowy uwzględniono w wykazie zastrzeżonym dotyczącym produktów petrochemicznych: „kaprolaktam lub kwas octowy etylenu, których produkcja w skali roku jest mniejsza niż 100 000 ton, kwas octowy wytwarzany w procesie syntezy okso lub metanol wytwarzany z gazu ziemnego, których produkcja w skali roku jest mniejsza niż 300 000 ton”⁽⁵⁰⁾. Za pośrednictwem tych i innych środków surowce wykorzystywane do produkcji PVA objęte są interwencją rządową.
- (151) Podsumowując, rząd ChRL dysponuje środkami umożliwiającymi skłanianie podmiotów gospodarczych do przestrzegania celów polityki publicznej polegających na wspieraniu promowanych gałęzi przemysłu. Środki te zaburzają prawidłowe funkcjonowanie mechanizmów rynkowych.
- 3.1.1.6. Znaczące zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret czwarte rozporządzenia podstawowego: brak, dyskryminujące stosowanie bądź niedostateczne egzekwowanie przepisów dotyczących upadłości, prawa spółek czy prawa rzeczowego
- (152) Z informacji zawartych w aktach wynika, że chiński system prawa upadłościowego nie zapewnia możliwości odpowiedniego osiągnięcia najistotniejszych postawionych przed nim celów, tj. sprawiedliwego rozliczania wierzytelności i długów oraz ochrony uzasadnionych praw i interesów wierzycieli i dłużników. Wydaje się, że jest to spowodowane faktem, iż – mimo że chińskie prawo upadłościowe opiera się formalnie na zasadach podobnych do tych, które stosuje się w analogicznym prawie obowiązującym w państwach innych niż ChRL – system funkcjonujący w Chinach charakteryzuje się systematycznym niedostatecznie rygorystycznym egzekwowaniem przepisów. Liczba upadłości utrzymuje się na zaskakująco niskim poziomie, biorąc pod uwagę wielkość chińskiej gospodarki; jedną z głównych przyczyn tego stanu rzeczy może być fakt, że przepisy regulujące przebieg postępowań upadłościowych cechują się szeregiem braków, co skutecznie zniechęca zainteresowane podmioty do

⁽⁴²⁾ Zob. http://file.finance.sina.com.cn/211.154.219.97:9494/MRGG/CNSES_H_STOCK/2017/2017-4/2017-04-12/3210569.PDF, s. 127.

⁽⁴³⁾ Zob. http://file.finance.sina.com.cn/211.154.219.97:9494/MRGG/CNSES_H_STOCK/2018/2018-4/2018-04-03/4189060.PDF, s. 152.

⁽⁴⁴⁾ *Ibid.* s. 167.

⁽⁴⁵⁾ Zob. roczne sprawozdanie za 2018 r., s. 156–157, <http://q.stock.sohu.com/newpdf/201934709238.pdf>.

⁽⁴⁶⁾ Zob. roczne sprawozdanie za 2019 r., s. 154, http://www.sse.com.cn/disclosure/listedinfo/announcement/c/2020-04-10/600063_20200410_2.pdf.

⁽⁴⁷⁾ Zob. sprawozdanie, s. 46.

⁽⁴⁸⁾ Zob. sprawozdanie, s. 232–233.

⁽⁴⁹⁾ Zob. sprawozdanie, s. 224 i 231.

⁽⁵⁰⁾ Zob. sprawozdanie, s. 177.

występowania o ogłoszenie upadłości. Ponadto organy państwowe nadal pełnią istotną i aktywną rolę w postępowaniach upadłościowych, niejednokrotnie wywierając bezpośredni wpływ na ich rezultat ⁽⁵¹⁾.

- (153) Dodatkowo, w systemie praw własności ChRL można zaobserwować rażące braki, zwłaszcza jeżeli chodzi o prawo własności gruntów oraz prawo do użytkowania gruntów ⁽⁵²⁾. Wszystkie grunty są własnością państwa chińskiego (grunty rolne stanowiące własność wspólną i grunty miejskie będące własnością państwa). Podejmowanie decyzji w kwestii przydziału gruntów stanowi wyłączną prerogatywę państwa. W Chinach przyjęto przepisy prawne służące zagwarantowaniu, aby proces przydziału gruntów przebiegał w przejrzysty sposób i był przeprowadzany po cenach rynkowych – w tym celu wprowadzono np. postępowania przetargowe. Przepisy te są jednak nagminnie naruszane i w rezultacie niektórzy nabywcy otrzymują grunty nieodpłatnie lub po cenach znacznie niższych od stawek rynkowych ⁽⁵³⁾. Decydując o przydziale gruntów, organy państwa niejednokrotnie dążą do osiągnięcia konkretnych celów politycznych, w tym realizacji określonych planów gospodarczych ⁽⁵⁴⁾.
- (154) Producenci PVA – podobnie jak inne sektory chińskiej gospodarki – podlegają powszechnym przepisom chińskiego prawa upadłościowego, prawa spółek i prawa rzeczowego. Z tego powodu przedsiębiorstwa te podlegają także odgórnym zakłóceniom wynikającym z dyskryminującego stosowania bądź niedostatecznego egzekwowania przepisów prawa upadłościowego i prawa rzeczowego. W obecnym dochodzeniu nie ujawniono żadnych informacji, które mogłyby podważyć te ustalenia. W związku z tym Komisja wstępnie stwierdziła, że przepisy chińskiego prawa upadłościowego i chińskiego prawa rzeczowego nie funkcjonują w prawidłowy sposób, co prowadzi do zakłóceń wynikających z utrzymywania niewypłacalnych przedsiębiorstw na rynku oraz z przydzielania praw użytkowania gruntów w ChRL. Na podstawie dostępnych dowodów można stwierdzić, że powyższe ustalenia odnoszą się również w pełni do sektora PVA.
- (155) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że w sektorze PVA dochodziło do przypadków dyskryminującego stosowania bądź niedostatecznego egzekwowania przepisów dotyczących upadłości i prawa rzeczowego, również w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem.

3.1.1.7. Znaczące zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret piąte rozporządzenia podstawowego: zniekształcone koszty wynagrodzeń

- (156) W ChRL nie ma warunków dla pełnego rozwoju systemu wynagrodzeń bazującego na zasadach rynkowych, ponieważ pracownicy i pracodawcy nie mogą swobodnie korzystać z praw do tworzenia związków zawodowych. ChRL nie ratyfikowała szeregu podstawowych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy („MOP”), w szczególności konwencji dotyczących wolności zrzeszania się i rokowań zbiorowych ⁽⁵⁵⁾. Zgodnie z przepisami chińskiego prawa krajowego w Chinach funkcjonuje tylko jeden związek zawodowy. Organizacja ta nie jest jednak niezależna od organów państwowych, a jej zaangażowanie w prowadzenie rokowań zbiorowych i ochronę praw pracowników jest minimalne ⁽⁵⁶⁾. Ponadto system rejestracji gospodarstw domowych, który ogranicza możliwość korzystania z pełnego spektrum usług w zakresie zabezpieczenia społecznego oraz innych świadczeń do mieszkańców danego obszaru administracyjnego, zmniejsza mobilność chińskiej siły roboczej. W rezultacie pracownicy niezarejestrowani jako mieszkańcy danego obszaru znajdują się zazwyczaj w mniej korzystnej sytuacji pod względem pewności zatrudnienia i otrzymują niższe wynagrodzenie niż osoby zameldowane jako mieszkańcy tego obszaru ⁽⁵⁷⁾. Z ustaleń tych wynika, że koszty wynagrodzeń w ChRL są zniekształcone.
- (157) Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że sektor PVA nie podlegałby opisanemu chińskiemu systemowi prawa pracy. W sektorze PVA występują zatem zniekształcenia kosztów wynagrodzeń zarówno bezpośrednio (przy wytwarzaniu produktu objętego postępowaniem lub głównych surowców do jego produkcji), jak i pośrednio (przy dostępie do kapitału lub materiałów do produkcji od przedsiębiorstw podlegających temu samemu systemowi pracy w ChRL).

3.1.1.8. Znaczące zakłócenia zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret szóste rozporządzenia podstawowego: dostęp do finansowania uzyskuje się dzięki instytucjom, które wdrażają cele polityki publicznej lub winny sposób nie działają niezależnie od państwa

- (158) Dostęp do kapitału dla przedsiębiorców w ChRL podlega różnym zakłóceniom.

⁽⁵¹⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 138–149.

⁽⁵²⁾ Sprawozdanie – rozdział 9, s. 216.

⁽⁵³⁾ Sprawozdanie – rozdział 9, s. 213–215.

⁽⁵⁴⁾ Sprawozdanie – rozdział 9, s. 209–211.

⁽⁵⁵⁾ Sprawozdanie – rozdział 13, s. 332–337.

⁽⁵⁶⁾ Sprawozdanie – rozdział 13, s. 336.

⁽⁵⁷⁾ Sprawozdanie – rozdział 13, s. 337–341.

- (159) Po pierwsze, chiński system finansowy charakteryzuje się silną pozycją banków będących własnością państwa⁽⁵⁸⁾, które przy przyznawaniu dostępu do finansowania biorą pod uwagę inne kryteria niż rentowność projektu. Podobnie jak w przypadku niefinansowych przedsiębiorstw państwowych banki pozostają powiązane z państwem nie tylko poprzez własność, ale również poprzez osobiste relacje (kadrę zarządzającą najwyższego szczebla dużych instytucji finansowych będących własnością państwa ostatecznie wyznacza KPCh)⁽⁵⁹⁾, a także, podobnie jak niefinansowe przedsiębiorstwa państwowe, banki regularnie wdrażają politykę publiczną opracowaną przez rząd. W ten sposób banki wypełniają wyraźny obowiązek prawny prowadzenia swojej działalności stosownie do potrzeb krajowego rozwoju gospodarczego i społecznego oraz zgodnie z programem polityki przemysłowej państwa⁽⁶⁰⁾. Sytuację tę pogarszają dodatkowe istniejące przepisy, które kierują środki finansowe do sektorów wskazanych przez rząd jako promowane lub z innych względów ważne⁽⁶¹⁾.
- (160) Chociaż uznaje się, że różne przepisy prawne odnoszą się do potrzeby przestrzegania normalnych zachowań bankowych i zasad ostrożnościowych, takich jak konieczność zbadania zdolności kredytowej kredytobiorcy, przytłaczające dowody, w tym ustalenia poczynione w dochodzeniach w sprawie ochrony handlu, sugerują, że przepisy te odgrywają jedynie drugorzędną rolę w stosowaniu różnych instrumentów prawnych.
- (161) Ponadto ratingi obligacji i kredytowe są często zniekształcone z różnych powodów, w tym w związku z faktem, że na ocenę ryzyka wpływ ma strategiczne znaczenie przedsiębiorstwa dla rządu ChRL oraz moc każdej domniemanej gwarancji rządowej. Z szacunków zdecydowanie wynika, że chińskie ratingi kredytowe systematycznie odpowiadają niższym ratingom międzynarodowym⁽⁶²⁾.
- (162) Sytuację tę pogarszają dodatkowe istniejące przepisy, które kierują środki finansowe do sektorów wskazanych przez rząd jako promowane lub z innych względów ważne⁽⁶³⁾. Prowadzi to do preferencyjnego udzielania kredytów przedsiębiorstwom państwowym, dużym dobrze powiązanym przedsiębiorstwom prywatnym oraz przedsiębiorstwom w kluczowych sektorach przemysłu, co oznacza, że dostępność i koszt kapitału nie są równe dla wszystkich podmiotów na rynku.
- (163) Po drugie, koszty finansowania zewnętrznego były sztucznie utrzymywane na niskim poziomie w celu stymulowania wzrostu inwestycji. Doprowadziło to do nadmiernego wykorzystania inwestycji kapitałowych o coraz niższych zwrotach z inwestycji. Świadczy o tym niedawny wzrost stosunku zadłużenia do aktywów przedsiębiorstw w sektorze państwowym pomimo gwałtownego spadku rentowności, co sugeruje, że mechanizmy funkcjonujące w systemie bankowym nie odpowiadają normalnym działaniom handlowym.
- (164) Po trzecie, chociaż w październiku 2015 r. osiągnięto liberalizację nominalnych stóp procentowych, sygnały cenowe nadal nie są wynikiem działania mechanizmów rynkowych, ale wpływają na nie zakłócenia powodowane przez działanie rządu. W istocie odsetek kredytów udzielanych na poziomie stopy referencyjnej lub poniżej tego poziomu nadal stanowi 45 % wszystkich kredytów, a wykorzystanie kredytów celowych wydaje się większe, skoro odsetek ten znacznie wzrósł od 2015 r. pomimo pogarszających się warunków ekonomicznych. Sztucznie niskie stopy procentowe prowadzą do zaniżania cen, a co za tym idzie do nadmiernego wykorzystywania kapitału.
- (165) Ogólny wzrost akcji kredytowej w ChRL wskazuje na pogarszającą się skuteczność alokacji kapitału bez żadnych oznak ograniczenia akcji kredytowej, jakiego można by oczekiwać w niezniszczonym otoczeniu rynkowym. W wyniku tego w ostatnich latach szybko wzrosła liczba kredytów zagrożonych. W obliczu rosnącego ryzyka zadłużenia rząd ChRL zdecydował się uniknąć niewykonania zobowiązań. W związku z tym kwestie dotyczące wiarytelności nieściągalnych rozwiązano poprzez refinansowanie długu, tworząc tym samym tzw. przedsiębiorstwa zombie, lub poprzez przeniesienie prawa własności do długu (np. poprzez połączenia lub zamianę długu na udziały w kapitale własnym) bez konieczności usunięcia ogólnego problemu zadłużenia lub usunięcia jego pierwotnych przyczyn.
- (166) Zasadniczo, pomimo ostatnich kroków podjętych w celu liberalizacji rynku, w systemie kredytów dla przedsiębiorstw w ChRL występują znaczące zakłócenia wynikające z utrzymującej się dominującej roli państwa na rynkach kapitałowych.

⁽⁵⁸⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 114–117.

⁽⁵⁹⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 119.

⁽⁶⁰⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 120.

⁽⁶¹⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 121–122, 126–128, 133–135.

⁽⁶²⁾ Zob. dokument roboczy MFW „Resolving China’s Corporate Debt Problem” sporządzony przez Wojciecha Maliszewskiego, Serkana Arslanarpa, Johna Caparusso, José Garrido, Si Guo, Joonga Shika Kanga, W. Raphaela Lama, T. Daniela Law, Wei Liao, Nadię Rendak, Philippe’a Wingendera, Jiangyan, październik 2016 r., WP/16/203.

⁽⁶³⁾ Sprawozdanie – rozdział 6, s. 121–122, 126–128, 133–135.

- (167) Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że sektor PVA byłby wyłączony z opisanej powyżej interwencji rządowej w system finansowy. Dlatego istotna interwencja rządowa w system finansowy prowadzi do wywierania poważnego wpływu na warunki rynkowe na wszystkich poziomach.

3.1.1.9. Systemowy charakter opisanych zakłóceń

- (168) Komisja zauważyła, że zakłócenia opisane w sprawozdaniu są charakterystyczne dla chińskiej gospodarki. Z dostępnych dowodów wynika, że fakty i cechy chińskiego systemu opisane powyżej w sekcjach 3.1.1.1–3.1.1.5 oraz w części A sprawozdania dotyczą całego państwa i wszystkich sektorów gospodarki. To samo odnosi się do opisu czynników produkcji określonych w sekcjach 3.1.1.6–3.1.1.8 powyżej oraz w części B sprawozdania.
- (169) Komisja przypomina, że do produkcji PVA wykorzystuje się następujące główne surowce: węgiel kamienny, gaz ziemny i kwas octowy. Zgodnie z dowodami dostępnymi w aktach sprawy wszyscy objęci próbą producenci eksportujący pozyskiwali wszystkie swoje materiały do produkcji w ChRL. W przypadku gdy producenci PVA kupują/zamawiają te materiały do produkcji, ceny, jakie płacą (i które są rejestrowane jako ich koszty), są wyraźnie narażone na te same wspomniane wcześniej zakłócenia systemowe. Na przykład dostawcy materiałów do produkcji zatrudniają siłę roboczą, która podlega zakłóceniom. Mogą oni zaciągać pożyczki, które podlegają zakłóceniom w sektorze finansowym lub w zakresie alokacji kapitału. Ponadto podlegają systemowi planowania, który ma zastosowanie na wszystkich szczeblach administracji i sektorów.
- (170) W rezultacie nie tylko nie jest właściwe stosowanie cen sprzedaży krajowej PVA w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, ale także wszystkie koszty nakładów (w tym surowców, energii, gruntów, finansowania, pracy itp.) są zniekształcone, ponieważ na ich ceny wywiera wpływ istotna interwencja rządowa, jak opisano w częściach A i B sprawozdania. Interwencje rządowe opisane w odniesieniu do alokacji kapitału, gruntów, pracy, energii i surowców występują istotnie w całej ChRL. Oznacza to na przykład, że materiały do produkcji produkowane w ChRL na skutek połączenia szeregu czynników produkcji są narażone na znaczące zakłócenia. To samo dotyczy materiałów do produkcji i tak dalej. W obecnym dochodzeniu rząd ChRL ani producenci eksportujący nie przedstawili żadnych przeciwnych dowodów ani argumentów.

3.1.1.10. Wnioski

- (171) Analiza przedstawiona w sekcjach 3.1.1.2–3.1.1.9, która obejmuje badanie wszystkich dostępnych dowodów odnoszących się do interwencji ChRL w jej gospodarce, zarówno w ujęciu ogólnym, jak i w sektorze PVA (w tym w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem), wykazała, że ceny lub koszty produktu objętego postępowaniem, w tym koszty surowców, energii i pracy, nie wynikają z działania sił rynkowych, ponieważ wywiera na nie wpływ istotna interwencja rządowa w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego, na co wskazuje rzeczywisty lub potencjalny wpływ co najmniej jednego istotnego elementu spośród elementów w nim wymienionych. Na tej podstawie i wobec braku jakiegokolwiek współpracy ze strony rządu ChRL Komisja stwierdziła, że w celu ustalenia wartości normalnej w tym przypadku nie jest właściwe wykorzystanie cen i kosztów krajowych.
- (172) W związku z tym Komisja przystąpiła do konstruowania wartości normalnej wyłącznie na podstawie kosztów produkcji i sprzedaży odzwierciedlających niezniekształcone ceny lub wartości odniesienia, czyli, w tym przypadku, na podstawie odpowiednich kosztów produkcji i sprzedaży w odpowiednim reprezentatywnym kraju, zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, jak omówiono w następnej sekcji.
- (173) W uwagach na temat ostatecznego ujawnienia rząd ChRL stwierdził, że producenci eksportujący nie otrzymali kwestionariusza dotyczącego zakłóceń na rynku. Zdaniem rządu ChRL doprowadziło to do sytuacji, w której producenci eksportujący nie mieli jasności w kwestii zakresu zakłóceń na rynku oraz tego, jakie informacje należy przedstawić w odniesieniu do głównych kwestii objętych dochodzeniem, a także dowodów, które są akceptowalne. Miało to niekorzystny wpływ na uzasadnione prawa chińskich przedsiębiorstw, których dotyczyło postępowanie, i pozbawiło je możliwości obrony swoich interesów.
- (174) Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. Komisja zauważa przede wszystkim, że w dniu 30 lipca 2019 r. skierowano do rządu ChRL kwestionariusz dotyczący zakłóceń na rynku. Rząd ChRL nie przekazał jednak odpowiedzi na ten dokument. Ponadto kwestionariusze antydumpingowe przeznaczone dla eksporterów zawierają pkt f.4, w którym wyjaśniono, w jaki sposób producenci eksportujący mogą twierdzić, że znaczące zakłócenia nie mają na nich wpływu. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

3.1.2. Reprezentatywny kraj

3.1.2.1. Uwagi ogólne

(175) Wyboru reprezentatywnego kraju dokonano na podstawie następujących kryteriów:

- poziom rozwoju gospodarczego podobny do poziomowi ChRL. W tym celu Komisja wzięła pod uwagę państwa o dochodzie narodowym brutto podobnym do ChRL na podstawie bazy danych Banku Światowego ⁽⁶⁴⁾,
- produkcja produktu objętego dochodzeniem w tym państwie ⁽⁶⁵⁾,
- dostępność odpowiednich danych publicznych w tym państwie,
- w przypadku gdy istnieje kilka potencjalnych reprezentatywnych krajów, pierwszeństwo przyznaje się, w stosownych przypadkach, państwu z odpowiednim poziomem ochrony socjalnej i ochrony środowiska.

(176) Jak wyjaśniono w motywach 46–50, Komisja opublikowała trzy noty do akt ⁽⁶⁶⁾ dotyczące źródeł do celów określenia wartości normalnej.

3.1.2.2. Poziom rozwoju gospodarczego podobny do poziomowi ChRL

(177) W nocy z dnia 2 października 2019 r. Komisja wyjaśniła, że produkt objęty dochodzeniem jest najwyraźniej wytwarzany jedynie w Japonii, Singapurze, na Tajwanie i w USA, przy czym żaden z tych krajów nie jest krajem o poziomie rozwoju gospodarczego podobnym do ChRL zgodnie z kryteriami wymienionymi w motywie 175.

(178) Ponieważ wszystkie kraje, w których produkuje się PVA, mają inny poziom rozwoju gospodarczego niż ChRL, Komisja wzięła pod uwagę produkcję produktu należącego do tej samej ogólnej kategorii lub sektora, co produkt objęty dochodzeniem. Komisja wskazała zatem, że wykorzysta produkcję PVB, produktu podobnego do PVA, do określenia odpowiedniego reprezentatywnego kraju na potrzeby stosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.

(179) W nocy z dnia 2 października 2019 r. Komisja wskazała następujące cztery kraje, w których odbywa się produkcja PVB: Brazylia, Malezja, Meksyk i Tajlandia. Bank Światowy uznał te kraje za państwa o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego jak ChRL, tzn. wszystkie te kraje są sklasyfikowane jako kraje o „wyższym średnim dochodzie” na podstawie dochodu narodowego brutto („DNB”).

(180) Trzech producentów eksportujących w ChRL objętych próbą przesłało uwagi w następstwie noty z dnia 2 października 2019 r. Zgodzili się oni z oceną, że wszystkie cztery kraje wskazane przez Komisję wydają się mieć podobny poziom rozwoju gospodarczego. Jednak ich zdaniem Malezja wydaje się znajdować w górnym przedziale skali rozwoju gospodarczego i dlatego może być mniej reprezentatywna niż trzy pozostałe kraje. Wskazali oni również, że zgodnie z ich wiedzą w Brazylii nie produkowano PVB, ponieważ wybrane przedsiębiorstwo w tym kraju zaprzestało produkcji PVB. Ponadto eksporterzy ci wyrazili zastrzeżenia w stosunku do Brazylii, jeżeli chodzi o adekwatność ochrony w przypadku poziomu ochrony socjalnej, pracy i środowiska. Ich zdaniem spośród uwzględnianych krajów Meksyk posiada najwyższy poziom zgodności ze normami pracy MOP. W związku z tym uznali, że spośród krajów, które wskazano w nocy z dnia 2 października 2019 r., Meksyk może być najodpowiedniejszym reprezentatywnym krajem dla określenia wartości normalnej.

(181) Rozporządzenie podstawowe nie zawiera żadnych dalszych wymogów dotyczących wyboru kraju o poziomie rozwoju gospodarczego najbardziej zbliżonym do poziomu kraju wywozu. W związku z tym fakt, że dany kraj może mieć DNB bardziej zbliżony niż inny kraj, nie jest czynnikiem decydującym w wyborze właściwego reprezentatywnego kraju. Jak wspomniano powyżej, właściwym kryterium w zakresie rozwoju gospodarczego jest klasyfikacja Banku Światowego dotycząca wyższego średniego dochodu dla danego okresu. Ta baza danych zapewnia Komisji wystarczającą liczbę potencjalnie odpowiednich krajów o podobnym poziomie rozwoju do celów dokonania wyboru najlepiej dopasowanego źródła nieznieskształconych kosztów i cen. Ponieważ wszystkie cztery kraje włączono do tej samej kategorii bazy danych Banku Światowego, uznano, że wszystkie one spełniają kryterium określone w art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.

⁽⁶⁴⁾ World Bank Open Data – Upper Middle Income, dokument dostępny na stronie <https://data.worldbank.org/income-level/upper-middle-income> (ostatnie wyświetlenie w dniu 15 lipca 2019 r.).

⁽⁶⁵⁾ Jeżeli w żadnym państwie o podobnym poziomie rozwoju nie istnieje produkcja produktu objętego dochodzeniem, można uwzględnić produkcję produktu należącego do tej samej ogólnej kategorii lub sektora produktu objętego przeglądem.

⁽⁶⁶⁾ Nota z dnia 2 października 2019 r., nota z dnia 20 grudnia 2019 r. i nota z dnia 30 marca 2020 r.

- (182) Komisja odnotowała, że nie wydaje się, aby w Brazylii produkowano PVB. Bardziej szczegółową analizę dostępności i jakości danych finansowych dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw w Brazylii przeprowadzono w sekcji 3.1.2.3 poniżej.
- (183) Jeżeli chodzi o twierdzenie dotyczące poziomu ochrony socjalnej, ochrony pracy i ochrony środowiska oparte na art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, okazało się, że nie ma potrzeby uwzględnienia różnych poziomów ochrony w tych czterech krajach, jak wyjaśniono w motywie 221 poniżej. Dlatego też argument ten odrzucono.
- (184) Zgodnie z dalszymi wyjaśnieniami w motywach 188 i 208, na podstawie uwag do noty z dnia 2 października 2019 r., do wykazu potencjalnych odpowiednich reprezentatywnych krajów dodano Turcję. Bank Światowy uznaje Turcję za państwo o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego jak poziom ChRL.

3.1.2.3. Produkcja produktu objętego dochodzeniem w reprezentatywnym kraju oraz dostępność odpowiednich danych publicznych w reprezentatywnym kraju

a) Wybór produktu podobnego do PVA

- (185) Jak wyjaśniono w motywach 177 i 178 powyżej, w nocy z dnia 2 października 2019 r. Komisja poinformowała, że zamierza uwzględnić PVB jako produkt podobny do PVA celem określenia odpowiedniego reprezentatywnego kraju na potrzeby stosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Zainteresowane strony zaproszono do przedstawienia uwag w sprawie wyboru PVB jako produktu podobnego do PVA.
- (186) W swoich uwagach do noty z dnia 2 października 2019 r. skarżący argumentował, że należy dokonać rozróżnienia między folią PVB a żywicą PVB i stwierdził, że nie można stosować folii PVB jako odpowiedniego produktu podobnego z następujących powodów:
- folia i żywica PVB różnią się od siebie pod względem możliwych zastosowań i właściwości fizycznych. Folia PVB – w porównaniu z żywicą – ma bardzo ograniczoną liczbę określonych zastosowań;
 - ze względu na delikatny charakter produktu zakłady produkujące folię PVB są zazwyczaj zlokalizowane w bliskiej odległości od użytkowników końcowych celem zminimalizowania kosztów sprzedaży i ryzyka związanego z transportem. Tymczasem żywica PVB ma znacznie szerszy zakres zastosowań i można ją sprzedawać i transportować na całym świecie w wielu różnych celach;
 - ponieważ folię PVB wprowadza się do obrotu inaczej niż żywicę PVA i PVB, struktury kosztów producentów folii PVB również są inne.
- (187) Skarżący argumentował, że zamiast tego za odpowiedni produkt podobny należy uznać poli(octan winylu) („PVAc”), ze względu na podobieństwa istniejące w procesie produkcji PVA i PVAc. W szczególności skarżący twierdził, że tak jak PVA, PVAc również produkuje się w drodze polimeryzacji monomeru octanu winylu. Skarżący stwierdził również, że PVAc jako produkt końcowy jest podobny do PVA, ponieważ posiada szeroki zakres zastosowań oraz potencjalnych użytkowników końcowych i klientów.
- (188) Skarżący wskazał również producenta PVAc w Turcji, której poziom rozwoju gospodarczego jest taki sam jak ChRL. Przedsiębiorstwem wskazanym przez skarżącego było Organik Kimya San. ve Tic. A.Ş. Skarżący zasugerował zatem, aby wykorzystać Turcję jako reprezentatywny kraj w celu obliczenia wartości normalnej.
- (189) Twierdzenie skarżącego, że folia PVB nie byłaby właściwa jako odpowiedni produkt podobny, nie było poparte żadnymi dowodami. Przeciwnie, widoczność producentów folii PVB na publicznie dostępnych platformach informacyjnych sugeruje, że w przypadku folii PVB nie ma ograniczeń pod względem zastosowania ani liczby potencjalnych użytkowników.
- (190) Komisja przeprowadziła swoje własne badania w konsultacji z Europejską Agencją Chemikaliów („ECHA”). Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że biorąc pod uwagę proces produkcyjny, stosowane surowce i koszty produkcji, zarówno PVB, jak i PVAc można wykorzystać jako odpowiednie produkty podobne do PVA. Czynniki produkcji potrzebne do wytwarzania zarówno PVB, jak i PVAc są w dużej mierze takie same jak w przypadku PVA, a pod względem kosztów produkcji PVA mieści się między PVB i PVAc.

- (191) W związku z tym argument skarżącego, że zamiast PVB należy wykorzystać PVAc jako odpowiedni produkt podobny do PVA, został odrzucony. Opierając się jednak na przesłankach wyjaśnionych powyżej, Komisja przyjęła argument, że PVAc, wraz z PVB, można uznać za potencjalny odpowiedni produkt podobny.
- (192) W swoich uwagach do noty z dnia 2 października 2019 r. przedsiębiorstwo Solutia, które również uznano za użytkownika ⁽⁶⁷⁾ importującego produkt objęty dochodzeniem, zapytało, czy Komisja uważa żywicę PVB lub folię PVB za produkt podobny do PVA.
- (193) Jak wyjaśniono w motywie 189 powyżej, nie dokonano rozróżnienia między żywicą PVB a folią PVB pod względem przydatności jako odpowiedniego produktu podobnego. Przedsiębiorstwo Solutia poinformowało również Komisję, że jedno z jego przedsiębiorstw stowarzyszonych w Meksyku, mianowicie Solutia Tlaxcala, S.A. de C.V., produkuje folię PVB, a drugie przedsiębiorstwo stowarzyszone w Malezji, Flexsys Chemical (M) SDN BHD, produkuje żywicę PVB. Do sytuacji obu tych przedsiębiorstw odniesiono się w motywach 199 i 200 poniżej.
- b) Produkcja produktu podobnego do produktu objętego dochodzeniem w reprezentatywnym kraju oraz dostępność odpowiednich danych publicznych w reprezentatywnym kraju
- (194) W nocie z dnia 2 października 2019 r. Komisja wskazała, że w odniesieniu do państw określonych jako państwa, w których produkowano PVB, tj. Brazylii, Malezji, Meksyku i Tajlandii, dostępność danych publicznych wymaga dalszej weryfikacji, w szczególności w odniesieniu do publicznych danych finansowych producenta produktu podobnego.
- (195) Oprócz przedsiębiorstw wskazanych w nocie z dnia 2 października 2019 r., opierając się na wnioskach w lit. a) powyżej, Komisja przeprowadziła dalsze poszukiwania przedsiębiorstw produkujących PVAc w uwzględnionych krajach. Znalazła jedno dodatkowe przedsiębiorstwo w Turcji i jedno w Meksyku, jak poinformowała strony w nocie z dnia 20 grudnia 2019 r.
- (196) Jak wspomniano powyżej w lit. a), Komisja przeanalizowała również informacje przedłożone przez skarżącego dotyczące dodatkowego przedsiębiorstwa tureckiego oraz informacje przedłożone przez importera dotyczące dwóch dodatkowych przedsiębiorstw w Meksyku i Malezji.
- (197) Jeżeli chodzi o Brazylię, importer i użytkownik produktu objętego dochodzeniem poinformował Komisję, że jedno z przedsiębiorstw, które wskazano w nocie z dnia 2 października 2019 r. jako producenta PVB w Brazylii, a mianowicie Solutia Brasil Ltda. (Eastman Chemical Company), zaprzestało produkcji folii PVB, a zatem nie było odpowiednim kandydatem do ustalenia pośrednich kosztów produkcji, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku. Było to również zgodne z uwagami przedstawionymi przez eksporterów omówionymi w sekcji 3.1.2.2. powyżej.
- (198) Wobec braku innych informacji zawartych w aktach, do których Komisja miała dostęp, na temat obecności innych przedsiębiorstw produkujących PVB lub PVAc w Brazylii, których dane finansowe są publicznie dostępne, Komisja stwierdziła, że nie można dłużej uznawać Brazylii za odpowiedni reprezentatywny kraj.
- (199) Jeżeli chodzi o Malezję, zweryfikowano dostępność danych w przypadku przedsiębiorstwa określonego w nocie z dnia 2 października 2019 r. – Samchem Nusajaya Sdn Bhd – a także przedsiębiorstwa zaproponowanego przez przedsiębiorstwo Solutia – Flexsys Chemical (M) Sdn Bhd, również produkującego PVB. Publicznie dostępne dane finansowe dotyczące zarówno Samchem Nusajaya Sdn Bhd., jak i Flexsys Chemical (M) Sdn Bhd pochodzą z 2017 r. i w związku z tym nie można było ich uznać za odpowiednie dla okresu objętego dochodzeniem, w odniesieniu do którego dostępne były bardziej aktualne dane w przypadku innych producentów. Komisja stwierdziła zatem, że nie można uznać Malezji za odpowiedni reprezentatywny kraj na potrzeby niniejszego dochodzenia. Wniosek ten znalazł dodatkowe uzasadnienie w analizie przywozu do Malezji, o czym mowa w motywie 203.
- (200) Jeżeli chodzi o Meksyk, Komisja przeanalizowała również dostępność danych finansowych dotyczących przedsiębiorstwa produkującego PVB zaproponowanego przez Solutia, a mianowicie Solutia Tlaxcala S.A. de C.V., oraz przedsiębiorstwa, które Komisja odnalazła w ramach własnych badań, a mianowicie Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V.
- (201) Jeżeli chodzi o sprawozdanie finansowe Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. za 2018 r., zainteresowana strona złożyła pełne sprawozdanie finansowe poświadczane przez biegłych rewidentów tylko w wersji „poufnej”. Strona ta oznajmiła również, że to obszerne sprawozdanie finansowe przedłożone Komisji nie było publicznie dostępne. W związku z tym Komisja stwierdziła, że nie może wykorzystać danych dotyczących tego przedsiębiorstwa w tym postępowaniu.

⁽⁶⁷⁾ Solutia produkuje PVA w Unii, a także kupuje PVA od producentów unijnych, chińskich i producentów z innych państw trzecich.

- (202) Jeśli chodzi o Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V., ostatnie publicznie dostępne dane finansowe dotyczyły jedynie pierwszych sześciu miesięcy 2018 r., a zatem nie można ich było uwzględnić. Komisja stwierdziła zatem, że nie można było uznać Meksyku za odpowiedni reprezentatywny kraj na potrzeby niniejszego dochodzenia.
- (203) Jeśli chodzi o Tajlandię, dostępne dane dotyczące Sekisui S-Lec Co Ltd. pochodzą z 2018 r., a ponieważ okres ten częściowo pokrywał się z okresem objętym dochodzeniem, można je zasadniczo uznać za odpowiednie. Przedsiębiorstwo to było rentowne w 2018 r. W nocy z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja przeanalizowała jednak również przywóz głównych czynników produkcji do Turcji, Meksyku, Tajlandii i Malezji. Analiza danych dotyczących przywozu wykazała, że na przywóz do Tajlandii i Malezji głównych czynników produkcji wpływ miał przywóz z ChRL, a zatem ani Tajlandii, ani Malezji nie można było uznać za odpowiednie reprezentatywne kraje. Z tej samej analizy wynikało również, że Turcję i Meksyk można wykorzystać jako odpowiednie reprezentatywne kraje, ponieważ przywóz z ChRL lub z któregośkolwiek z państw wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 nie miał znaczącego wpływu na przywóz głównych czynników produkcji w tych państwach ⁽⁶⁸⁾.
- (204) W nawiązaniu do informacji przedstawionych przez skarżącego dotyczących tureckiego przedsiębiorstwa Organik Kimya San. Ve Tic. A.S. Komisja przeanalizowała również sytuację w odniesieniu do Turcji, sprawdzając dostępność danych dotyczących tego przedsiębiorstwa, którego nie uwzględniono w nocy z dnia 2 października 2019 r. Przedsiębiorstwo to jest producentem PVAc, który uznano za odpowiedni produkt podobny do PVA, jak wyjaśniono w lit. a) powyżej. Ostatnie dostępne dane finansowe dotyczące tego przedsiębiorstwa pochodziły z 2018 r. Przedsiębiorstwo to było rentowne. Stwierdzono jednak, że publicznie dostępne dane dotyczące tego przedsiębiorstwa w bazie danych Orbis nie zawierały odpowiednich informacji na temat kosztów sprzedawanych towarów oraz kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. W związku z tym Komisja stwierdziła, że danych tego przedsiębiorstwa nie można wykorzystać w dochodzeniu, chyba że dane te staną się dostępne.
- (205) Komisja zbadała również, czy nie ma innych potencjalnych producentów PVB lub PVAc w Turcji. Stwierdzono, że inne tureckie przedsiębiorstwo, Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., produkuje kleje PVAc. Ostatnie dostępne dane finansowe dotyczące tego przedsiębiorstwa pochodziły z 2018 r., a przedsiębiorstwo było rentowne na poziomie zysków z działalności operacyjnej. Wydatki finansowe w 2018 r. były jednak wyjątkowo wysokie i w związku z tym przedsiębiorstwo poniosło w tym roku straty. Komisja porównała dane finansowe dotyczące tego przedsiębiorstwa z danymi z lat poprzednich, w których nie było takiej nadzwyczajnej sytuacji, i stwierdziła, że wydatki finansowe za 2018 r. należy rzeczywiście uznać za nadzwyczajne i odpowiednio dostosowane. W związku z tym Komisja stwierdziła, że, po dokonaniu odpowiedniej korekty nadzwyczajnych wydatków finansowych, dane Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. można uznać za odpowiednie na potrzeby niniejszego dochodzenia. O wniosku tym poinformowano zainteresowane strony w nocy z dnia 30 marca 2020 r. Komisja otrzymała uwagi od trzech podmiotów gospodarczych prowadzących obrót produktem objętym dochodzeniem. Uwagi te omówiono w motywach 219 i 220 poniżej.
- (206) W świetle powyższych ustaleń Komisja poinformowała zainteresowane strony notą z dnia 20 grudnia 2019 r., że zamierza wykorzystać Turcję jako odpowiedni reprezentatywny kraj oraz tureckie przedsiębiorstwo Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, w celu uzyskania niezniekształconych cen lub wartości odniesienia na potrzeby obliczenia wartości normalnej.
- (207) Zainteresowane strony zaproszono do przedstawienia uwag na temat stosowności wyboru Turcji jako reprezentatywnego kraju oraz Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. a także – w przypadku udostępnienia jego danych finansowych – Organik Kimya San. Ve Tic. A.S. jako producentów w reprezentatywnym kraju.
- (208) W następstwie noty z dnia 20 grudnia 2019 r. jeden producent eksportujący objęty próbą twierdził, że w przeciwieństwie do Meksyku w nocy z dnia 2 października 2019 r. dotyczącej źródeł do celów określenia wartości normalnej nie wymieniono Turcji.
- (209) Wstępny wybór potencjalnych reprezentatywnych krajów i odpowiednich przedsiębiorstw posiadających publicznie dostępne dane nie uniemożliwia Komisji uzupełnienia lub udoskonalenia takiego wyboru ani prowadzenia badań na późniejszym etapie, w tym w drodze przedstawiania nowych sugestii dotyczących potencjalnego reprezentatywnego kraju i produktu podobnego. W istocie celem not dotyczących czynników produkcji jest zachęcenie

⁽⁶⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 33).

zainteresowanych stron do przedstawienia uwag na temat wstępnych badań przeprowadzonych przez służby Komisji oraz, jeśli będzie to uzasadnione, uzyskania rozwiązań alternatywnych do dalszego rozważenia przez służby Komisji. Noty zawierają nawet specjalny załącznik, który ma pomóc stronom w składaniu informacji o ewentualnych dodatkowych reprezentatywnych krajach lub przedsiębiorstwach do celów art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Po przedstawieniu przez skarżącego uwag dotyczących Turcji i innego możliwego produktu podobnego – PVAc – Komisja przeprowadziła dodatkowe badania we współpracy z ECHA, jak wspomniano w motywach 204–206 powyżej. Badania te wykazały, że zarówno PVAc, jak i PVB w równym stopniu można uznać za produkty podobne do PVA. W tych dodatkowych badaniach potwierdzono również, że w Turcji miała miejsce produkcja PVAc. Na tej podstawie Komisja dodała Turcję do wykazu potencjalnych reprezentatywnych krajów i określiła PVAc jako produkt podobny. W związku z tym argument, że Turcji nie można było uznać za reprezentatywny kraj, ponieważ nie wspomniano o niej w nocie z dnia 2 października 2019 r., zostaje odrzucony.

- (210) Ten sam producent eksportujący twierdził, że Meksyk stanowiłby bardziej odpowiedni reprezentatywny kraj m.in. ze względu na dostępność danych dotyczących węgla i gazu ziemnego. Ponadto wspomniany producent eksportujący twierdził również, że w przypadku wielu głównych czynników produkcji miał miejsce znaczny chiński wywóz do Turcji, natomiast z meksykańskich danych dotyczących przywozu wynika, że miały miejsce znaczne zakupy z USA. Producent eksportujący twierdził również, że wielkość przywozu innych czynników produkcji do Turcji była ograniczona w porównaniu z wielkością przywozu do Meksyku. Na podstawie tych ustaleń wspomniany producent eksportujący wyraził pogląd, że dane z Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V. należy wykorzystać, nawet jeśli dostępne były jedynie dane dotyczące pierwszych sześciu miesięcy 2018 r.
- (211) Sytuację dotyczącą przywozu głównych czynników produkcji z Chin do Turcji, w porównaniu z odpowiednim przywozem do Meksyku, przeanalizowano dokładniej w nocie z dnia 30 marca 2020 r. W analizie tej, zgodnie z analizą przedstawioną w nocie z dnia 20 grudnia 2019 r., o której mowa w motywie 203, potwierdzono, że poziom przywozu z Chin do Turcji głównych czynników produkcji wykorzystywanych przez objętych próbą współpracujących producentów eksportujących, na których nie miał wpływu przywóz z ChRL, był reprezentatywny. Przywóz z ChRL do Turcji nie był zatem na tyle duży, by spowodował, że Turcja stałaby się nieodpowiednim reprezentatywnym krajem na podstawie art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (212) Komisja wyjaśniła również w nocie z dnia 30 marca 2020 r., że nie udostępniono żadnych zaktualizowanych danych finansowych dotyczących meksykańskich przedsiębiorstw wymienionych w nocie z dnia 20 grudnia 2019 r. Jeżeli chodzi o Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V., najnowsze publicznie dostępne dane finansowe obejmowały tylko pierwsze sześć miesięcy 2018 r. Przypomniano, że dane te nie pokrywają się z okresem objętym dochodzeniem, a także że dotyczą jedynie okresu 6 miesięcy. Żadnego sześciomiesięcznego okresu nie można uznać za reprezentatywny dla całego roku, między innymi ze względu na możliwe wahania sezonowe w pozycjach rachunku zysków i strat. Ponadto pełny rok obrotowy ma datę rozpoczęcia i zakończenia, gdy przeprowadza się audyty, rejestruje się odpowiednie rozliczenia międzyokresowe i dokonuje się niezbędnych korekt. Jest mniej niż pewne, że wszystko to zostałoby zrobione w oparciu o okres sześciu miesięcy. Ponadto nawet gdyby przedsiębiorstwo wykazywało zysk w okresie sześciu miesięcy, nie oznacza to, że byłoby rentowne przez cały rok. W istocie przedsiębiorstwo zaproponowane przez producenta eksportującego nie było rentowne w 2017 r., ostatnim pełnym roku, w odniesieniu do którego dostępne są dane. Z tych wszystkich przyczyn Komisja nie zgodziła się z uwagą tego producenta eksportującego, że wykorzystanie tych danych z sześciu miesięcy pozwoli uzyskać dokładniejszą wartość normalną niż wykorzystanie danych z Turcji. Jeżeli chodzi o pozostałe potencjalne przedsiębiorstwo z Meksyku, o którym mowa w nocie z dnia 20 grudnia 2019 r., a mianowicie Solutia Tlaxcala S.A. de C.V., sprawozdanie finansowe tego przedsiębiorstwa nie było publicznie dostępne. Dlatego też Komisja stwierdziła, że dostępnych danych pochodzących od tych dwóch meksykańskich przedsiębiorstw nie można uznać za odpowiednie. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (213) Jeżeli chodzi o tureckie przedsiębiorstwo İlkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., Komisja wyjaśniła w nocie z dnia 20 grudnia 2019 r., że dane te można uznać za odpowiednie do ustalenia nieznieskształconych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku w ramach niniejszego dochodzenia. Jak wyjaśniono w motywie 205, stwierdzono również, że wydatki finansowe w 2018 r., w wyniku których przedsiębiorstwo odnotowało w tym roku straty, należy uznać za nadzwyczajne.
- (214) Zgodnie ze spostrzeżeniem Komisji ten sam producent eksportujący zauważył również, że przedsiębiorstwo İlkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. zaczęło przynosić straty z powodu określonych pozycji finansowych. Strona ta twierdziła ponadto, że informacje finansowe dostępne dla tego przedsiębiorstwa nie pozwalają na podział na pośrednie koszty produkcji oraz na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne.

- (215) Jeśli chodzi o pośrednie koszty produkcji oraz koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, należy zauważyć, że źródło tych pierwszych zazwyczaj nie opiera się na przedsiębiorstwie w reprezentatywnym kraju. Ponadto wbrew twierdzeniom zainteresowanej strony koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. faktycznie ujawniono w ramach publicznie dostępnych informacji finansowych dotyczących tego przedsiębiorstwa znajdujących się w bazie danych Orbis. Należy również zauważyć, że publicznie dostępne dane dotyczące tego przedsiębiorstwa mają zasadniczo ten sam poziom szczegółowości co wszelkie publicznie dostępne dane finansowe zwykle wykorzystywane przez Komisję w dochodzeniach. W związku z tym poziom szczegółowości obecnie dostępnych danych dotyczących tego przedsiębiorstwa obejmuje wszystkie niezbędne informacje i nie czyni przedsiębiorstwa nieodpowiednim do celów niniejszego dochodzenia. Jeżeli chodzi o pozycje finansowe, Komisja zauważa, że nietypowy poziom tych pozycji w rachunku zysków i strat z 2018 r. należy uznać za nadzwyczajny, jak wyjaśniono w motywie 205 powyżej. W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że dane Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. można uznać za odpowiednie po dokonaniu stosownych korekt dotyczących nadzwyczajnych pozycji finansowych, jak wyjaśniono w motywie 307. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (216) W następstwie noty z dnia 20 grudnia 2019 r. trzy podmioty gospodarcze obracające produktem objętym dochodzeniem stwierdziły, że przedsiębiorstwo Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. nie jest odpowiednie, ponieważ nie specjalizuje się ono w produkcji PVAc, ale produkt ten stanowi jedynie ograniczoną część całej oferty produktów przedsiębiorstwa. Strony te twierdziły, że pośrednie koszty produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk tego przedsiębiorstwa nie rozkładają się jedynie na produkcję PVAc i że „ogólna działalność związana z produkcją i sprzedażą wywiera duży wpływ na czynniki produkcji, energię elektryczną, jak również pośrednie koszty produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski w przypadku PVAc”, oraz że koszty produkcji różnią się dla każdej kategorii produktów. W szczególności strony te stwierdziły, że koszty sprzedaży produktów innych niż na bazie PVAc oraz związanej z nimi obsługi posprzedażowej są znacznie wyższe niż produktów na bazie PVAc. Ponadto strony te utrzymywały, że z uwagi na brak prowadzenia rachunkowości analitycznej w przypadku kosztów produkcji i zysków związanych z PVAc, Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. nie można uznać za wiarygodne źródło danych.
- (217) Argument, że koszty sprzedaży produktów innych niż na bazie PVAc oraz związanej z nimi obsługi posprzedażowej są znacznie wyższe niż produktów na bazie PVAc, nie został poparty żadnymi dowodami. Co więcej, sytuacja, w której przedsiębiorstwa uznane za odpowiednie w kontekście art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego produkują więcej niż jeden produkt, nie jest wyjątkiem. Równie często zdarza się, że poziom szczegółowości publicznie dostępnych danych finansowych odpowiedniego przedsiębiorstwa w reprezentatywnym kraju nie pozwala na przeprowadzenie bardziej szczegółowej analizy kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych na poziomie pojedynczych produktów. Należy przypomnieć także, że jeżeli chodzi o koszty produkcji, czynniki produkcji i energię elektryczną, wybór dowolnego jednego przedsiębiorstwa nie ma znaczenia dla wyniku, ponieważ dane te pozyskuje się z innych źródeł, a mianowicie danych statystycznych dotyczących przywozu lub wewnętrznych danych reprezentatywnego kraju, jak również danych pochodzących od producentów eksportujących. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (218) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. skarżący argumentował, że na dane finansowe Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. za 2018 r. miały wpływ nadzwyczajne wydarzenia, mianowicie wahania kursów walut ze względu na rozwój sytuacji politycznej w Turcji oraz zwiększenie mocy produkcyjnych przedsiębiorstwa. Skarżący zasugerował zatem, że dane finansowe tego przedsiębiorstwa za 2018 r. mogą zostać wykorzystane, „ale inne niż dotyczące zysku przed opodatkowaniem”. Skarżący nie przedstawił jednak dalszego uzasadnienia tych potencjalnych powodów nietypowych wydatków finansowych z 2018 r. ani nie zakwestionował podejścia zasugerowanego przez Komisję polegającego na dokonaniu odpowiedniej korekty z tytułu nadzwyczajnych kwot wydatków finansowych z 2018 r. W nocy z dnia 30 marca 2020 r. Komisja poinformowała zatem, że zamierza podtrzymać podejście zasugerowane w nocy z dnia 20 grudnia 2019 r., tj. wykorzystać dane Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. skorygowane z tytułu nadzwyczajnych wydatków finansowych.
- (219) Po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r. Komisja otrzymała powtórne uwagi od trzech podmiotów gospodarczych prowadzących obrót produktem objętym dochodzeniem. Strony te powtórzyły swój argument, że Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. jest nieodpowiednim przedsiębiorstwem, ponieważ jego koszty sprzedaży produktów innych niż na bazie PVAc oraz obsługi posprzedażowej są znacznie wyższe niż produktów na bazie PVAc. Strony te odniosły się do strony internetowej przedsiębiorstwa Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., twierdząc, że z asortymentu jego produktów wynika, że podstawę działalności stanowią linie produktów innych niż na bazie PVAc i że produkcja na bazie PVAc jest jedynie działalnością poboczną. Ponadto strony te twierdziły, że sektory inne niż PVAc wymagają większych zasobów na badania i rozwój oraz pomoc techniczną, jak również inwestycje i organizację sprzedaży oraz obsługę posprzedażową i utrzymywały, że zysk w tych sektorach innych niż PVAc jest „zazwyczaj dość wysoki”. Te zainteresowane strony nie przedstawiły jednak żadnych dodatkowych dowodów na poparcie swojego argumentu. Powyższe argumenty zostają zatem odrzucone, jak już wyjaśniono w motywie 217 powyżej.

- (220) Po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r. te same strony wielokrotnie powtarzały również swój argument, że dane księgowe Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. nie są odpowiednie, ponieważ produkcja PVAc stanowi jedynie ograniczoną część jego ogólnego asortymentu produktów, a koszty produkcji, pośrednie koszty produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski tego przedsiębiorstwa nie rozkładają się wyłącznie na produkcję PVAc. Strony te dalej sugerowały, że dane finansowe Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. nie są odpowiednie, aby ustalić koszty, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski, dopóki przedsiębiorstwo nie dostarczy Komisji danych finansowych ograniczonych do linii produktów na bazie PVAc. Jak już wyjaśniono w motywie 217, przeprowadzenie szczegółowej analizy kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków na poziomie poszczególnych produktów zazwyczaj nie jest możliwe i konieczne, aby przedsiębiorstwo zostało uznane za odpowiednie w kontekście art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.

3.1.2.4. Poziom ochrony socjalnej i ochrony środowiska

- (221) Po ustaleniu na podstawie wszystkich powyższych elementów, że Turcja jest jedynym dostępnym odpowiednim reprezentatywnym krajem, nie było potrzeby przeprowadzenia oceny poziomu ochrony socjalnej i ochrony środowiska zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego.

3.1.2.5. Wnioski

- (222) Biorąc pod uwagę wyniki powyższej analizy, należy uznać, że Turcja spełniała kryteria przewidziane w art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego pozwalające uznać ją za odpowiedni reprezentatywny kraj.
- (223) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący objęty próbą odniósł się do swoich uwag dotyczących noty z dnia 20 grudnia 2019 r., w których nie zgodził się z wyborem Turcji jako odpowiedniego kraju reprezentatywnego.
- (224) Komisja zauważyła, że uwagi te zostały uwzględnione w nocie z dnia 30 marca 2020 r. (jak również w sekcji 3.1.2.3 powyżej) i że producent eksportujący nie przedstawił żadnych dalszych uwag w odpowiedzi na tę notę. Ponieważ odpowiedziano już na te uwagi, a producent eksportujący nie przedstawił żadnych nowych argumentów ani dowodów, zostały one odrzucone.
- (225) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden użytkownik i jeden producent/użytkownik unijny nie zgodzili się z wyborem Turcji jako kraju reprezentatywnego, argumentując, że nie przestrzegała ona konwencji dotyczących pracy i norm pracy ani nie przestrzegała przepisów dotyczących klimatu i środowiska. Ponadto użytkownik nie zgodził się na wykorzystanie danych Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., ponieważ produkcja PVAc stanowiła jedynie ograniczoną część jego działalności. W związku z tym, zdaniem użytkownika, ogólna działalność przedsiębiorstwa związana z produkcją i sprzedażą miała wpływ na koszty, koszty pośrednie, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne przedsiębiorstwa oraz zysk w przypadku PVAc. Użytkownik twierdził, że wykorzystując koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk producenta tureckiego, Komisja zawyżyła wartość normalną. Użytkownik zwrócił się do Komisji o „odpowiednie dostosowanie konstruowanej wartości normalnej”.
- (226) Komisja nie zgadza się z tymi stwierdzeniami. Na początku Komisja zauważyła, że żaden z tych argumentów nie został przedstawiony przez użytkownika w odpowiedzi na noty z dnia 2 października 2019 r., 20 grudnia 2019 r. i 30 marca 2020 r., w których Komisja wyraźnie zażądała takich uwag z zastrzeżeniem dotrzymania terminów. Komisja wskazała następnie, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy istnieje więcej niż jeden potencjalny kraj reprezentatywny do wyboru, pierwszeństwo musi zostać przyznane, w stosownych przypadkach, państwu z odpowiednim poziomem ochrony socjalnej i ochrony środowiska. Jak wspomniano w motywie 221, po ustaleniu, że Turcja jest jedynym dostępnym odpowiednim reprezentatywnym krajem w tym przypadku, nie było potrzeby przeprowadzenia oceny poziomu ochrony socjalnej i ochrony środowiska. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (227) Jeżeli chodzi o wybór Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., Komisja zauważyła najpierw, że nie wykorzystwała kosztów – z wyjątkiem kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych – i kosztów pośrednich przedsiębiorstwa. Jeżeli chodzi o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk, użytkownik nie przedstawił żadnych dowodów na to, dlaczego miałyby one być zawyżone przy wykorzystaniu danych liczbowych dotyczących całego przedsiębiorstwa tureckiego producenta. Ponadto użytkownik zwrócił uwagę na wyjaśnienie Komisji w motywie 220, że przeprowadzenie szczegółowej analizy kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków na poziomie poszczególnych produktów zazwyczaj nie jest możliwe i konieczne, aby przedsiębiorstwo zostało uznane za odpowiednie w kontekście art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Użytkownik sprzeciwił się temu argumentowi, twierdząc, że nie ma potrzeby przedstawiania szczegółowych dowodów potwierdzających, że przedsiębiorstwo, którego produkcja PVAc jest jedynie produktem ubocznym, ma znacząco różną strukturę kosztów i marżę zysku niż przedsiębiorstwo, którego głównym przedmiotem działalności jest produkcja PVA. W tej kwestii Komisja zauważyła, że wnioski powinny być zasadniczo poparte ważnymi, jakkolwiek szczegółowymi, dowodami. Ponadto koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zyski zgłoszone przez objętych próbą producentów eksportujących nie były niespójne z tym, co zgłosił producent w reprezentatywnym kraju. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

- (228) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent/użytkownik unijny argumentował, że dane nie były publicznie dostępne w Turcji, ponieważ musiały być zakupione np. od Global Trade Atlas („GTA”). Komisja zwróciła uwagę na fakt, że zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego dane nie muszą być „publicznie dostępne”, ale „łatwo dostępne”. Komisja podkreśliła, że „publicznie dostępne” oznacza dostępne dla ogółu społeczeństwa, natomiast „łatwo dostępne” oznacza dostępne dla wszystkich, pod warunkiem że spełnione są pewne warunki, na przykład zostanie uiszczona opłata. Należy zauważyć, że wszystkie informacje wykorzystane do skonstruowania wartości normalnej zostały zawarte w aktach udostępnionych do wglądu. Oznacza to, że nawet jeśli określone informacje były dostępne wyłącznie odpłatnie, wszystkie zainteresowane strony mogły się z nimi zapoznać. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (229) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia dwóch objętych próbą producentów eksportujących twierdziło, że dane finansowe dotyczące Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. były łatwo dostępne w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, a zatem Komisja niesłusznie odrzuciła Meksyk jako potencjalnie odpowiedni reprezentatywny kraj. Jak wspomniano w motywie 201, dane finansowe dotyczące Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. zostały przedstawione Komisji przez Solutia jedynie w wersji „poufnej”, ponieważ, jak wyjaśnił użytkownik, dane te nie były publicznie dostępne. Według producentów eksportujących objętych próbą istnieje różnica między „łatwo dostępnymi” w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego a „publicznie dostępnymi”. Producenci eksportujący objęci próbą twierdzili, że „publicznie dostępne” dostępne dla ogółu społeczeństwa, natomiast „łatwo dostępne” oznacza dostępne dla wszystkich, pod warunkiem że spełnione są pewne warunki, na przykład zostanie uiszczona opłata. Producenci eksportujący objęci próbą argumentowali następnie, że ponieważ dane dotyczące Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. były rzekomo dostępne w bazie danych Dun&Bradstreet ⁽⁶⁹⁾ za opłatą, dane te były łatwo dostępne w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (230) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Na początku Komisja zauważyła, że żaden z tych argumentów nie został przedstawiony przez producentów eksportujących objętych próbą w odpowiedzi na noty z dnia 20 grudnia 2019 r. i 30 marca 2020 r., mimo że Komisja wyraźnie zażądała takich uwag z zastrzeżeniem dotrzymania terminów. Następnie Komisja wyjaśniła, że nie uznała danych finansowych przedsiębiorstwa Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. za „łatwo dostępne”, ponieważ przedsiębiorstwo Solutia zwróciło się o zachowanie poufności i potwierdziła, że dane te nie są publicznie dostępne. Komisja uznała, że dane te nie są łatwo dostępne, ponieważ nie była w stanie ich znaleźć w ramach usług, do których ma dostęp w tym celu. Ponadto żadna inna zainteresowana strona, w tym producenci eksportujący objęci próbą, nie przedłożyła tych danych w formie nieopatrzonej klauzulą poufności, mimo że została o to wyraźnie poproszona w notach z dnia 2 października 2019 r., 20 grudnia 2019 r. i 30 marca 2020 r. Wreszcie Komisja zauważyła, że nawet w swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia producenci eksportujący nie przedstawili rzekomo łatwo dostępnych danych dotyczących Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. Wskazali oni jedynie na płatną bazę danych, w której rzekomo znajdują się te dane, a następnie nazwali ją „dowodem *prima facie*”, że dane finansowe Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. można łatwo uzyskać z innych źródeł”. Komisja nie jest w stanie wykorzystać danych, do których nie ma dostępu lub które nie zostały przedłożone przez żadną z zainteresowanych stron w formie nieopatrzonej klauzulą poufności. Ponadto, nie będąc w stanie sprawdzić, czy rzekomo łatwo dostępne dane zawierają niezbędne dane liczbowe lub czy odpowiadają one danym przedstawionym przez przedsiębiorstwo Solutia z klauzulą poufności, Komisja nie mogła wykorzystać tych ostatnich do celów art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zwykły dowód *prima facie* na dostępność danych przedsiębiorstwa Solutia, przedstawiony przez producentów eksportujących, jest niewystarczający do tego celu. Ponadto Komisja zauważyła, że wszystkie informacje wykorzystane do skonstruowania wartości normalnej, jeżeli nie są powszechnie dostępne, muszą zostać udostępnione wszystkim zainteresowanym stronom w aktach otwartych do wglądu. W tym celu Komisja zapewnia, że nawet w przypadku odwołania się do płatnych danych, na mocy umowy ma prawo do dzielenia się odpowiednimi informacjami wykorzystanymi w dochodzeniu z zainteresowanymi stronami. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (231) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia ci sami objęci próbą producenci eksportujący twierdzili, że Meksyk jest najbardziej odpowiednim reprezentatywnym krajem dla określenia wartości normalnej, ponieważ: (i) posiada poziom rozwoju gospodarczego podobny do poziomowi ChRL; (ii) posiada ustaloną produkcję PVB; (iii) odpowiednie dane są łatwo dostępne na podstawie sprawozdań finansowych Solutia Tlaxcala S.A. de C.V.; oraz (iv) Meksyk posiada wyższy poziom ochrony socjalnej i ochrony środowiska niż Turcja.
- (232) Komisja nie zgodziła się z tą oceną. Komisja zauważyła, że dwa pierwsze argumenty mają również zastosowanie do Turcji. Jak wyjaśniono w motywie 230, trzeci argument jest błędny pod względem faktycznym, co sprawia, że czwarty argument jest bezprzedmiotowy. W związku z tym powyższe twierdzenie zostało odrzucone.

⁽⁶⁹⁾ <https://www.dnb.com>

- (233) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia ci sami producenci eksportujący objęci próbą twierdzili, że jeżeli Komisja będzie nalegać na wykorzystanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków producenta w reprezentatywnym kraju, powinna przynajmniej rozważyć wykorzystanie Meksyku do ustalenia nieznieskształconych wartości odniesienia.
- (234) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że, jak wyjaśniono w sekcjach 3.1.2.2 i 3.1.2.3 powyżej, wbrew twierdzeniom stron, rozważyła wykorzystanie Meksyku jako odpowiedniego reprezentatywnego kraju i odrzuciła go, ponieważ nie znalazła żadnych łatwo dostępnych danych finansowych dotyczących przedsiębiorstwa zajmującego się produkcją PVAc lub PVB w tym kraju. Komisja zauważyła również, że ani w odpowiedzi na noty z dnia 2 października 2019 r. lub 30 marca 2020 r., ani w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia producenci eksportujący nie przedstawili ważnego argumentu, dlaczego Turcja nie powinna być wykorzystana jako źródło nieznieskształconych wartości odniesienia. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (235) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia ci sami objęci próbą producenci eksportujący zakwestionowali wykorzystanie danych tureckiego producenta, Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S, jako źródła kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, ponieważ zgłoszone przez niego koszty finansowe były nadzwyczaj wysokie i wymagały korekty, jak wyjaśniono w powyższym motywie 205. Producenci eksportujący argumentowali, że jeżeli dane dotyczące kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku musiałyby zostać skorygowane, nie można ich uznać za nieznieskształcone, a zatem nie można ich wykorzystać. Producenci eksportujący kwestionowali następnie łatwość dostępu do danych producenta tureckiego, ponieważ dane te musiały zostać dostosowane, aby można je było wykorzystać. Producenci eksportujący zakwestionowali również wiarygodność łatwo dostępnych informacji finansowych dotyczących Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. znajdujących się w bazie danych Orbis oraz przedstawili alternatywne dane finansowe dotyczące tego przedsiębiorstwa uzyskane z innego źródła – „EMIS” – wykazujące inny rachunek zysków i strat za rok 2018 niż ten wykorzystany do obliczenia dumpingu. Producenci eksportujący argumentowali, że na tej podstawie należało pominąć Turcję jako potencjalny reprezentatywny kraj lub uwzględnić zarówno Turcję, jak i Meksyk, ponieważ producent w tym drugim kraju rzekomo posiadał łatwo dostępne dane. Ponadto producenci eksportujący objęci próbą przypomnieli, że Komisja odrzuciła ich wnioski o dokonanie dalszego podziału kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych producenta w reprezentatywnym kraju. W tym względzie producenci eksportujący stwierdzili, że należało zwrócić się do producenta w reprezentatywnym kraju o wypełnienie szczegółowej tabeli zysków i strat, która mogłaby zostać następnie zweryfikowana przez Komisję.
- (236) Komisja nie zgodziła się z tymi stwierdzeniami. Na początku Komisja zauważyła, że producenci eksportujący nie poruszyli żadnej z tych kwestii po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r., w której przedstawiono i wyrażnie wezwano do przedstawienia – w stosownym terminie – uwag na temat obecnie krytykowanego podejścia i danych liczbowych. W odniesieniu do zniekształconych danych przedsiębiorstwa tureckiego, jak wyjaśniono w notce z dnia 30 marca 2020 r., a także w motywie 205, Komisja rzeczywiście uznała, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne zawierają wydatki nadzwyczajne, których nie należy uwzględniać przy konstruowaniu wartości normalnej. Dlatego Komisja dostosowała dane poprzez usunięcie tych wydatków. W przeciwieństwie do tego, co twierdzili producenci eksportujący, korekta ta nie ma wpływu na łatwo dostępny charakter danych. Dokonano go wyłącznie w oparciu o łatwo dostępne dane liczbowe i zostało to szczegółowo wyjaśnione w notce z dnia 30 marca 2020 r., jak również w motywie 205. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (237) W odniesieniu do sprzecznych danych dotyczących przedsiębiorstwa tureckiego z innych źródeł Komisja zauważyła najpierw, że danych tych nie dostarczono w odpowiedzi na notę z dnia 30 marca 2020 r. w wyznaczonym terminie. Producenci eksportujący nie określili, na jakiej podstawie sporządzono przedstawione przez nich sprawozdanie, tj. czy opiera się ono na ogólnie przyjętych zasadach rachunkowości, czy jest wymagane ustawowo sprawozdaniem finansowym, czy też opiera się na przykład na szczególnym wzorze sprawozdania i różnych konwencjach księgowych właściwych dla EMIS. W związku z tym Komisja uważa, że dane finansowe uzyskane z uznanej i powszechnie wykorzystywanej bazy danych Orbis pozostają właściwym i wiarygodnym źródłem dla celów niniejszego dochodzenia. Ponadto łączne koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk uzyskane z bazy danych Orbis (21,6 %) w przypadku producenta w reprezentatywnym kraju są tylko nieznacznie niższe niż te zgłoszone w EMIS (22,4 %). Dlatego też wykorzystanie danych z EMIS w rzeczywistości (marginalnie) zwiększyłoby margines dumpingu dla wszystkich producentów eksportujących.
- (238) Jeżeli chodzi o wniosek dotyczący dalszego podziału kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych producenta w reprezentatywnym kraju, Komisja przywołała swoją odpowiedź, w której stwierdziła, że tego rodzaju szczegółowe dane nie były łatwo dostępne. Jeżeli chodzi o dodatkowy kwestionariusz dotyczący szczegółowego rachunku zysków i strat, który miałby zostać przesłany producentowi w reprezentatywnym kraju i zweryfikowany przez Komisję, rozporządzenie podstawowe stanowi, że Komisja musi korzystać z łatwo dostępnych informacji i nie przewiduje możliwości występowania z jakimikolwiek wnioskami do producentów w reprezentatywnym kraju. Nawet jeżeli zwrócić się do tych producentów z wnioskiem o przekazanie takich informacji i zweryfikowanie tych informacji okazałoby się możliwe, zgromadzone w ten sposób dane stanowiłyby poufne informacje handlowe, a zatem nie byłyby łatwo dostępne dla zainteresowanych stron. W związku z powyższym stwierdzono, że takich danych nie można uznać za dane łatwo dostępne w rozumieniu art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.

(239) W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

3.1.3. Źródła, na podstawie których ustalono poziom niezniekształconych kosztów

- (240) W nocy z dnia 2 października 2019 r. Komisja podała wykaz czynników produkcji, takich jak materiały, energia i praca, wykorzystywanych przez producentów eksportujących do produkcji produktu objętego dochodzeniem i wezwała zainteresowane strony do zgłaszania uwag i przedstawienia publicznie dostępnych informacji na temat niezniekształconych wartości każdego z czynników produkcji wymienionych w tej nocy.
- (241) Następnie w nocy z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja stwierdziła, że na potrzeby obliczenia wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego skorzysta z bazy danych GTA w celu ustalenia poziomu niezniekształconych kosztów większości czynników produkcji, w szczególności surowców. Ponadto Komisja oznajmiła, że w celu ustalenia niezniekształconych kosztów pracy⁽⁷⁰⁾ i energii⁽⁷¹⁾ wykorzysta dane pochodzące z Tureckiego Instytutu Statystycznego. Co więcej, Komisja poinformowała, że w odniesieniu do kosztów wody przeznaczonej do celów przemysłowych wykorzysta ceny opublikowane przez prezydium Urzędu Inwestycyjnego Republiki Turcji⁽⁷²⁾ na podstawie źródeł pochodzących z Zarządu Wodociągów i Kanalizacji miast Sztambuł, Eskişehir i Antalya.
- (242) W nocy z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja poinformowała również zainteresowane strony, że ze względu na dużą liczbę czynników produkcji u producentów eksportujących objętych próbą, którzy dostarczyli pełne informacje, oraz nieznaczny udział niektórych surowców w całkowitych kosztach produkcji, te znikome pozycje pogrupowano jako „materiały zużywalne”. Ponadto Komisja poinformowała, że obliczy procentowy udział materiałów zużywalnych w całkowitym koszcie surowców i zastosuje ten procentowy udział do ponownie obliczonego kosztu surowców, stosując ustalone niezniekształcone wartości odniesienia w odpowiednim reprezentatywnym kraju.
- (243) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja otrzymała uwagi dotyczące czynników produkcji od jednego producenta eksportującego objętego próbą, od skarżącego i od trzech podmiotów gospodarczych prowadzących obrót produktem objętym dochodzeniem.
- (244) Producent eksportujący objęty próbą twierdził, że według danych z GTA nie dokonywano przywozu węgla⁽⁷³⁾ i gazu ziemnego do Turcji. Strona ta wyraziła wątpliwości, czy ceny tureckie mogą zostać wykorzystane w tych okolicznościach, skoro brak przywozu tych dwóch materiałów do produkcji „może wskazywać”, że na rynku tureckim istnieją pewne bariery uniemożliwiające przywóz i „w związku z tym mogą prowadzić do inflacji/zniekształcenia cen na tureckim rynku krajowym”.
- (245) Rzeczywiście nie zgłoszono żadnego przypadku przywozu węgla oznaczonego kodem HS 2701 19 i gazu ziemnego do Turcji. Argumenty przedstawione przez producenta eksportującego dotyczące barier w handlu i zniekształcenia cen nie zostały jednak poparte żadnymi dowodami. Ponadto Komisja zbadała istnienie ograniczeń wywozowych i – zgodnie z informacjami, którymi dysponuje Komisja – na rynku tureckim nie istnieją takie bariery ani zniekształcenia cen. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (246) Po otrzymaniu uwag do noty z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja dokładnie przeanalizowała jednak rodzaje węgla stosowanego przez producentów eksportujących w Chinach, a także zwróciła się o przekazanie sprawozdań z kontroli dotyczących tych rodzajów węgla. Analiza tych sprawozdań z kontroli wykazała, że węgiel początkowo zgłoszony przez niektórych producentów eksportujących do sklasyfikowania w pozycji HS 2701 19 mógł zostać sklasyfikowany w pozycji 2701 12. GTA wymienia dane na temat przywozu dotyczące Turcji w odniesieniu do tego kodu HS, mianowicie 37 113 666 ton w okresie objęty dochodzeniem, z czego żadna część nie została przywieziona z ChRL. W związku z tym w nocy z dnia 30 marca 2020 r. Komisja poinformowała zainteresowane strony, że zamierza wykorzystać dane odnoszące się do kodu HS 2701 12 opublikowane przez GTA jako wartość odniesienia dla wszystkich rodzajów węgla. Po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r. żadna z zainteresowanych stron nie przesłała dalszych uwag co do wykorzystania danych odnoszących się do pozycji HS 2701 12 opublikowanych przez GTA jako wartości odniesienia dla wszystkich rodzajów węgla.

⁽⁷⁰⁾ <http://www.turkstat.gov.tr> => Press releases => proszę wybrać Labour Cost Statistics.

⁽⁷¹⁾ <http://www.turkstat.gov.tr> => Press releases => proszę wybrać Electricity and Natural Gas prices.

⁽⁷²⁾ <https://www.invest.gov.tr/en/investmentguide/pages/cost-of-doing-business.aspx>

⁽⁷³⁾ Według eksportującego producenta przedmiotowy węgiel jest oznaczony w ChRL kodem HS 270 119.

- (247) W nocy z dnia 30 marca 2020 r. Komisja utrzymywała, że z uwagi na brak dowodów na istnienie w Turcji domniemyanych barier w handlu gazem ziemnym lub zniekształcenia jego ceny, cena gazu dla użytkowników przemysłowych w Turcji, opublikowana przez Turecki Instytut Statystyczny, jest odpowiednią wartością odniesienia dla niniejszego dochodzenia. Po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r. żadna z zainteresowanych stron nie przedłożyła dalszych uwag w tej sprawie i w sprawie proponowanego podejścia.
- (248) W nocy z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja wyraziła swój zamiar wykorzystania danych statystycznych opublikowanych przez Turecki Instytut Statystyczny jako wartości odniesienia dla kosztów pracy w przemyśle wytwórczym za 2016 r. dla działalności gospodarczej C.23 (Produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych), zgodnie z klasyfikacją NACE Rev. 2. W odpowiedzi na tę notę skarżący zasugerował, że kategoria działalności gospodarczej C.20 (Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych) byłaby bardziej odpowiednia do odzwierciedlenia kosztów pracy w przypadku PVA (wyrobu chemicznego) w porównaniu z przetwarzaniem mineralnych surowców niemetalicznych.
- (249) Komisja rozważyła ten argument i zbadała, która kategoria gospodarcza jest bardziej odpowiednia w przypadku szerszego zakresu działalności gospodarczej, biorąc pod uwagę wysoki poziom pionowej integracji chińskich producentów oraz różnorodność pracy związanej z tą działalnością. Stwierdzono, że kategoria działalności gospodarczej C.20 (Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych) byłaby bardziej odpowiednia. W związku z tym jako wartość odniesienia dla kosztów pracy Komisja wykorzystwała kategorię działalności gospodarczej C.20.
- (250) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. trzy podmioty gospodarcze prowadzące obrót produktem objętym dochodzeniem stwierdziły, że nie rozumieją, dlaczego Komisja ujawniła „tak długi wykaz” surowców wśród czynników produkcji i stwierdziły, że niektóre z wymienionych czynników produkcji nie są wykorzystywane do produkcji PVA.
- (251) Wydaje się, że argument ten wynika z niezrozumienia pochodzenia danych dotyczących czynników produkcji ujawnionych w notach z dnia 2 października i 20 grudnia 2019 r. Jak wyjaśniono w nocy z dnia 2 października 2019 r., głównym źródłem czynników produkcji były informacje przedłożone przez zainteresowane strony, w szczególności współpracujących producentów eksportujących. Należy przypomnieć również, że poziomy integracji objętych próbą współpracujących producentów eksportujących są różne i że producenci ci stosują różne procesy produkcji, co wyjaśnia stosunkowo długi wykaz materiałów do produkcji, w odniesieniu do których należy określić odpowiednie niezniekształcone koszty w reprezentatywnym kraju. W związku z tym argumentowi temu zaprzeczały dane przedłożone przez chińskich producentów eksportujących i zweryfikowane przez Komisję, a zatem samym zostaje on odrzucony.
- (252) Te same zainteresowane strony zwróciły się również do Komisji o udostępnienie wszystkim zainteresowanym stronom konkretnego procesu produkcji, który zamierza ona przyjąć w celu oceny wartości normalnej PVA. Przede wszystkim warto pamiętać, że obliczanie konstruowanej wartości normalnej nie opiera się na żadnym konkretnym procesie produkcji jako takim, ale raczej na wartości czynników produkcji i ich rzeczywistym zużyciu przez każdego producenta eksportującego na podstawie ich własnego procesu produkcji. Ponadto należy przypomnieć, że w ramach swoich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu antydumpingowym chińscy producenci eksportujący wyjaśnili swój proces produkcji i przedstawili swoje czynniki produkcji. Wersje tych odpowiedzi nieopatrzone klauzulą poufności są dostępne do wglądu dla wszystkich zainteresowanych stron już od września 2019 r. Wniosek ten był zatem bezprzedmiotowy.
- (253) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. te same zainteresowane strony (trzy podmioty gospodarcze prowadzące obrót produktem objętym dochodzeniem) również przedstawiły argumenty w odniesieniu do czynników produkcji, obliczania wartości normalnej i porównania. Argumenty te omówiono w motywach 264, 342–346 i 359 poniżej. Po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r. strony te wielokrotnie powtarzały swoje argumenty, nie przedkładając jednak żadnych dalszych informacji ani dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

3.1.4. *Niezniekształcone koszty i wartości odniesienia*

3.1.4.1. *Czynniki produkcji*

- (254) Jak wspomniano w motywie 46, w nocy z dnia 2 października 2019 r. Komisja podjęła próbę sporządzenia wstępnego wykazu czynników produkcji i źródeł dotyczącego PVA, który miałby być stosowany w odniesieniu do wszystkich czynników produkcji, takich jak materiały, energia i praca, wykorzystywanych przez producentów eksportujących do produkcji PVA.
- (255) Ponadto – jak wspomniano w motywie 48 – w nocy z dnia 20 grudnia 2019 r. Komisja przedstawiła zmieniony wykaz czynników produkcji i ustaliła tureckie kody towarów odpowiadające stosownym czynnikom produkcji stosowanym w Turcji, reprezentatywnym kraju.

- (256) Komisja nie otrzymała żadnych uwag co do wykazu czynników produkcji w związku z notą z dnia 2 października 2019 r. Jak wyjaśniono w motywie 243, jeden producent eksportujący objęty próbą, skarżący i trzy podmioty gospodarcze prowadzące obrót produktem objętym dochodzeniem przedłożyli uwagi w związku z notą z dnia 20 grudnia 2019 r. Jak wyjaśniono w motywach 246–249, w nocy z dnia 30 marca 2019 r. Komisja odniosła się do tych uwag i zmieniła kody dla węgla i pracy.
- (257) Komisja nie otrzymała żadnych dalszych uwag co do wykazu czynników produkcji w związku z notą z dnia 30 marca 2020 r.
- (258) Biorąc pod uwagę wszystkie informacje przekazane przez zainteresowane strony i zgromadzone podczas wizyt weryfikacyjnych, w stosownych przypadkach zidentyfikowano następujące czynniki produkcji i kody HS:

Czynnik produkcji	Kod klasyfikacji taryfowej w Turcji	Wartość niezniesztalcona
Surowce		
(poli)alkohol winylowy	3905 30 00 0000	16,44 CNY/kg
Kwas octowy	2915 21 00 001	4,85 CNY/kg lub 4 853,54 CNY/tona
Azodi(izobutyronitryl) (AZO)/azo-bis(izobutyronitryl) (AZN)	2927 00 00 00	27,71 CNY/kg
Acetylek wapnia	2849 10 00 0000	5,30 CNY/kg
Węgiel (aktywowany)	3802 10 00 0000	14,73 CNY/kg
Węgiel (aktywowany katalitycznie octanem cynku)	2915 29 00 9019	20,44 CNY/kg
Soda kaustyczna/wodorotlenek sodu (płynny)	2815 12 00 0000	2,46 CNY/kg
Węgiel	2701 12	0,75 CNY/kg lub 749,38 CNY/tona
Półkoks	2704 00	2,05 CNY/kg
Pasta do elektrod	3801 30 00 0000	4,81 CNY/kg
Wapień	2521 00 00 0000	4,08 CNY/kg
Alkohol metylowy (metanol)	2905 11 00 101	2,59 CNY/kg
Torebki z papieru powlekanego tworzywem sztucznym	3923 29 90 0019	41,65 CNY/kg
Polipropylenowe worki kontenerowe	6305 33 90 0000	32,22 CNY/kg
Kwas siarkowy (czysty)	2807 00 00 0011	1,23 CNY/kg lub 1 230,74 CNY/tona
Octan winylu	2915 32 00 0000	7,36 CNY/kg
Octan cynku	2915 29 00 9019	20,44 CNY/kg
Praca		
Koszty pracy w przemyśle wytwórczym	NACE 20	47,16 CNY/godzina

Czynnik produkcji	Kod klasyfikacji taryfowej w Turcji	Wartość nieznieskształcona
Energia		
Energia elektryczna	Turecki Instytut Statystyczny	CNY/kWh (dla zakresu zużycia 1 000 MWh) 0,45 (20 ~ 70 MWh) 0,44 (70 ~ 150 MWh) 0,44 (> 150 MWh)
Gaz ziemny	Turecki Instytut Statystyczny	1,63 CNY/m ³ lub 1 632,39 CNY/m ³ × 1 000

1) Surowce i produkty uboczne/odpady

- (259) Podczas wizyt weryfikacyjnych Komisja zweryfikowała wykorzystywane surowce i produkty uboczne/odpady generowane podczas produkcji produktu objętego postępowaniem.
- (260) W odniesieniu do wszystkich surowców, z wyjątkiem tlenu i aldehydu octowego, w przypadku których nie przedstawiono żadnych informacji pochodzących z rynku reprezentatywnego kraju, Komisja oparła się na cenach importowych. Cenę importową w reprezentatywnym kraju obliczono jako średnią ważoną cen jednostkowych produktów przywożonych ze wszystkich państw trzecich z wyjątkiem ChRL i państw, które nie są członkami WTO, wymienionych w załączniku 1 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755⁽⁷⁴⁾. Komisja postanowiła wykluczyć przywóz z ChRL do reprezentatywnego kraju, ponieważ w motywach 171–172 uznała, że oparcie się na cenach i kosztach krajowych w ChRL nie jest odpowiednim rozwiązaniem z uwagi na występowanie znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. Biorąc pod uwagę, że nie ma dowodów wskazujących na to, że te same zakłócenia nie mają w równym stopniu wpływu na produkty przeznaczone na wywóz, Komisja uznała, że te same zakłócenia miały wpływ na ceny eksportowe. Po wykluczeniu ChRL przywóz z innych państw trzecich pozostawał reprezentatywny, a jego wielkość odpowiadała od 34 %⁽⁷⁵⁾ do 100 % łącznej wielkości przywozu do Turcji czynników produkcji wymienionych w tabeli powyżej.
- (261) Jak wspomniano w motywie powyżej, publiczne ceny referencyjne tlenu (transportowania rurociągiem tlenu o stężeniu 99,6 % przy ciśnieniu 2,5 bara) i aldehydu octowego (aldehydu octowego do celów przemysłowych) były niedostępne. Chociaż zgodnie z danymi GTA tlen jest przywożony do Turcji w ramach kodu HS 2804 40, jest to przywóz tlenu w butlach. Przypuszczalnie cena tego przywozu zależy od kosztu transportu i przechowywania, które nie mają znaczenia w przypadku gdy tlen jest wychwytywany blisko zakładu produkcyjnego i transportowany tam rurociągiem. W takim przypadku koszty zależą głównie od kosztów sprzętu i instalacji. Z tego względu wykorzystanie danych GTA jako wartości odniesienia uznano za niewłaściwe. Ponieważ rynek tlenu dostarczanego rurociągiem charakteryzuje się bliską odległością między producentem/sprzedawcą a klientem, tlen nie jest przedmiotem obrotu na rynku kasowym. W związku z tym nie istnieją ceny wskaźnikowe publikowane w miejscach obrotu na poziomie krajowym ani międzynarodowym i tym samym nie istnieją publicznie dostępne ceny referencyjne. Z tych powodów uznano, że uwzględnienie kosztów tlenu w kategorii kosztów materiałów zużywalnych jest właściwe. W przeciwieństwie do tlenu w bazie danych GTA nie odnotowano przywozu aldehydu octowego (kod HS 2912 12) w Turcji i z uwagi na brak jakichkolwiek innych publicznie dostępnych cen referencyjnych lub wskaźnikowych aldehydu octowego w Turcji, również uznano uwzględnienie kosztów aldehydu octowego w kategorii kosztów materiałów zużywalnych za właściwe.
- (262) Wiele czynników produkcji było głównie materiałami katalitycznymi, w przypadku których w okresie objętym dochodzeniem rzeczywiste koszty ponoszone przez współpracujących producentów eksportujących stanowiły znikomy odsetek całkowitych kosztów surowców. Ponieważ wartość zastosowana w odniesieniu do nich nie miała znacznego wpływu na obliczanie marginesu dumpingu niezależnie od wykorzystanego źródła, Komisja postanowiła uwzględnić te koszty w materiałach zużywalnych, jak wyjaśniono w motywach 301 i 302.

⁽⁷⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 33). Art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stanowi, że ceny krajowe w tych krajach nie mogą być wykorzystywane do określania wartości normalnej oraz w każdym razie takie dane dotyczące przywozu były znikome.

⁽⁷⁵⁾ Przywóz z innych państw trzecich, wynoszący 34 %, dotyczył azodi(izobutyronitrylu) (AZO)/azobis(izobutyronitrylenu) (AZN), które były czynnikami produkcji mającymi jedynie niewielki wpływ na koszty produkcji.

- (263) Aby ustalić nieznieskształconą cenę surowców dostarczanych do zakładu producenta eksportującego zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego, Komisja zastosowała należności celne przywózowe obowiązujące w reprezentatywnym kraju oraz dodała koszty transportu krajowego do ceny importowej. Koszty transportu krajowego w odniesieniu do wszystkich surowców, jak również koszty ubezpieczenia oszacowano na podstawie zweryfikowanych danych dostarczonych przez współpracujących producentów eksportujących i nie zostały one uwzględnione w wartościach odniesienia wspomnianych w tabeli powyżej.
- (264) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. trzy podmioty gospodarcze prowadzące obrót produktem objętym dochodzeniem twierdziły, że koszt monomeru octanu winylu ponoszony przez chińskich producentów eksportujących nie jest znieskształcony i jest zgodny z kosztami na międzynarodowym otwartym rynku. Zainteresowane strony wniosły pewne elementy do akt w celu wykazania, że w okresie objętym dochodzeniem cena monomeru octanu winylu w Chinach była wyższa niż w Europie i Rosji. Zainteresowane strony zwróciły się do Komisji o uwzględnienie tego argumentu przy ustalaniu wartości normalnej. Te same strony również wielokrotnie powracały do tego argumentu w związku z notą z dnia 30 marca 2020 r., ale nie przedłożyły żadnych dalszych dowodów. Po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego koszty krajowe można wykorzystać wyłącznie wówczas, gdy zostanie potwierdzone, że nie są znieskształcone. Argument tych stron opiera się na ogólnych zagregowanych danych liczbowych dotyczących cen monomeru octanu winylu w ChRL w odróżnieniu od Unii czy Rosji. W toku dochodzenia nie ustalono jednak, że ceny monomeru octanu winylu w ChRL nie były znieskształcone. Po drugie, ze względu na stosowany przez nich proces produkcji monomer octanu winylu nawet nie jest czynnikiem produkcji istotnym dla żadnego współpracującego producenta eksportującego. W związku z tym powyższe argumenty zostają odrzucone.
- (265) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech importerów powtórzyło swoje twierdzenie, które zostało streszczone i omówione w motywie 264, że ceny monomeru octanu winylu w ChRL nie są znieskształcone. Powtarzając ten argument, twierdzili oni, że Komisja zignorowała przedstawione przez nich dowody na to, że ceny monomeru octanu winylu nie są znieskształcone, ponieważ nie pochodzą one od producentów eksportujących. Importerzy wskazali na rzekomą sprzeczność, gdy Komisja z jednej strony nie uznała monomeru octanu winylu za główny czynnik produkcji, a z drugiej strony w analizie szkody w motywie 462 odnosi się do niego jako do głównego surowca.
- (266) Komisja nie zgadza się z tymi stwierdzeniami. Komisja najpierw powtórzyła swój wniosek z motywu 264, że sam fakt, iż ceny monomeru octanu winylu w Chinach są podobne, a czasami wyższe od jego cen na rynkach międzynarodowych, nie jest dowodem na brak zakłóceń. Jak wynika z motywu 264, wbrew temu, co twierdzili trzej importerzy, Komisja nie zignorowała tego twierdzenia i dowodów na jego poparcie. Komisja uznała jedynie, że sam poziom cen nie jest dowodem na brak zakłóceń. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (267) Jeżeli chodzi o monomer octanu winylu jako główny czynnik produkcji, Komisja uważa go za ważny surowiec do produkcji PVA w ogóle, ale z punktu widzenia współpracujących producentów eksportujących jest on mniej istotnym czynnikiem produkcji. W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech importerzy sami stwierdzili, że producenci eksportujący są zintegrowani pionowo i dlatego produkują własny monomer octanu winylu. Nie kupują go w znacznych ilościach i dlatego nie jest on uważany za istotny czynnik produkcji dla tych producentów eksportujących. W motywie 462 Komisja odnosi się do przemysłu Unii, który sam nie produkuje monomeru octanu winylu, ale go kupuje. W rezultacie w tym ostatnim przypadku wahania cen monomeru octanu winylu na rynku wpływają na koszt produkcji PVA. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (268) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech objętych próbą producentów eksportujących, jeden producent/użytkownik unijny i trzech importerów stwierdziło, że przy ustalaniu wartości odniesienia dla czynników produkcji Komisja nie powinna była dodawać ceł przywózowych i kosztów transportu krajowego. W szczególności trzej importerzy odnieśli się do monomeru octanu winylu i węgla. Ponadto producenci eksportujący objęci próbą i producent/użytkownik unijny twierdzili, że cena importowa zaczerpnięta ze statystyk dotyczących przywozu powinna była zostać obniżona z poziomu CIF do poziomu EXW, a zatem należy usunąć koszty w kraju pochodzenia (w tym dodatkowe koszty pakowania związane z niektórymi czynnikami produkcji), koszty transportu i ubezpieczenia. Wniosek ten był uzasadniony faktem, że wszyscy trzej objęci próbą producenci eksportujący zaopatrywali się w surowce na miejscu.
- (269) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego wartość normalna powinna odzwierciedlać nieznieskształconą cenę surowców w reprezentatywnym kraju, w tym przypadku w Turcji. Powinna ona zatem odzwierciedlać cenę, jaką producent PVA zapłaciłby w Turcji za surowiec dostarczony na terenie fabryki. Jak wspomniano w motywie 263, metodologia zastosowana przez Komisję odzwierciedla to podejście. Gdyby dokonano dostosowań proponowanych przez zainteresowane strony, cena wynikowa nie odzwierciedlałaby nieznieskształconej ceny na rynku tureckim, lecz średnią cenę EXW (przy sprzedaży na wywóz) w krajach, które sprzedają do Turcji. Byłoby to sprzeczne z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego, a zatem wnioski te zostały odrzucone.

- (270) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia dwóch objętych próbą producentów eksportujących, po zakwestionowaniu zgodności art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z zasadami WTO, zasugerowało, że Komisja powinna uprościć swoje podejście, przyjmując po prostu wartość odniesienia dla PVA, produktu objętego postępowaniem, i porównać ją z ceną eksportową każdego z producentów eksportujących.
- (271) Komisja nie zgodziła się z tym podejściem. Komisja zauważyła najpierw, że zgodność metody zapisanej w art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego z zasadami WTO omówiono w motywie 98. Następnie Komisja zauważyła, że metoda zaproponowana przez producentów eksportujących objętych próbą naruszyłaby art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego, który przewiduje konstruowanie wartości normalnej wyłącznie na podstawie kosztów produkcji i sprzedaży odzwierciedlających niezniekształcone wartości odniesienia dla każdego eksportera i producenta z osobna. Zasadniczo przepis ten wymaga, aby Komisja wzięła pod uwagę szczególną metodę produkcji i zużycie materiałów do produkcji przez każdego producenta eksportującego indywidualnie, zamiast stosować hurtową wartość odniesienia dla wszystkich producentów eksportujących bez względu na ich szczególny proces produkcji. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (272) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia ci sami objęci próbą producenci eksportujący argumentowali, że wartość odniesienia dla węgla jest bezzasadnie wyższa niż poziom cen na rynku w porównaniu z cenami notowanymi przez amerykańską Agencję Informacji Energetycznej. Biorąc pod uwagę, że Chiny posiadają bogate zasoby węgla, producenci eksportujący objęci próbą argumentowali, że Komisja powinna rozważyć zastosowanie cen Stanów Zjednoczonych.
- (273) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Po pierwsze, Komisja wskazała, że, jak stwierdzono w motywie 246, wartość odniesienia dla węgla została szczegółowo omówiona w nocie z dnia 30 marca 2020 r. Jak również wspomniano w tym motywie, w wyznaczonym terminie nie otrzymano żadnych uwag na ten temat. Jedynym argumentem producenta eksportującego objętego próbą było to, że ceny faktycznie stosowane są znacznie wyższe od cen notowanych w Stanach Zjednoczonych. Komisja zauważyła, że nie jest niczym niezwykłym, że ceny energii i źródeł energii w Stanach Zjednoczonych są stosunkowo niskie. Wobec braku innych argumentów dotyczących wiarygodności zastosowanej wartości odniesienia, wniosek ten został odrzucony.

2) Wewnętrznie produkowane materiały wykorzystywane do produkcji produktu objętego dochodzeniem

- (274) Producenci eksportujący produkowali wewnętrznie niektóre czynniki produkcji, takie jak samodzielnie wytwarzana para wodna, energia elektryczna, wydajność chłodnicza, oczyszczona woda itp. Pomimo wymogu określonego w kwestionariuszu antydumpingowym niektórzy producenci eksportujący nie przydzielili wielkości zużycia materiałów do produkcji w odniesieniu do tych samodzielnie produkowanych czynników produkcji do produktu objętego dochodzeniem. Zamiast tego producenci eksportujący przydzielili jedynie wartości i wielkości zużycia samodzielnie produkowanych czynników produkcji do produktu objętego dochodzeniem. Komisja podjęła próbę ustalenia niezniekształconej ceny samodzielnie produkowanych czynników produkcji. Wykorzystując niezniekształcone ceny surowców i koszty pracy, które zostały ustalone w sposób wyjaśniony w motywach 259–263 i 276, Komisja obliczyła ponownie niezniekształcone ceny samodzielnie produkowanych czynników produkcji. Te niezniekształcone ceny zastosowano następnie przy obliczaniu wartości normalnej, jak wyjaśniono w sekcji 3.1.4.4.
- (275) Te surowce i samodzielnie produkowane czynniki produkcji, których udział w całkowitych kosztach produkcji producentów eksportujących oraz na poziomie PCN był znikomy, sklasyfikowano w ramach materiałów zużywalnych. Komisja obliczyła procentowy udział materiałów zużywalnych w całkowitym koszcie surowców i zastosowała ten procentowy udział do ponownie obliczonego kosztu surowców, stosując ustalone niezniekształcone ceny.

3) Praca

- (276) Turecki Instytut Statystyczny publikuje szczegółowe informacje na temat wynagrodzeń w poszczególnych sektorach tureckiej gospodarki. Komisja wykorzystała zgłoszone informacje na temat wynagrodzeń w tureckim przemyśle wytwórczym za 2016 r. w odniesieniu do działalności gospodarczej C.20 (Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych)⁽⁷⁶⁾ zgodnie z klasyfikacją NACE Rev. 2⁽⁷⁷⁾. Średnia miesięczna wartość z 2016 r. została należycie dostosowana z tytułu inflacji przy użyciu krajowego wskaźnika cen producenta⁽⁷⁸⁾ publikowanego przez Turecki Instytut Statystyczny.

⁽⁷⁶⁾ http://www.turkstat.gov.tr/PrelstatistikTablo.do?istab_id=2090, ostatni dostęp dnia 30 kwietnia 2020 r.

⁽⁷⁷⁾ Jest to statystyczna klasyfikacja działalności gospodarczej stosowana przez Eurostat, <https://ec.europa.eu/eurostat/web/nace-rev2> (ostatnie wyświetlenie w dniu 30 kwietnia 2020 r.).

⁽⁷⁸⁾ http://www.turkstat.gov.tr/PrelstatistikTablo.do?istab_id=2104 (ostatni dostęp dnia 30 kwietnia 2020 r.).

- (277) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech producentów eksportujących objętych próbą stwierdziło, że Komisja powinna była wykorzystać wynagrodzenia w działalności gospodarczej C.22 (Produkcja wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych) w klasyfikacji NACE Rev. 2, a nie C.20. Producenci eksportujący twierdzili, że jest to spowodowane tym, że PVA jest rodzajem „polimeru” lub tworzywa sztucznego, polimerem winylowym z wyłącznie węglowo-węglowymi wiązaniami. Wiązania są takie same jak w przypadku typowych tworzyw sztucznych, takich jak polietylen, polipropylen i polistyren, oraz polimerów rozpuszczalnych w wodzie, takich jak poliakrylamid i kwas poliakrylowy.
- (278) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że zgodnie z wytycznymi Eurostatu w sprawie klasyfikacji NACE Rev. 2 ⁽⁷⁹⁾ działalność gospodarcza C.20, na której oparła się Komisja, obejmuje m.in. produkcję żywic, materiałów z tworzyw sztucznych i niewulkanizujących elastomerów termoplastycznych, łączenie i mieszanie żywic na zamówienie, jak również produkcję standardowych żywic syntetycznych (C.20.16). Klasa ta obejmuje produkcję tworzyw sztucznych w następujących formach podstawowych: polimery, w tym etylen, propylen, styren, chlorek winylu, octan winylu i akryl; poliamidy; żywice fenolowe i epoksydowe oraz poliuretany; żywice alkidowe i poliestrowe oraz polietery; silikon; wymiennicze jonowe na bazie polimerów. Te same wytyczne opisują działalność gospodarczą C.22 (Produkcja wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych), zasugerowaną przez producentów eksportujących objętych próbą, jako „przetwarzanie nowych lub zużytych (tj. poddanych recyklingowi) żywic z tworzyw sztucznych na półprodukty lub produkty końcowe, z wykorzystaniem takich procesów jak: formowanie tłoczne; wytłaczanie; formowanie wtryskowe; formowanie z rozdmuchiwaniami; oraz odlewanie”. Działalność gospodarcza C.22 dzieli się na: produkcję płyt, arkuszy, rur i kształtowników z tworzyw sztucznych; produkcję opakowań z tworzyw sztucznych; produkcję wyrobów z tworzyw sztucznych dla budownictwa; oraz produkcję innych wyrobów z tworzyw sztucznych (np. zastawy stołowej, artykułów szkolnych itp.). Jest zatem oczywiste, że płace w ramach działalności gospodarczej C.20 są bardziej odpowiednie jako wartość odniesienia dotycząca siły roboczej przy produkcji PVA niż płace w ramach działalności gospodarczej C.22. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

4) Energia elektryczna i gaz ziemny

- (279) W celu ustalenia wartości odniesienia dla energii elektrycznej i gazu ziemnego Komisja wykorzystwała dane statystyczne dotyczące ceny energii elektrycznej i gazu ziemnego publikowane przez Turecki Instytut Statystyczny ⁽⁸⁰⁾ w jego regularnych komunikatach prasowych. Z tych danych statystycznych Komisja wykorzystwała dane dotyczące przemysłowych cen energii elektrycznej i gazu w odpowiednim zakresie zużycia wyrażonych w kuruszach/KWh, które odnosiły się do okresu objętego dochodzeniem.
- (280) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden objęty próbą producent eksportujący i jeden producent/użytkownik unijny stwierdzili, że ceny gazu ziemnego w Turcji są niewłaściwe jako wartość odniesienia i że zamiast tego należy zastosować ceny obowiązujące na obszarze wybrzeża Zatoki Meksykańskiej. Producent eksportujący twierdził, że ceny tureckiego gazu ziemnego są dwukrotnie wyższe od cen gazu ziemnego w Unii i ponad dwukrotnie wyższe od cen obowiązujących na obszarze wybrzeża Zatoki Meksykańskiej. Producent eksportujący twierdził, że ceny gazu w Turcji wzrosły w OD i były o 75 % wyższe niż pod koniec 2017 r., mimo że światowe ceny gazu w tym samym okresie zasadniczo utrzymały się na stabilnym poziomie. Producent eksportujący przypisał ten wzrost szeregowi okoliczności, a mianowicie: (i) zależności od przywozu; (ii) napięciom geopolitycznym między Turcją a Rosją wpływającym na dostawy gazu do Turcji; (iii) sankcjom wobec krajów produkujących ropę naftową, takich jak Iran i Wenezuela; (iv) napięciom politycznym między Turcją a Stanami Zjednoczonymi; oraz (v) dewaluacji liry tureckiej. Biorąc pod uwagę te rzekomo sztucznie zawyżone ceny gazu ziemnego, producent eksportujący twierdził, że za wartość odniesienia należy przyjąć albo ceny obowiązujące na obszarze wybrzeża Zatoki Meksykańskiej, albo średnie ceny gazu ziemnego w Turcji w latach 2015–2017.
- (281) Producent/użytkownik unijny twierdził ponadto, że Turcja ma stosunkowo niewielki i niezliberalizowany rynek gazu ziemnego. Ponadto ceny gazu w Turcji dotyczą wykorzystania gazu do ogrzewania i wytwarzania energii elektrycznej, ale nie wykorzystania na dużą skalę do produkcji chemikaliów. Użytkownik argumentował, że jako wartość odniesienia należy zastosować ceny obowiązujące na obszarze wybrzeża Zatoki Meksykańskiej.
- (282) Komisja nie zgadza się z tymi stwierdzeniami. Po pierwsze, Komisja wskazała, że stwierdzenie, iż ceny gazu ziemnego w Turcji są dwukrotnie wyższe niż ceny w Unii w OD, jest niezgodne ze stanem faktycznym. Według analizy *Ceny gazu dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi – dane dwuletnie (od 2007 r.)* ⁽⁸¹⁾ opublikowanej przez Eurostat średnia cena gazu ziemnego dla konsumentów niebędących gospodarstwami domowymi w Unii w OD wynosząca 0,028 EUR/kWh (lub 0,3 EUR/m³) była o 43 % wyższa niż średnia cena gazu w Turcji (0,020 EUR/kWh lub 0,21 EUR/m³). W OD ceny gazu w Turcji dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi były zatem znacznie niższe niż ceny w Unii.

⁽⁷⁹⁾ NACE Rev. 2 – Statystyczna klasyfikacja działalności gospodarczej; <https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-manuals-and-guidelines/-/KS-RA-07-015> (ostatni dostęp w dniu 22 lipca 2020 r.).

⁽⁸⁰⁾ http://www.turkstat.gov.tr/PreTablo.do?262&alt_id=1029 (ostatni dostęp dnia 22 czerwca 2020 r.).

⁽⁸¹⁾ <https://ec.europa.eu/eurostat/data/database> (ostatni dostęp w dniu 21 lipca 2020 r.).

- (283) Komisja zauważyła następnie, że na obraz zmian cen gazu ziemnego w Turcji przedstawiany przez producenta eksportującego objętego próbą duży wpływ ma fakt, iż nie uwzględniono znacznej dewaluacji liry tureckiej, która nastąpiła w tym okresie. Producent eksportujący odnotował dewaluację jako czynnik wywierający wpływ, ale nie kontestował jej poprzez zastosowanie kursu wymiany USD lub EUR w celu porównania zmiany ceny z cenami obowiązującymi na obszarze wybrzeża Zatoki Meksykańskiej lub z cenami unijnymi opartymi na walucie, która w tym okresie była stosunkowo stabilna. Przydatne byłoby również wykorzystanie CNY, zwłaszcza że jest to waluta, na którą przelicza się wartości czynników produkcji w celu skonstruowania wartości normalnej.
- (284) Jeżeli uwzględni się ceny w EUR na podstawie danych przedstawionych przez Eurostat⁽⁸²⁾, ceny gazu ziemnego w Turcji w OD były o 12 % (nie 75 %) wyższe niż w 2017 r.⁽⁸³⁾ Zgodnie z danymi Eurostatu w tym samym okresie ceny dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi w Unii wzrosły o około 11 %⁽⁸⁴⁾. Ponadto w okresie od 2017 r. do pierwszego półrocza 2019 r. (a zatem w okresie, który obejmuje cały OD) w Turcji odnotowano najniższe ceny gazu ziemnego w latach 2015–2019, jeśli wyrazi się je w stabilnej walucie. Gdyby Komisja miała zastosować się do wniosku producenta eksportującego i przyjąć jako wartość odniesienia średnie ceny gazu ziemnego w Turcji w latach 2015–2017, byłoby to ze szkodą dla producenta eksportującego objętego próbą. Taka średnia cena wynosiłaby około 1,70 CNY/m³, a zatem byłaby o około 4 % wyższa od ceny faktycznie zastosowanej przez Komisję w obliczeniach.
- (285) Biorąc pod uwagę powyższe, chociaż na ceny gazu ziemnego wyrażone w lirach tureckich wpływa znaczna dewaluacja tej waluty, wpływ ten jest eliminowany przez metodykę zastosowaną do ponownego przeliczenia tych cen na RMB przed wykorzystaniem ich do skonstruowania wartości normalnej. Jeżeli ceny te rozpatruje się w USD, EUR lub CNY, nie ma w nich ani w ich zmianach w latach 2015–2019 nic niezwykłego. Nie ma zatem powodu, aby stosować wartość odniesienia spoza kraju lub średnie ceny w latach 2015–2017.
- (286) Biorąc pod uwagę argument, że Turcja ma stosunkowo niewielki i niezliberalizowany rynek gazu ziemnego i że ceny gazu w Turcji dotyczą wykorzystania gazu do ogrzewania i wytwarzania energii elektrycznej, ale nie wykorzystania na dużą skalę do produkcji chemikaliów, Komisja zauważa, że nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie tych twierdzeń. Ponadto istnienie odrębnej ceny gazu dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi sugeruje, że jest inaczej.
- (287) Z przyczyn wymienionych powyżej twierdzenia te zostały odrzucone.
- (288) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia ten sam producent eksportujący objęty próbą wyraża podobne obawy dotyczące cen energii elektrycznej, jak obawy wyrażone w odniesieniu do gazu ziemnego i podsumowane w motywie 280. Według producenta eksportującego w okresie objętym dochodzeniem w Turcji gwałtownie wzrosły również ceny energii elektrycznej (zgodnie ze wzrostem cen zaobserwowanym w przypadku gazu ziemnego). Producent eksportujący zaproponował, aby zamiast danych dotyczących OD wykorzystać średnie ceny energii elektrycznej w latach 2015–2017.
- (289) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja odnotowała w pierwszej kolejności, że producent eksportujący nie przedstawił żadnych danych liczbowych, które mogłyby poprzeć to twierdzenie. Komisja mogła jedynie założyć, że podobnie jak w przypadku gazu ziemnego opisanego w motywie 285 twierdzenie to opiera się na zmianach cen energii elektrycznej w lirach tureckich. Podobnie jak w przypadku gazu ziemnego zastosowana przez Komisję metodyka, w ramach której dokonuje się ponownego obliczenia wartości odniesienia w CNY, łagodzi skutki wahań liry tureckiej.
- (290) Komisja przeanalizowała ceny energii elektrycznej dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi zgłoszone w Eurostatie⁽⁸⁵⁾ w euro. Chociaż ceny w Turcji w OD były wyższe o około 12,7 %, to w 2017 r. średnia cena w Unii również wzrosła w tym samym okresie o 10,7 %. Ponadto średnia cena energii elektrycznej w Turcji w OD wyrażona w euro była o około 1 % niższa od średniej ceny w latach 2015–2017, którą producent eksportujący proponuje wykorzystać. Wynika z tego, że w przypadku wyeliminowania skutków dewaluacji liry można stwierdzić, że w przeciwieństwie do tego, co twierdził producent eksportujący objęty próbą, w OD w Turcji nie nastąpił gwałtowny wzrost cen energii elektrycznej.
- (291) Z przyczyn wymienionych powyżej twierdzenia te zostały odrzucone.

⁽⁸²⁾ Ibid.

⁽⁸³⁾ Wzrost z 0,017 EUR/kWh (lub 0,18 EUR/m³) do 0,020 EUR/kWh (lub 0,21 EUR/m³) (ostatni dostęp w dniu 21 lipca 2020 r.).

⁽⁸⁴⁾ Wzrost z 0,025 EUR/kWh (lub 0,27 EUR/m³) do 0,028 EUR/kWh (lub 0,30 EUR/m³) (ostatni dostęp w dniu 21 lipca 2020 r.).

⁽⁸⁵⁾ Ceny energii elektrycznej dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi – dane dwuletnie (od 2007 r.); <https://ec.europa.eu/eurostat/data/database> (ostatni dostęp w dniu 22 lipca 2020 r.).

- (292) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech importerów twierdziło, że koszty gazu i energii elektrycznej w Turcji są zawyżone w wyniku decyzji politycznej. W celu poparcia tego argumentu powołali się oni na dowody przedstawione w ich piśmie z dnia 16 czerwca 2020 r. W piśmie tym, opartym na wiadomości e-mail dyrektora ds. zgodności tureckiego przedsiębiorstwa chemicznego, argumentowali oni, że turecki rynek gazu i energii elektrycznej nie jest zliberalizowany, a ceny są ustalane przez organ publiczny. Wniosek ten potwierdziła rzekomo analiza rynku gazu i energii elektrycznej w Turcji, ale importerzy nie odnieśli się do żadnej konkretnej części tej analizy. Twierdzili, że w oparciu o ten argument Komisja powinna ponownie rozważyć Turcję jako odpowiedni reprezentatywny kraj lub obniżyć rzekomo wyższe koszty gazu i energii elektrycznej o nie mniej niż 300 %.
- (293) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Nawet gdyby Komisja miała uznać wiadomość e-mail od dyrektora ds. zgodności tureckiego przedsiębiorstwa chemicznego za ważny dowód na inflację cen energii w Turcji, Komisja zauważyła, że wiadomość ta rozpoczyna się od stwierdzenia, że „rynek energii w Turcji jest pod wieloma względami bardzo liberalny”. Już to zaprzecza charakterystyce wiadomości e-mail zawartej w piśmie. Jeżeli chodzi o twierdzenie, że ceny gazu w Turcji są wyższe od cen na rynkach światowych, jak wspomniano w motywie 282, ceny gazu w Turcji dla odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi są znacznie niższe niż ceny w Unii. Ponadto wydaje się, że korekta w dół o 300 % w odniesieniu do cen gazu i energii elektrycznej opiera się na twierdzeniu zawartym w wiadomości e-mail od dyrektora ds. zgodności tureckiego przedsiębiorstwa chemicznego, że „wobec cen ropy naftowej i oleju napędowego stosuje się stawkę podatku wynoszącą 300 %”. Niezależnie od tego, czy jest to prawidłowe, czy nie, nie ma to znaczenia dla cen gazu i energii elektrycznej. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (294) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący i jeden producent/użytkownik unijny zauważyli, że wartości odniesienia dla energii elektrycznej i gazu ziemnego zawierają VAT. Twierdzili oni, że standardową praktyką jest stosowanie krajowych cen sprzedaży i kosztów bez VAT przy obliczaniu wartości normalnej.
- (295) Komisja przyjęła tę uwagę do wiadomości i dostosowała wartość odniesienia dla energii elektrycznej i gazu ziemnego, usuwając VAT (18 %). Wartość normalna i marginesy dumpingu zostały ponownie odpowiednio przeliczone dla wszystkich producentów eksportujących. Nowe ustalenia ujawniono ponownie w ramach dodatkowego ostatecznego ujawnienia.
- (296) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech producentów eksportujących stwierdziło, że, stosując wartość odniesienia dla energii elektrycznej, Komisja powinna zastosować odpowiedni przedział cenowy mający zastosowanie do poziomu zużycia energii elektrycznej przez danego producenta eksportującego, a nie średnią ze wszystkich przedziałów.
- (297) Komisja przyjęła tę uwagę do wiadomości i dostosowała wartość odniesienia dla energii elektrycznej, wykorzystując, w stosownych przypadkach, przedziały cenowe dla dużych i średnich odbiorców energii elektrycznej. Ocena ta opierała się raczej na zakupie energii elektrycznej przez producentów eksportujących niż na zużyciu energii przez tych producentów, ponieważ niektórzy z nich produkują część zużywanej przez siebie energii elektrycznej. Wartość normalna i marginesy dumpingu zostały ponownie odpowiednio przeliczone dla wszystkich producentów eksportujących. Nowe ustalenia ujawniono ponownie w ramach dodatkowego ostatecznego ujawnienia.
- (298) W swoich uwagach dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia skarżący twierdził, że skala zmniejszenia marginesu dumpingu w następstwie dostosowania omówionego w motywach 295 i 297 powyżej była niezgodna z tym, co wiedział on o proporcji gazu ziemnego i energii elektrycznej w kosztach produkcji Sinopec. Skarżący twierdził, że chociaż jedno przedsiębiorstwo Sinopec zajmujące się produkcją mogło rzeczywiście zużywać znaczną ilość gazu ziemnego, nie dotyczyło to drugiego przedsiębiorstwa.
- (299) W swoich uwagach dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia użytkownik zakwestionował również obliczenia dokonane po dostosowaniu omówionym w motywach 295 i 297. Uznał, że biorąc pod uwagę wysoki udział energii w kosztach produkcji PVA, spodziewał się większego wpływu dostosowania. Zwrócił się do Komisji o zweryfikowanie jej obliczeń.
- (300) Komisja nie zgadza się z tymi stwierdzeniami. Komisja zauważyła, że o ile twierdzenia te opierały się jedynie na założeniach, o tyle wyliczenie przez Komisję wartości normalnej Sinopec, po dokonaniu dostosowania, opierało się na dokładnych wskaźnikach dotyczących zużycia dostarczonych przez producenta eksportującego i zweryfikowanych przez Komisję. W odniesieniu do Sinopec Ningxia, przedsiębiorstwa, które – jak wyjaśniono w motywie 329 – rzekomo nie wykorzystywało znacznych ilości gazu ziemnego do produkcji PVA, w odniesieniu do każdego PCN

zgłoszonego przez Sinopec Ningxia Komisja wykorzystała najwyższą konstruowaną wartość normalną pozostałych współpracujących producentów eksportujących, bazując na faktach udostępnionych zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. Chociaż usunięcie VAT z cen gazu ziemnego i energii elektrycznej rzeczywiście nie miało znaczącego wpływu na te ceny, ogólny wpływ poszczególnych przedsiębiorstw na margines dumpingu grupy różni się w zależności od udziału sprzedaży tych przedsiębiorstw w całej sprzedaży eksportowej grupy do Unii. Ponadto Komisja zauważyła, że dostosowanie, chociaż dotyczyło gazu ziemnego i energii elektrycznej, spowodowało efekt domina na przykład w odniesieniu do kosztów pośrednich, które zostały obliczone jako odsetek niezniekształconych kosztów produkcji. Jeśli koszty te zmniejszą się w związku z usunięciem VAT z cen gazu ziemnego i energii elektrycznej, zmniejszą się również koszty pośrednie. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

5) Materiały zużywalne/znikome ilości

- (301) Ze względu na dużą liczbę czynników produkcji u objętych próbą współpracujących producentów eksportujących niektóre surowce, których udział w całkowitych kosztach produkcji producentów eksportujących oraz na poziomie rodzaju produktu był znikomy, sklasyfikowano w ramach materiałów zużywalnych.
- (302) Komisja obliczyła procentowy udział materiałów zużywalnych w całkowitym koszcie surowców i zastosowała ten procentowy udział do ponownie obliczonego kosztu surowców, stosując ustalone niezniekształcone ceny.
- (303) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący objęty próbą zauważył, że znaczna liczba czynników produkcji, które Komisja uznała za nieistotne, została potraktowana jako materiały zużywalne i w związku z tym nie zostały ustalone indywidualne wartości odniesienia dla tych czynników produkcji. Chociaż producent eksportujący zasadniczo nie zakwestionował tego podejścia, zakwestionował jego realizację. Po pierwsze, producent eksportujący twierdził, że producenci musieli przedstawić nieproporcjonalnie szczegółowe informacje, których ostatecznie nie wykorzystano do obliczenia wartości normalnej. Po drugie, producent eksportujący zauważył, że Komisja ustaliła wartości dotyczące materiałów zużywalnych, stosując udział tych materiałów zużywalnych w całkowitych bezpośrednich kosztach surowców tego producenta do niezniekształconych wartości tych kosztów opartych na wartościach odniesienia. Producent eksportujący twierdził, że w ten sposób Komisja faktycznie potraktowała koszty materiałów zużywalnych jako zniekształcone, mimo że nie stwierdzono żadnego zniekształcenia. Producent eksportujący argumentował ponadto, że Komisja nie mogła przyjąć, że koszty materiałów zużywalnych były zniekształcone w takim samym stopniu co bezpośrednie koszty surowców. Producent eksportujący wyraził podobne zastrzeżenie co do sposobu, w jaki Komisja potraktowała koszty pośrednie. W związku z powyższym producent eksportujący zwrócił się do Komisji o ograniczenie materiałów zużywalnych i kosztów pośrednich do wartości zgłoszonych przez producenta eksportującego zarówno dla materiałów zużywalnych, jak i kosztów pośrednich.
- (304) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że w celu ustalenia i zweryfikowania, czy wartość czynnika produkcji jest znikoma, konieczny jest szczegółowy podział rodzajów produktu według wszystkich czynników produkcji. Poziom wymaganych informacji był zatem odpowiedni do celów ustalenia i zweryfikowania wszystkich informacji, w tym udziału materiałów zużywalnych w bezpośrednich kosztach surowców, które zostały wykorzystane do skonstruowania wartości normalnej. W odniesieniu do argumentu, że koszty materiałów zużywalnych nie były zniekształcone i że ich wartości powinny być ograniczone do poziomów zgłoszonych przez producenta eksportującego, Komisja zauważyła, że znaczące zakłócenia ustalono w sekcji 3.1.1 powyżej. W takim przypadku zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego można wykorzystywać koszty krajowe, ale tylko jeśli zostanie potwierdzone, że nie są zniekształcone, w oparciu o dokładne i odpowiednie dowody. Producenci eksportujący nie przedstawili, a Komisja nie znalazła żadnych takich dowodów w odniesieniu do materiałów zużywalnych, jak również do kosztów pośrednich. Jeżeli chodzi o założenie, że koszty materiałów zużywalnych były zniekształcone w takim samym stopniu co bezpośrednie koszty surowców, Komisja przypomniała w pierwszej kolejności, że producent eksportujący objęty próbą nie zakwestionował zasady zakładającej traktowanie pomniejszych czynników produkcji jako materiałów zużywalnych. Chociaż Komisja zastosowała średni współczynnik zniekształcenia ustalony dla pozostałych bezpośrednich kosztów surowców w odniesieniu do kosztów materiałów zużywalnych, producent eksportujący nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że założenie to jest błędne. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

6) Pośrednie koszty produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk

- (305) Pośrednie koszty produkcji poniesione przez współpracujących producentów eksportujących wyrażono jako udział w kosztach produkcji rzeczywiście poniesionych przez producentów eksportujących. Odsetek ten zastosowano do niezniekształconych kosztów produkcji.
- (306) W przypadku kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku Komisja wykorzystała dane finansowe dotyczące segmentu działalności chemicznej tureckiego przedsiębiorstwa Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. za 2018 r., jak ogłoszono w nocy z dnia 30 marca 2020 r. i stwierdzono w motywie 218.

- (307) Jak wyjaśniono w motywie 205, Komisja stwierdziła, że w 2018 r. wydatki finansowe İlkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. były nadzwyczaj wysokie i że należy je odpowiednio dostosować. W związku z tym przy obliczaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych Komisja nie uwzględniła wydatków finansowych za 2018 r. i zastąpiła je średnimi wydatkami finansowymi poniesionymi przez przedsiębiorstwo w latach 2017, 2016 i 2015. Dostosowanie poskutkowało większą wartością procentową kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, ale mniejszą wartością procentową zysku. Skutkiem nadzwyczajnych wydatków finansowych za 2018 r. było zatem jedynie przesunięcie między kosztami sprzedaży, kosztami ogólnymi i administracyjnymi a zyskiem bez wpływu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk w ujęciu całościowym. Dlatego też nie miało to wpływu na poziom kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ujętych łącznie.
- (308) Jak wyjaśniono dalej w motywie 303, w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący objęty próbą twierdził, że koszty pośrednie wraz z materiałami zużywalnymi nie powinny być traktowane jako zniekształcone, a ich wartości powinny być ograniczone do wartości zgłoszonych przez producenta eksportującego. Argument ten został omówiony i odrzucony w motywie 304.
- (309) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący objęty próbą twierdził, że do celów skonstruowania wartości normalnej jego pośrednią siłę roboczą uwzględniono w kosztach pośrednich, zamiast rozliczenia jako czynnika produkcji, zwłaszcza że Komisja określiła dokładną wartość odniesienia dla siły roboczej. Producent eksportujący objęty próbą twierdził, że zastosowanie wartości odniesienia dotyczącej siły roboczej do pośredniej siły roboczej prowadziłoby do dokładniejszego określenia kosztu niezniekształconego niż uwzględnienie jej w kosztach pośrednich.
- (310) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że producent eksportujący sam włączył pośrednią siłę roboczą do kosztów pośrednich w kosztach produkcji i jednocześnie przedstawił pośrednią siłę roboczą jako indywidualny czynnik produkcji. Aby uniknąć podwójnego liczenia, Komisja usunęła bezpośrednią siłę roboczą jako czynnik produkcji i utrzymała ją jako część kosztów pośrednich. Biorąc pod uwagę charakter pośredniej siły roboczej jako kosztu pośredniego, znaczne różnice w wynagrodzeniach i kwalifikacjach personelu wytwarzającego produkt oraz w celu uniknięcia podwójnego liczenia i zapewnienia spójności, Komisja nie znalazła powodu do zmiany pierwotnego podejścia producenta eksportującego, a także utrzymała pośrednią siłę roboczą jako koszt pośredni. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (311) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia dwóch producentów eksportujących objętych próbą twierdziło, że Komisja powinna była wykorzystać dane dotyczące kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków pochodzące od większej liczby producentów niż jeden. Producenci eksportujący oparli ten argument na ustaleniach Organu Apelacyjnego przedstawionych w sprawie UE – Bielizna pościelowa (DS141).
- (312) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego nie zabrania wykorzystywania danych dotyczących kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych pochodzących od jednego producenta. Zgodność tego przepisu z zasadami WTO omówiono w motywie 98. Ponadto, jak wyjaśniono w sekcji 3.1.2.3, Komisja znalazła tylko jedno przedsiębiorstwo w reprezentatywnym kraju, które posiadało łatwo dostępne dane. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (313) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech producentów eksportujących objętych próbą zakwestionowało fakt, że Komisja usunęła z ceny eksportowej niektóre koszty frachtu, natomiast kosztów tych (wraz z kosztami obsługi itp. oraz kosztami finansowymi, np. opłatami bankowymi) nie usunięto z kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych producenta w reprezentatywnym kraju.
- (314) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że nic nie wskazuje na to, że takie koszty uwzględniono w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych zgłoszonych w przypadku producenta w reprezentatywnym kraju. Ponadto producenci eksportujący objęci próbą nie przedstawili żadnych dowodów prowadzących do przeciwnych wniosków. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (315) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący objęty próbą zgodził się, że koszty finansowe producenta w reprezentatywnym kraju były nadzwyczaj wysokie i w związku z tym koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne tego przedsiębiorstwa musiały zostać odpowiednio dostosowane. Producent eksportujący objęty próbą nie zgodził się jednak z dostosowaniem zysku tego przedsiębiorstwa ze względu na te same wydatki nadzwyczajne. Producent eksportujący twierdził, że dostosowanie zysków jest sprzeczne z dostosowaniem kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, ponieważ połączone koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk pozostały takie same.
- (316) Komisja nie zgodziła się z tą oceną, argumentując, że nadzwyczajne koszty finansowe wywarły wpływ zarówno na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, jak i na zysk. Korygowanie jednej wartości bez korygowania drugiej nie miałoby sensu. Według Komisji dostosowanie zysku nie jest sprzeczne z dostosowaniem kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, ale je uzupełnia. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

3.1.4.2. Stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do Wan Wei, Mengwei i Shuangxin

- (317) Analizując odpowiedzi Wan Wei, Mengwei i Shuangxin na pytania zawarte w kwestionariuszach antydumpingowych, Komisja zauważyła, że w częściach odpowiedzi związanych z kosztami produkcji, a zatem obliczeniem wartości normalnej, czynniki produkcji wewnętrznie produkowanych materiałów do produkcji (samodzielnie produkowanej pary wodnej, energii elektrycznej itp.) nie zostały właściwie przydzielone do produktu objętego dochodzeniem. Było to niezgodne z instrukcjami podanymi przez Komisję w kwestionariuszu antydumpingowym. W ramach późniejszej korespondencji, w tym w pismach w sprawie uzupełnienia braków i pismach poprzedzających wizyty weryfikacyjne, Komisja ponownie zwróciła się do Wan Wei, Mengwei i Shuangxin o uzupełnienie ich odpowiedzi zgodnie z instrukcjami podanymi w kwestionariuszu antydumpingowym.
- (318) W przedłożonych następnie odpowiedziach trzy wymienione wyżej przedsiębiorstwa argumentowały, że ich zdaniem wypełnienie kwestionariusza zgodnie z wezwaniem Komisji było niemożliwe. W szczególności przedsiębiorstwa te argumentowały, że nie istniała obiektywna ani stosowna podstawa, aby rozdzielić zużycie każdego samodzielnie wyprodukowanego materiału/każdej samodzielnie wyprodukowanej jednostki energii i że zgłoszenie osobno zużycia i zakupów materiałów w przypadku każdego samodzielnie wyprodukowanego materiału/wyprodukowanej jednostki energii jest niewykonalne. Kolejne zmienione wersje odpowiedzi pozostały niepełne w tym względzie.
- (319) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Wyjaśniła, że skoro przedsiębiorstwa te zgłosiły już materiały do produkcji samodzielnie produkowanych czynników produkcji, te materiały do produkcji równie dobrze można przydzielić do produktu objętego dochodzeniem.
- (320) Komisja poinformowała Wan Wei ⁽⁸⁶⁾, Mengwei ⁽⁸⁷⁾ i Shuangxin ⁽⁸⁸⁾, że z powodu tych opisanych niedociągnięć w informacjach przekazanych przez tych producentów eksportujących Komisja postanowiła oprzeć swoje ustalenia, jeżeli chodzi o wewnętrznie produkowane materiały do produkcji produktu objętego dochodzeniem, na dostępnych faktach zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (321) W swoich odpowiedziach na te pisma wystosowane na podstawie art. 18 producenci eksportujący powtórzyli swoje wyjaśnienia, dlaczego nie byli w stanie przekazać wymaganych danych.
- (322) Komisja ustaliła nieznieskształcone ceny wewnętrznie produkowanych materiałów do produkcji i zastosowała te ceny przy obliczaniu wartości normalnej, jak wyjaśniono w motywach 274 i 275.
- (323) W trakcie wizyty weryfikacyjnej przeprowadzonej w siedzibie Mengwei w listopadzie 2019 r. przedsiębiorstwo wprowadziło kilka zmian do swojej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, w tym do części związanej z kosztami produkcji.
- (324) Pod sam koniec ostatniego dnia wizyty weryfikacyjnej przedsiębiorstwo przedłożyło jeszcze inną wersję odpowiedzi, tym samym niwecząc część pracy wykonanej wcześniej podczas wizyty weryfikacyjnej i związanej z nią pracy przygotowawczej. Odnośna część dotyczyła kosztów produkcji, co miało wpływ na obliczenie wartości normalnej. W tej nowej wersji podano m.in. znacznie mniejszą liczbę godzin pracy niż w wersji wcześniejszej. W związku z tym Komisja poinformowała przedsiębiorstwo, że zweryfikowanie tych zmienionych informacji przedłożonych w ostatniej chwili wizyty weryfikacyjnej jest niemożliwe.
- (325) Po wizytach weryfikacyjnych Komisja poinformowała Mengwei ⁽⁸⁹⁾, że zweryfikowanie najnowszych przekazanych danych, które otrzymano na sam koniec wizyty weryfikacyjnej, jest niemożliwe i że Komisja oprze swoje ustalenia odnośnie do tych najnowszych danych na dostępnych faktach zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo Mengwei nie zgłosiło żadnych uwag w związku z pismem wystosowanym na podstawie art. 18.
- (326) Komisja postanowiła nie uwzględniać części informacji przedłożonych w ostatniej chwili wizyty weryfikacyjnej, których weryfikacja była niemożliwa, i w tej sytuacji odniosła się do informacji przekazanych przed tą najnowszą wersją, które mogła zweryfikować, i oparła na nich swoje ustalenia.

⁽⁸⁶⁾ Poufna wersja sprawozdania z wizyty w przedsiębiorstwie przesłana w dniu 5 marca 2020 r. i pismo wystosowane na podstawie art. 18 przesłane w dniu 26 lutego 2020 r. (t20.001693).

⁽⁸⁷⁾ Poufna wersja sprawozdania z wizyty w przedsiębiorstwie przesłana w dniu 5 marca 2020 r. i pismo wystosowane na podstawie art. 18 przesłane w dniu 26 lutego 2020 r. (t20.001693).

⁽⁸⁸⁾ Poufna wersja sprawozdania z wizyty w przedsiębiorstwie przesłana w dniu 5 marca 2020 r. i pismo wystosowane na podstawie art. 18 przesłane w dniu 26 lutego 2020 r. (t20.001692).

⁽⁸⁹⁾ Poufna wersja sprawozdania z wizyty w przedsiębiorstwie przesłana w dniu 5 marca 2020 r. i pismo wystosowane na podstawie art. 18 przesłane w dniu 16 marca 2020 r. (t20.002421).

3.1.4.3. Stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do Sinopec Ningxia

- (327) Podczas wizyty weryfikacyjnej w siedzibie Sinopec Ningxia, która odbyła się w dniach 9–12 grudnia 2019 r. w Yinchuan (Ningxia), Komisja stwierdziła kilka znaczących i poważnych braków w sprawozdawczości w zakresie kosztów produkcji. Braki te znacznie utrudniły zwykły proces dochodzenia w odniesieniu do tej sekcji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. W szczególności przedsiębiorstwo Sinopec Ningxia dokonało błędnej alokacji wartości i zużycia czynników produkcji wykorzystywanych na początkowych etapach produkcji PVA (tj. monomeru octanu winylu, acetyleny, pary wodnej itp.), tym samym powodując znaczne przeszacowanie/niedoszacowanie większości czynników produkcji stosowanych pośrednio do produkcji PVA. W związku z tym koszty produkcji w podziale na PCN były niewiarygodne.
- (328) Komisja uznała, że te znaczące i poważne braki w kwestionariuszu dotyczące kosztów produkcji każdego rodzaju produktu znacznie utrudniły zwykły proces dochodzenia w odniesieniu do tej sekcji kwestionariusza. W związku z tym Komisja poinformowała Sinopec Ningxia o swoim zamiarze wykorzystania dostępnych faktów zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w zakresie dotyczącym obliczania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- (329) W tym względzie wartość normalną w przypadku Sinopec Ningxia skonstruowano, wykorzystując informacje dostarczone przez pozostałych współpracujących producentów eksportujących (mianowicie informacje na temat kosztów produkcji i zużycia czynników produkcji w podziale na rodzaj produktu). W szczególności w odniesieniu do każdego PCN zgłoszonego przez Sinopec Ningxia Komisja wykorzystała najwyższą konstruowaną wartość normalną pozostałych współpracujących producentów eksportujących.
- (330) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący objęty próbą i jeden producent/użytkownik unijny stwierdzili, że, stosując najwyższą konstruowaną wartość normalną pozostałych współpracujących producentów eksportujących jako wartość normalną dla Sinopec Ningxia, Komisja zastosowała art. 18 rozporządzenia podstawowego w sposób represyjny. Ponadto producent eksportujący twierdził, że korzystając z danych pochodzących od innych producentów eksportujących, którzy również podlegali zastosowaniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, Komisja nie wykorzystała najlepszych dostępnych faktów, ale – w pewnym sensie – dwukrotnie zastosowała art. 18 do Sinopec Ningxia. Producent eksportujący twierdził ponadto, że zamiast tego Komisja powinna była wykorzystać dane Sinopec Chongqing, ponieważ przedsiębiorstwo to nie podlegało art. 18 rozporządzenia podstawowego. Według producenta eksportującego fakt, że proces produkcji Sinopec Chongqing różni się od procesu produkcji Sinopec Ningxia, nie dyskwalifikuje danych Sinopec Chongqing, ponieważ proces produkcji nie ma wpływu na ceny PVA.
- (331) Komisja nie zgadza się z tymi stwierdzeniami. Komisja zauważyła najpierw, że, jak wyjaśniono w motywach 317–322, zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do grupy Wan Wei i Shuangxin było ograniczone do samodzielnie produkowanych czynników produkcji. Jak wyjaśniono dokładniej w motywie 274 oraz w arkuszach kalkulacyjnych ujawnionych producentom eksportującym objętym próbą, w celu ustalenia wartości samodzielnie produkowanych czynników produkcji, które były znaczące pod względem udziału w kosztach, Komisja wykorzystała wskaźniki dotyczące zużycia przekazane przez przedmiotowych producentów eksportujących i zweryfikowane przez Komisję. Wskaźniki te zastosowano do nieznieskształconych wartości, jak w przypadku każdego innego czynnika produkcji. Jak wyjaśniono w motywie 275, samodzielnie produkowane czynniki produkcji, których udział w całkowitych kosztach produkcji producentów eksportujących był znikomy, sklasyfikowano w ramach materiałów zużywalnych, podobnie jak inne mało istotne czynniki produkcji. W związku z tym, stosując w bardzo ograniczonym zakresie art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do grupy Wan Wei i Shuangxin, Komisja wykorzystała wyłącznie zweryfikowane dane przedstawione przez te przedsiębiorstwa, wraz z wartościami odniesienia, tak jak w przypadku każdego innego czynnika produkcji. Komisja uznała zatem, że wartości normalne ustalone dla grupy Wan Wei i Shuangxin mogą być stosowane jako najlepsze dostępne fakty, bez uszczerbku dla Sinopec Ningxia.
- (332) Jeśli chodzi o przydatność danych Sinopec Chongqing jako najlepszych dostępnych faktów, zarówno Komisja, jak i producent eksportujący zauważyli, że proces produkcji stosowany w Sinopec Chongqing różni się od procesu stosowanego w Sinopec Ningxia. Jeśli chodzi o podstawowe surowce, proces produkcji w Sinopec Ningxia jest bliższy procesowi stosowanemu w grupie Wan Wei i Shuangxin. Chociaż nie ma to być może wpływu na ceny PVA, to jednak ma znaczący wpływ na skonstruowanie wartości normalnej, która opiera się na czynnikach produkcji (w tym na surowcach), wskaźniku ich wykorzystania i wartościach odniesienia. Sam Sinopec Group przyznał bowiem, że proces produkcji wpływa na poziom konstruowanej wartości normalnej, a co za tym idzie na marginesy dumpingu. W swoim piśmie z dnia 16 czerwca 2020 r. Sinopec twierdził, że „w kilku dochodzeniach antydumpingowych prowadzonych w USA fakt, że jego proces produkcji i specyficzne cechy jego produktów znacznie różnią się od cech produktów innych chińskich producentów, doprowadził do uzyskania przez Sinopec Chongqing zerowego lub bardzo niskiego marginesu dumpingu”. Ponieważ proces produkcji Sinopec Chongqing różni się również znacznie od procesu stosowanego w Sinopec Ningxia, dane dotyczące Sinopec Chongqing nie mogą być uznane za najlepsze dostępne fakty w celu ustalenia wartości normalnej dla Sinopec Ningxia.

(333) Ponadto, jeśli chodzi o zastosowanie najwyższej wartości normalnej dla każdego rodzaju produktu, Komisja nie uważa tego podejścia za represyjne. Ponieważ Komisja nie była w stanie zweryfikować i w związku z tym wykorzystać danych dostarczonych przez Sinopec Ningxia do skonstruowania wartości normalnej, nie ma dowodów wskazujących na to, że wartość normalna Sinopec Ningxia dla danego rodzaju produktu byłaby niższa od najwyższej wartości normalnej dla danego rodzaju produktu pozostałych współpracujących producentów, którzy stosują podobne surowce.

(334) Z przyczyn wymienionych powyżej twierdzenia te zostały odrzucone.

3.1.4.4. Obliczanie wartości normalnej

(335) Komisja obliczyła konstruowaną wartość normalną w opisanych poniżej etapach.

(336) Po pierwsze, Komisja ustaliła wartość nieznieskształconych kosztów produkcji PVA. Zastosowała nieznieskształcone koszty jednostkowe do rzeczywistej konsumpcji poszczególnych czynników produkcji współpracującego producenta eksportującego.

(337) Po drugie, Komisja zwiększyła nieznieskształcone koszty wytwarzania, dodając pośrednie koszty produkcji określone zgodnie z motywem 305, aby otrzymać wartość nieznieskształconych kosztów produkcji.

(338) Ponadto do kosztów produkcji określonych zgodnie z motywem 337 Komisja zastosowała koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., jak wyjaśniono w motywach 205 i 218.

(339) Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne wyrażone jako odsetek kosztów sprzedanych towarów i zastosowane do nieznieskształconych kosztów produkcji wyniosły 17,6 %.

(340) Zysk wyrażony jako odsetek kosztów sprzedanych towarów i zastosowany do nieznieskształconych kosztów produkcji wyniósł 4,0 %.

(341) Na tej podstawie Komisja skonstruowała wartość normalną dla każdego rodzaju produktu na podstawie ceny *ex-works* zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(342) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. trzy podmioty gospodarcze prowadzące obrót produktem objętym dochodzeniem stwierdziły, że przy określaniu wartości normalnej należy uwzględnić ilościowe rabaty na czynniki produkcji, energię elektryczną, wodę i gaz ziemny. Strony te twierdziły, że ogólne wskaźniki nie obejmują takich rabatów i że rabaty te są dostępne na zakupy dużych ilości. Strony te zwróciły się o dostosowanie wartości normalnej na podstawie tych rabatów na czynniki produkcji, energię elektryczną, wodę i gaz ziemny, których uwzględnienia żądano. Zainteresowane strony utrzymywały również, że producenci PVA są w większości dużymi przedsiębiorstwami korzystającymi z obniżki ceny przy nabywaniu surowców i energii. Te same zainteresowane strony powróciły do tego argumentu po opublikowaniu noty z dnia 30 marca 2020 r., ale nie przedłożyły żadnych dalszych dowodów na poparcie swojego twierdzenia. W późniejszym etapie te same strony twierdziły, że turecki rynek gazu i energii jest niezliberalizowany i że ceny są ustalane przez organy publiczne.

(343) Warto przypomnieć, że źródła wykorzystane w przypadku energii elektrycznej i gazu ziemnego, o których mowa w motywie 279, zawierają dane dotyczące użytkowników przemysłowych. Ponadto należy zauważyć, że rabaty ilościowe, o których wspomnieli zainteresowane strony, lub wielkość tych rabatów, były jedynie ogólnymi twierdzeniami i nie zostały określone ilościowo ani udowodnione w żaden sposób. Ponadto informacje przedstawione przez te strony nie potwierdzały ich twierdzenia, że rynek gazu i energii jest niezliberalizowany i że ceny są ustalane przez organy publiczne. Wręcz przeciwnie, w sprawozdaniach przedłożonych przez te strony opisano cechy zliberalizowanego tureckiego rynku energii i rolę właściwych organów regulacyjnych, która polega jedynie na zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku. W związku z tym powyższe argumenty zostają odrzucone jako nieuzasadnione.

(344) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. te same zainteresowane strony stwierdziły, że chińscy eksporterzy objęci niniejszym dochodzeniem nie ponoszą „znaczących kosztów sprzedaży” ani kosztów finansowych związanych z produktami PVA i że obliczając wartość normalną, Komisja nie powinna uwzględniać żadnych kosztów sprzedaży ani kosztów finansowych ponoszonych przez producentów eksportujących. Te same strony powtórzyły podobne twierdzenia dotyczące niższych kosztów sprzedaży również na późniejszym etapie.

(345) Argument przedstawiony w kontekście obliczania wartości normalnej był podobny do twierdzenia sformułowanego przez te same zainteresowane strony w kontekście wyboru Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. jako właściwego przedsiębiorstwa w reprezentatywnym kraju, co wyjaśniono i omówiono w motywach 216 i 217 powyżej. Komisja zwraca również uwagę, że stwierdzenie, iż chińscy producenci eksportujący nie ponoszą żadnych znaczących kosztów sprzedaży ani kosztów finansowych dotyczących ich produktów PVA, nie zostało uzasadnione w żaden stosowny sposób i nie potwierdziło się w toku dochodzenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (346) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. te same trzy zainteresowane strony wyraziły także swoją opinię na temat odpowiednich metod uwzględniania amortyzacji inwestycji w kontekście obliczania wartości normalnej. W późniejszym etapie te same strony dołączyły do swojego argumentu również stwierdzenie, że PVA pochodzenia chińskiego nie wymaga żadnych kosztów badań i rozwoju.
- (347) Ogólną metodykę uwzględniania pośrednich kosztów produkcji, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków, w których ujęto także amortyzację oraz koszty badań i rozwoju, wyjaśniono w motywie 305 powyżej. Ponadto szczegółowa metodyka w odniesieniu do każdego współpracującego producenta eksportującego została ujawniona tym przedsiębiorstwom w przekazanych im odpowiednich dokumentach ujawniających informacje. Zgodnie z przyjętą praktyką każdy z tych producentów eksportujących ma zawsze możliwość przedstawienia uwag co do dotyczących go obliczeń i metodyki. Ten argument podmiotów gospodarczych prowadzących obrót produktem objętym dochodzeniem został zatem uznany za sprzeczny ze stanem faktycznym i w związku z tym odrzucony.
- (348) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia rząd ChRL stwierdził, że w celu skonstruowania wartości normalnej dla chińskich przedsiębiorstw Komisja przyjęła dane dotyczące kosztów PVB pochodzące od tureckich producentów, w tym ceny importowanych przez nich surowców, nie dokonując odpowiedniego dostosowania. W opinii rządu ChRL konstruowana wartość normalna znacznie odbiega od rzeczywistej sytuacji produkcyjnej producentów eksportujących objętych próbą, co sprawia, że wymogi dotyczące porównywalności cen określone w zasadach WTO nie mają sensu.
- (349) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że w celu skonstruowania wartości normalnej nie wykorzystwała danych dotyczących kosztów PVB pochodzących od tureckich producentów, w tym cen importowanych przez nich surowców. Wykorzystała koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne i procent zysku producenta w reprezentatywnym kraju. Strukturę kosztów (w tym wskaźniki wykorzystania surowców) oparto jednak na danych dostarczonych przez producentów eksportujących i zweryfikowanych przez Komisję, do których zastosowano niezniekształcone wartości odniesienia. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

3.2. Cena eksportowa

- (350) Producenci eksportujący objęci próbą prowadzili wywóz do Unii albo bezpośrednio do niezależnych klientów, albo za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych działających w charakterze importerów.
- (351) W przypadku gdy producenci eksportujący wywozili produkt objęty postępowaniem bezpośrednio do niezależnych klientów w Unii, za cenę eksportową uważało się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt objęty postępowaniem sprzedany na wywóz do Unii, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.
- (352) Jeżeli producenci eksportujący dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii za pośrednictwem przedsiębiorstwa powiązanego działającego jako importer, cena eksportowa została skonstruowana na podstawie ceny, po której produkt przywieziony został po raz pierwszy odsprzedany niezależnym klientom w Unii, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W takim przypadku dokonano dostosowań ceny w odniesieniu do wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą, w tym kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych rzeczywiście poniesionych przez powiązanego importera oraz zysku (w wysokości 6,89 %), o których informacje uzyskano od współpracujących importerów niepowiązanych.
- (353) Jeden z producentów eksportujących sprzedał pewne ilości PVA niepowiązanym krajowym podmiotom gospodarczym, wiedząc, że były one przeznaczone na rynek Unii. Ilości te również zostały uwzględnione przy ustalaniu ceny eksportowej.
- (354) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden producent eksportujący stwierdził, że przy obliczaniu kosztu kredytu Komisja powinna stosować stopy procentowe pożyczek w USD, a nie w RMB, ponieważ transakcje wywozowe fakturowano w USD.
- (355) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zauważyła, że o ile transakcje wywozowe fakturowano w USD, płatności przeliczano i deponowano w RMB. Ponadto producent eksportujący nie wykazał, że posiada pożyczki w USD, a zatem właściwa stopa procentowa stosowana do kosztów kredytu jest taka sama jak w przypadku RMB. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

3.3. Porównanie

- (356) Komisja porównała wartość normalną i cenę eksportową współpracującego producenta eksportującego na podstawie ceny *ex-works*.
- (357) W przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia obiektywnego porównania Komisja dostosowała cenę eksportową, uwzględniając różnice mające wpływ na ceny i na porównywalność cen, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Dostosowań opartych na rzeczywistych danych przedsiębiorstwa współpracującego dokonano w odniesieniu do opłat za przeładunek, kosztów frachtu, kosztów kredytu, opłat bankowych, prowizji i podatku pośredniego.

- (358) W przypadku dwóch grup przedsiębiorstw objętych próbą dokonano również dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) w odniesieniu do sprzedaży za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych. Obie grupy sprzedawały PVA do Unii za pośrednictwem swojego powiązanego podmiotu gospodarczego/podmiotu gospodarczego będącego producentem. Ustalono, że funkcje powiązanego podmiotu gospodarczego/podmiotu gospodarczego będącego producentem są podobne do funkcji przedstawiciela. Te przedsiębiorstwa powiązane poszukiwały klientów i nawiązywały z nimi kontakt. W związku z tym ponosiły one odpowiedzialność za proces sprzedaży. Na dostosowanie składały się koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne odnośnych przedsiębiorstw powiązanych oraz zysk wynoszący 6,89 %, o którym informacje uzyskano od współpracujących importerów niepowiązanych.
- (359) Po opublikowaniu noty z dnia 20 grudnia 2019 r. trzy podmioty gospodarcze prowadzące obrót produktem objętym dochodzeniem stwierdziły, że porównując cenę eksportową i wartość normalną, Komisja powinna uwzględnić elementy określone w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, takie jak cechy fizyczne, bonifikaty, rabaty i ilości, poziom handlu, kredyt, koszty ponoszone po sprzedaży, prowizje, i „inne czynniki” (w szczególności w odniesieniu do kosztów poniesionych w związku z certyfikacją produktu wyższej jakości). Te same strony powtórzyły podobne twierdzenia dotyczące kosztu kredytu i pomocy technicznej udzielanej po sprzedaży również na późniejszym etapie.
- (360) Jak wyjaśniono w motywie 357 powyżej, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia obiektywnego porównania Komisja dostosowała cenę eksportową, uwzględniając różnice mające wpływ na ceny i na porównywalność cen, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym powyższe argumenty zostają odrzucone jako zbędne.
- (361) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia jeden z użytkowników twierdził, że Komisja nie powinna porównywać wartości normalnej opartej na wartościach GTA i kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych oraz zysku producenta w reprezentatywnych krajach z ceną eksportową opartą na cenach surowców, kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych oraz marży zysku ponoszoną przez chińskich producentów eksportujących w ChRL. Według użytkownika zarówno cena eksportowa, jak i wartość normalna muszą opierać się na tych samych kosztach surowca oraz kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych.
- (362) Komisja nie zgodziła się z taką charakterystyką obliczeń dumpingu. Jak wyjaśniono w sekcji 3.1.4.4, Komisja ustaliła wartość normalną zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Jak wyjaśniono w sekcji 3.2, wbrew twierdzeniom użytkownika, Komisja oparła obliczenia ceny eksportowej na cenach faktycznie stosowanych przez współpracujących producentów eksportujących, a nie na kosztach. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (363) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia dwóch producentów eksportujących objętych próbą argumentowali, że Komisja błędnie dostosowała cenę eksportową sprzedaży za pośrednictwem podmiotów gospodarczych na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego o prowizje. Wspomniani producenci utrzymywali również, że Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów uzasadniających konieczność dokonania takiego dostosowania. Obydwaj producenci eksportujący twierdzili, że przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją i sprzedażą w ich odpowiednich grupach stanowią jedną jednostkę gospodarczą.
- (364) Komisja nie zgadza się z tymi stwierdzeniami. Ze względów ujawnionych obydwu grupom producentów eksportujących w dodatkowym dokumencie w sprawie ostatecznego ujawnienia Komisja nie uznawała żadnej z tych grup za jedną jednostkę gospodarczą. Szczegółowa argumentacja przedstawiona w tych dokumentach nie może zostać wyczerpująco streszczona w tym miejscu, ponieważ zawiera poufne informacje handlowe. W swojej ocenie Komisja wzięła pod uwagę w szczególności: (i) to, czy rzeczywiście doszło do podziału ról między omawianymi przedsiębiorstwami, tj. czy jedno z nich zajmowało się wyłącznie sprzedażą podczas gdy drugie – wyłącznie produkcją; oraz (ii) to, czy podstawową funkcją tych przedsiębiorstw zajmujących się sprzedażą jest sprzedaż czy ułatwianie sprzedaży produktu korporacyjnego. Komisja przyjrzała się również lokalizacji przedsiębiorstw i szczegółowo zbadała ich koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne. Na podstawie wyników tej oceny powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (365) W swoich uwagach dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia Sinopec Group nie zgodził się z wyciągniętym przez Komisję wnioskiem, że dokonanie dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego było uzasadnione. W pierwszej kolejności producent eksportujący stwierdził, że realizowana przez Sinopec Chongqing sprzedaż bezpośrednia do USA jest ograniczona i ma „nietypowy” charakter. Sinopec Group odnotował również, że przedsiębiorstwo Sinopec Ningxia nie prowadziło żadnej bezpośredniej sprzedaży eksportowej. Sinopec Group argumentował, że dokonanie takiego dostosowania może być uzasadnione wyłącznie wówczas, gdy wielkość tego rodzaju bezpośredniej sprzedaży eksportowej jest (bardzo) znaczna. Sinopec Group stwierdził ponadto, że fakt, iż przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją mają wysoką bezpośrednią sprzedaż krajową, jest nieistotny do celów ustalenia istnienia jednej jednostki gospodarczej. Ponadto Sinopec Group argumentował, że koszty sprzedaży Sinopec Chongqing i Sinopec Ningxia odnosiły się wyłącznie do sprzedaży krajowej i – w przypadku Sinopec Chongqing – sprzedaży eksportowej do USA, a zatem należało uznać je za nieistotne. Następnie Sinopec Group zwrócił uwagę, że fakt, iż Sinopec Central China kupował PVA od niepowiązanych producentów, nie oznaczał, że nie może stanowić jednej jednostki gospodarczej z przedsiębiorstwami zajmującymi się produkcją. Co więcej, Sinopec Group uznał wspomniane zakupy za bardzo ograniczone i argumentował, że dostosowania można dokonać wyłącznie w przypadku, gdy wielkość zakupów od niepowiązanych stron jest znaczna. Sinopec stwierdził również, że dystans dzielący przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją od podmiotu gospodarczego prowadzącego obrót pozostaje bez znaczenia.

- (366) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zwróciła uwagę na fakt, że w swoich uwagach dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia Sinopec Group nie zakwestionował okoliczności faktycznych, w oparciu o które Komisja przeprowadziła swoją ocenę, ani też nie przedstawił żadnych dodatkowych faktów. Odnosząc się do faktu, że Sinopec Central China, Sinopec Chongqing i Sinopec Ningxia są kontrolowane przez Sinopec Group, Komisja przypomniała, że sprawowanie wspólnej kontroli stanowi niezbędny warunek istnienia jednej jednostki gospodarczej i punkt wyjścia dla analizy służącej ustaleniu, czy wszystkie istotne fakty dotyczące powiązanego podmiotu gospodarczego wskazują na istnienie jednej jednostki gospodarczej. Celem tej analizy jest określenie, czy funkcje pełnione przez powiązany podmiot gospodarczy są zbliżone do funkcji pełnionych przez wewnętrzny dział sprzedaży, czy też nie. Analizę tę należy przeprowadzić w oparciu o okoliczności faktyczne potwierdzone w odniesieniu do danej sprawy – w związku z powyższym wszelkie porównania z innymi dochodzeniami, w których zdecydowano się dokonać dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego bądź nie, nie zawsze są odpowiednie.
- (367) Na podstawie bezspornie potwierdzonych okoliczności faktycznych sprawy i po zapoznaniu się z argumentami przedstawionymi przez Sinopec Group w odpowiedzi na dodatkowe ostateczne ujawnienie Komisja stwierdziła, że w omawianym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca.
- (368) Po pierwsze, Sinopec Chongqing prowadził znaczną sprzedaż bezpośrednią do państw trzecich. Choć procentowy udział tej sprzedaży w łącznej sprzedaży eksportowej można było uznać za niższy niż udział stwierdzony w niektórych innych sprawach, Komisja mimo to uznała go za znaczny. Sinopec Group stwierdził, iż sprzedaż eksportowa Sinopec Chongqing do państw trzecich miała „nietypowy” charakter, ponieważ realizowano ją do USA, aby skorzystać z zerowej stawki celnej zgodnie z odpowiednimi amerykańskimi przepisami antydumpingowymi. Choć Komisja nie miała możliwości zweryfikować prawdziwości tego twierdzenia, zwróciła uwagę, że nie zmienia to faktu, iż Sinopec Chongqing realizuje autentyczną sprzedaż eksportową na rynki państw trzecich, którą organy zainteresowanego kraju przywozu uznają za taką. Ponadto sam Sinopec potwierdził, że sprzedaż ta odpowiadała za część kosztów sprzedaży ponoszonych przez Sinopec Chongqing.
- (369) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że istnienie bezpośredniej sprzedaży ze strony producenta na rynku krajowym jest nieistotne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu⁽⁹⁰⁾ z jednym podmiotem gospodarczym mamy do czynienia w przypadku, gdy producent powierza przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu realizację zadań, które w normalnych warunkach wchodziłyby w zakres odpowiedzialności wewnętrznego działu sprzedaży. Odpowiedzialność za prowadzenie sprzedaży krajowej, a także sprzedaży eksportowej, o której mowa w motywie 368, spoczywa w normalnych warunkach na wewnętrznym dziale sprzedaży. W tym kontekście Komisja zwróciła uwagę na fakt, że przedsiębiorstwo Sinopec nie zakwestionowało kosztów sprzedaży dotyczących sprzedaży krajowej (i części sprzedaży eksportowej), twierdząc, że „naturalnym jest, że przedsiębiorstwa te ponosiły koszty sprzedaży”.
- (370) Komisja odnotowała, że Sinopec nie zakwestionował ani tego, że Sinopec Central China nie zajmuje się wyłącznie sprzedażą ani wywozem PVA wytwarzanego przez grupę, ani tego, że prowadzi również obrót PVA produkowanym przez inne niepowiązane przedsiębiorstwa. Fakt, że Sinopec Central China nie wywoził PVA produkowanego przez podmiot trzeci, ale sprzedaje go na rynku krajowym, nie stoi w sprzeczności z wnioskiem, że, działając w ten sposób, przedsiębiorstwo to zachowywało się bardziej jak podmiot gospodarczy niż jak wewnętrzny dział sprzedaży.
- (371) Jeżeli chodzi o zakupy dokonywane przez Sinopec Central China od niepowiązanych producentów PVA, Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że dostosowania można dokonać wyłącznie w przypadku, gdy wielkość zakupów od niepowiązanych stron jest znaczna. Sam fakt, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie Musim Mas⁽⁹¹⁾ nie oznacza, że procentowy udział sprzedaży ustalony w tej sprawie stanowi próg, do którego przedsiębiorstwa uznaje się za jeden podmiot gospodarczy i po przekroczeniu którego przestają być one uznawane za jeden podmiot gospodarczy. W rzeczywistości żaden z omówionych powyżej elementów nie ma sam w sobie decydującego charakteru. Należy postrzegać je łącznie w kontekście specyfiki danej sprawy.
- (372) Reasumując, Komisja przypomniała, że celem analizy prowadzonej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest określenie statusu powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych. Ustalenie, że dane przedsiębiorstwo wchodzące w skład określonej grupy należy uznać za pełniące funkcję przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, nie wiąże się z koniecznością wykazania wystąpienia wszystkich stosownych okoliczności faktycznych w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw wchodzących w skład tej grupy. Dlatego też twierdzenie, że przedsiębiorstwo Sinopec Central China można byłoby uznać za pełniące funkcję takiego przedstawiciela w odniesieniu do jednego przedsiębiorstwa wchodzącego w skład grupy, ale za występujące w charakterze wewnętrznego działu sprzedaży w odniesieniu do drugiego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy, nie jest przekonujące.
- (373) Przyglądając się całej grupie Sinopec oraz działalności Sinopec Central China w ramach tej grupy, Komisja potwierdziła, że przedsiębiorstwa tego nie można uznać za pełniące funkcję wewnętrznego działu sprzedaży i należy traktować je jako podmiot gospodarczy w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- (374) Argument ten został odrzucony z przyczyn wymienionych powyżej.

⁽⁹⁰⁾ Zob. na przykład wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2015 r., Musim Mas, T-26/12, ECLI:EU:T:2015:437, pkt 43.

⁽⁹¹⁾ Ibid.

- (375) W swoich uwagach dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia grupa Wan Wei nie zgodziła się z wyciągnięciem przez Komisję wnioskiem, że dokonanie dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest uzasadnione w odniesieniu do sprzedaży realizowanej przez Mengwei za pośrednictwem Wan Wei. Grupa Wan Wei poskarżyła się, że miała zaledwie 5 dni na przekazanie uwag dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia zamiast przewidzianego w obowiązujących przepisach minimalnego terminu 10 dni, co utrudniło jej skorzystanie z przysługującego jej prawa do obrony. Następnie grupa Wan Wei poinformowała, że w trakcie wizyty weryfikacyjnej Komisja rzekomo stwierdziła, iż Mengwei pełni wyłącznie funkcję fabryki lub bazy produkcyjnej na potrzeby Wan Wei. Producent eksportujący argumentował, że grupa Wan Wei kontroluje Mengwei, a zatem podmioty te stanowią jedną jednostkę gospodarczą. W opinii producenta eksportującego Komisja pośrednio potwierdziła, że tak właśnie jest, przypisując grupie Wan Wei jeden margines dumpingu.
- (376) Producent eksportujący argumentował ponadto, że wielkość sprzedaży eksportowej Mengwei do państw trzecich nie była znaczna w porównaniu z całością sprzedaży przedsiębiorstwa. Producent eksportujący argumentował, że dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego można dokonać wyłącznie w przypadku, gdy taka bezpośrednia sprzedaż eksportowa jest (bardzo) znaczna. Producent eksportujący utrzymywał ponadto, że wielkość bezpośredniej sprzedaży krajowej Mengwei należy uznać za nieistotną przy ocenie służącej ustaleniu, czy Wan Wei pełni funkcję działu sprzedaży Mengwei. Producent eksportujący stwierdził, że – niezależnie od danego przypadku – fakt prowadzenia sprzedaży bezpośredniej przez przedsiębiorstwo zajmujące się produkcją nie wyklucza możliwości uznania tego przedsiębiorstwa za jedną jednostkę gospodarczą. Producent eksportujący potwierdził, że Wan Wei kupuje PVA od niepowiązanych producentów, ale argumentował, że skala tych zakupów była niewielka w porównaniu z zakupami od Mengwei. Producent eksportujący utrzymywał, że fakt, iż podmiot gospodarczy kupuje produkty również od innych przedsiębiorstw, nie oznacza, że nie można uznać go za przedsiębiorstwo tworzące jedną jednostkę gospodarczą wspólnie z przedsiębiorstwem zajmującym się produkcją. Producent eksportujący argumentował ponadto, że dystans dzielący Wan Wei i Mengwei pozostaje bez znaczenia.
- (377) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Jeżeli chodzi o proceduralną część powyższego twierdzenia, Komisja zwróciła uwagę na fakt, że w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wyraźnie przewidziano możliwość wyznaczenia terminu krótszego niż 10 dni na przekazanie uwag dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia. Biorąc pod uwagę fakt, że otrzymane uwagi dotyczyły wyłącznie jednego aspektu ustaleń przyjętych w toku dochodzenia, Komisja uważa, że termin 5 dni był wystarczający. Ponadto, jeżeli producent eksportujący objęty próbą uznał ten termin za zbyt krótki, mógł zwrócić się o jego przedłużenie. Inna zainteresowana strona wystąpiła z wnioskiem o przedłużenie terminu na przekazanie uwag i Komisja uwzględniła ten wniosek.
- (378) Jeżeli chodzi o merytoryczną część twierdzenia, Komisja zwróciła uwagę na fakt, że w swoich uwagach dotyczących dodatkowego ostatecznego ujawnienia Wan Wei nie zakwestionował okoliczności faktycznych, w oparciu o które Komisja przeprowadziła swoją ocenę, ani też nie przedstawił żadnych dodatkowych faktów. Odnosząc się do faktu, że Mengwei jest kontrolowany przez Wan Wei, Komisja przypomniła, że sprawowanie kontroli nad producentem przez przedsiębiorstwo handlowe (lub *vice versa*) stanowi niezbędny warunek istnienia jednej jednostki gospodarczej i jest punktem wyjścia dla analizy służącej ustaleniu, czy wszystkie istotne fakty dotyczące powiązanego podmiotu gospodarczego wskazują na istnienie jednej jednostki gospodarczej. Celem tej analizy jest określenie, czy funkcje pełnione przez powiązany podmiot gospodarczy są zbliżone do funkcji pełnionych przez wewnętrzny dział sprzedaży, czy też nie. Analizę tę należy przeprowadzić w oparciu o okoliczności faktyczne potwierdzone w odniesieniu do danej sprawy – w związku z powyższym wszelkie porównania z innymi dochodzeniami, w których zdecydowano się dokonać dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego bądź nie, są bezcelowe.
- (379) Na podstawie bezspornie potwierdzonych okoliczności faktycznych sprawy i po zapoznaniu się z argumentami przedstawionymi przez Wan Wei w odpowiedzi na dodatkowe ostateczne ujawnienie Komisja stwierdziła, że w omawianym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca.
- (380) Po pierwsze, jeżeli chodzi o twierdzenie, zgodnie z którym Wan Wei i Mengwei tworzą jedną jednostkę gospodarczą, ponieważ uważa się je za należące do jednej grupy, przez co stosuje się wobec nich jeden margines dumpingu, Komisja zwróciła uwagę na fakt, że zastosowanie jednego marginesu dumpingu wcale nie oznacza, że przedsiębiorstwa te tworzą jedną jednostkę gospodarczą. Są to dwie różne koncepcje. Komisja zwróciła również uwagę na fakt, że na żadnym etapie dochodzenia nie zgodziła się z twierdzeniem, że Mengwei pełni wyłącznie funkcję fabryki lub bazy produkcyjnej na potrzeby Wan Wei. Zamiar zastosowania przepisów art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do sprzedaży realizowanej przez Mengwei za pośrednictwem Wan Wei potwierdza, że Komisja nie zgadzała się z tym twierdzeniem.
- (381) Po drugie, Komisja przyznała, że udział sprzedaży bezpośredniej do państw trzecich w ogólnej wartości sprzedaży (eksportowej i krajowej) Mengwei był stosunkowo niski. Wynika to z faktu, że Mengwei realizował znaczną część sprzedaży bezpośredniej na rynku krajowym. W związku z tym, gdyby porównano bezpośrednią sprzedaż eksportową Mengwei z całością sprzedaży eksportowej tego przedsiębiorstwa (tj. bez sprzedaży krajowej), udział tej sprzedaży byłby znacznie wyższy.

- (382) Po trzecie, Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że istnienie bezpośredniej sprzedaży ze strony producenta na rynku krajowym jest nieistotne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu ⁽⁹²⁾ z jednym podmiotem gospodarczym mamy do czynienia w przypadku, gdy producent powierza przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu realizację zadań, które w normalnych warunkach wchodziłyby w zakres odpowiedzialności wewnętrznego działu sprzedaży. Odpowiedzialność za prowadzenie bezpośredniej sprzedaży krajowej (a także sprzedaży eksportowej, o której mowa powyżej) spoczywa w normalnych warunkach na wewnętrznym dziale sprzedaży. W tej kwestii Komisja zwróciła również uwagę na fakt, że Wan Wei Group nie zakwestionował twierdzenia sformułowanego przez Komisję w oparciu o koszty sprzedaży Mengwei. Z kosztów tych jednoznacznie wynika, że Mengwei dysponuje własnym działem sprzedaży i nie pełni wyłącznie funkcji fabryki ani bazy produkcyjnej na potrzeby Wan Wei, jak utrzymywał producent eksportujący. W każdym razie Komisja przypominała, że, jak wyjaśniono powyżej, Mengwei prowadził bezpośrednią sprzedaż eksportową na znaczną skalę, której wielkość jest wystarczająca, by wykazać, że przedsiębiorstwo dysponuje rzeczywistym działem sprzedaży na potrzeby sprzedaży eksportowej.
- (383) Komisja odnotowała, że Wan Wei Group nie zakwestionował tego, że Wan Wei nie zajmuje się wyłącznie sprzedażą ani wywozem PVA wytwarzanego przez grupę, ani tego, że prowadzi również obrót PVA produkowanym przez inne niepowiązane przedsiębiorstwa. Uzasadnia to również wniosek, że Wan Wei zachowywał się bardziej jak podmiot gospodarczy niż jak wewnętrzny dział sprzedaży Mengwei.
- (384) Jeżeli chodzi o zakupy dokonywane przez Wan Wei od niepowiązanych producentów PVA, Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że dostosowania można dokonać wyłącznie w przypadku, gdy wielkość zakupów od niepowiązanych stron jest znaczna. Sam fakt, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie Musim Mas ⁽⁹³⁾ nie oznacza, że udział sprzedaży ustalony w tej sprawie stanowi próg, do którego przedsiębiorstwa uznaje się za jeden podmiot gospodarczy i po przekroczeniu którego przestają być one uznawane za jeden podmiot gospodarczy. W rzeczywistości żaden z omówionych powyżej elementów nie ma sam w sobie decydującego charakteru. Należy postrzegać je łącznie w kontekście specyfiki danej sprawy.
- (385) Przyglądając się całej grupie Wan Wei oraz działalności przedsiębiorstwa Wan Wei związanej z PVA produkowanym przez Mengwei, Komisja potwierdziła, że tego pierwszego przedsiębiorstwa nie można uznać za pełniące funkcję wewnętrznego działu sprzedaży Mengwei i że należy traktować je jako podmiot gospodarczy w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- (386) Argument ten został odrzucony z przyczyn wymienionych powyżej.
- (387) W swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech producentów eksportujących objętych próbą i jeden producent/użytkownik unijny stwierdzili, że nie powinno się dokonywać żadnego dostosowania z tytułu VAT niepodlegającego zwrotowi. Przedmiotowe zainteresowane strony argumentowały w szczególności, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego dokonanie takiego dostosowania jest konieczne, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że wartość normalną skonstruowano (częściowo) w oparciu o dane pochodzące z państwa trzeciego. Wspomniane zainteresowane strony utrzymywały również, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego brak dostosowania VAT skutkowałby powstaniem różnicy między ceną eksportową a konstruowaną wartością normalną, wywierającej wpływ na porównywalność cen. Ich zdaniem z uwagi na fakt, że cenę normalną ustalono poprzez jej skonstruowanie, podatek VAT naliczony nie podlega zwrotowi, a zatem nie powinno się dokonywać żadnego dostosowania z tytułu różnic w zwrocie VAT.
- (388) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja dokonała dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego pod kątem różnicy w wysokości podatków pośrednich między sprzedażą eksportową z ChRL do Unii a wartością normalną z wyłączeniem podatków pośrednich takich jak VAT. Komisja nie musi wykazywać, że konstruowana wartość normalna faktycznie wiąże się z uiszczeniem VAT, który może podlegać pełnemu zwrotowi w momencie sprzedaży na rynku krajowym, ponieważ kwestia ta pozostaje bez znaczenia dla istoty sprawy. Wartość normalna, którą skonstruowano w sposób opisany w motywach 335–347 i 295, nie uwzględniała VAT, ponieważ do obliczenia wartości normalnej w kraju wywozu pomniejszonej o wartość odpowiednich transakcji związanych z VAT wykorzystuje się wartości nieznieskształcone w reprezentatywnym kraju. Sytuacja związana ze sposobem traktowania podatku VAT w przypadku sprzedaży na rynku krajowym oraz w przypadku wywozu ogranicza się w całości do ChRL. W toku dochodzenia stwierdzono, że w OD producenci eksportujący w ChRL ponoszą zobowiązania z tytułu wywozowego podatku VAT na poziomie 13 % lub 16 % (stawka 13 % obowiązywała od kwietnia do czerwca 2019 r., natomiast stawka 16 % od lipca 2018 r. do marca 2019 r.), z czego 5 %, 9 % lub 10 % podlega zwrotowi (stawka 5 % obowiązywała od lipca do sierpnia 2018 r., stawka 9 % obowiązywała od września do października 2018 r., a stawka 10 % obowiązywała od listopada 2018 r. do czerwca 2019 r.). Dlatego też, jeżeli chodzi o różnicę w wysokości podatków pośrednich – w tej konkretnej sytuacji chodzi o podatek VAT podlegający częściowemu zwrotowi w przypadku sprzedaży eksportowej – Komisja dostosowała wartość normalną w należyty sposób, działając zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

⁽⁹²⁾ Zob. na przykład wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2015 r., Musim Mas, T-26/12, ECLI:EU:T:2015:437, pkt 43.

⁽⁹³⁾ Ibid.

- (389) W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia trzech importerów powtórzyło swoje argumenty, że Komisja powinna dostosować cenę eksportową w taki sposób, aby wziąć pod uwagę fakt, że (i) chińscy producenci eksportujący nigdy nie wyznaczają agentów ani pośredników handlowych, negocjując bezpośrednio z importerami unijnymi; (ii) producenci eksportujący wytwarzający niskiej jakości PVA nie ponosili kosztów na badania i rozwój; (iii) chińscy producenci eksportujący nigdy nie dopuszczają do opóźnień w płatnościach, dlatego też nie ponoszą kosztów finansowych związanych z takimi opóźnieniami; (iv) chińscy producenci eksportujący nigdy nie udzielają posprzedażowej pomocy technicznej.
- (390) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja zwróciła uwagę na fakt, że oparła swoje obliczenia ceny eksportowej na faktycznie uiszczonych cenach dostosowanych w celu uwzględnienia wszystkich ulg przysługujących zgodnie z prawem producentom eksportującym objętym próbą. Elementy wymienione przez podmioty gospodarcze nie zostały włączone do konstruowanej wartości normalnej, a zatem nie wystąpiła kwestia porównywalności. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

3.4. Marginesy dumpingu

- (391) W przypadku objętych próbą współpracujących producentów eksportujących Komisja porównała średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiedniego rodzaju produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.
- (392) Na tej podstawie ostateczne średnie ważne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Shuangxin Group	115,6 %
Sinopec Group	17,3 %
Wan Wei Group	193,2 %

- (393) W odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą Komisja dokonała obliczenia średniego ważonego marginesu dumpingu, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Margines ten określono zatem w oparciu o marginesy ustalone dla producentów eksportujących objętych próbą.
- (394) Na tej podstawie ostateczny margines dumpingu współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą ustalono na 80,4 %.
- (395) Komisja określiła margines dumpingu na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do wszystkich innych producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie. W tym celu Komisja określiła poziom współpracy producentów eksportujących. Poziom współpracy to wielkość wywozu współpracujących producentów eksportujących do Unii wyrażona jako odsetek łącznej wielkości wywozu – określonej w statystykach Eurostatu dotyczących przywozu – z państwa, którego dotyczy postępowanie, do Unii.
- (396) Poziom współpracy w tym przypadku jest wysoki, ponieważ przywóz od współpracujących producentów eksportujących stanowił w praktyce całość wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Na tej podstawie Komisja postanowiła przyjąć rezydualny margines dumpingu na poziomie współpracującego przedsiębiorstwa objętego próbą z najwyższym marginesem dumpingu.
- (397) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Shuangxin Group	115,6 %
Sinopec Group	17,3 %
Wan Wei Group	193,2 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	80,4 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	193,2 %

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

- (398) Produkt podobny był wytwarzany w okresie objętym dochodzeniem przez czterech producentów w Unii: Kuraray Europe GmbH, Sekisui Specialty Chemicals Europe S.L., Solutia Europe SPRL, Wacker Chemie AG. Producenci ci reprezentują przemysł Unii w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (399) Zgodnie z ustaleniami całkowita produkcja unijna w okresie objętym dochodzeniem wyniosła około [114 000 – 120 000] ton. Komisja ustaliła tę wartość na podstawie wszystkich dostępnych informacji dotyczących przemysłu Unii, takich jak informacje od skarżącego oraz informacje od wszystkich znanych producentów w Unii. Jak wskazano w motywie 30, do próby wybrano dwóch producentów unijnych reprezentujących ponad 80 % łącznej unijnej produkcji produktu podobnego.

4.2. Określenie właściwego rynku unijnego

- (400) W celu ustalenia, czy przemysł Unii doznał szkody, oraz w celu określenia konsumpcji i innych wskaźników ekonomicznych dotyczących sytuacji przemysłu unijnego Komisja zbadała, czy i w jakim stopniu późniejsze wykorzystanie produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł unijny powinno być uwzględnione w analizie.
- (401) PVA jest stosowany jako materiał pośredni w sektorze produkcji papieru i tektury; w sektorze produkcji żywic PVB do celów wytwarzania folii PVB; jako substancja pomocnicza w procesie polimeryzacji tworzyw sztucznych; oraz w sektorze produkcji emulsji i klejów. Komisja stwierdziła, że znaczna część produkcji producentów unijnych była przeznaczona na użytek własny. Przemysł Unii jest w większości zintegrowany pionowo, a PVA jest często po prostu przekazywany w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub grup przedsiębiorstw do dalszego przetworstwa niższego szczebla.
- (402) Podział na użytek własny i wolnorynkowy jest istotny przy analizie szkody, ponieważ produkty przeznaczone na użytek własny nie są narażone na bezpośrednią konkurencję ze strony przywozu. Natomiast produkcja przeznaczona na wolny rynek bezpośrednio konkuruje z przywozem produktu objętego postępowaniem.
- (403) Komisja uzyskała dane dotyczące całej działalności związanej z PVA i określiła, czy produkcja była przeznaczona na użytek własny, czy do sprzedaży na wolnym rynku, aby przedstawić możliwie pełny obraz przemysłu Unii.
- (404) Komisja zbadała niektóre wskaźniki ekonomiczne odnoszące się do przemysłu Unii na podstawie danych dotyczących wolnego rynku. Te wskaźniki to: wielkość sprzedaży i ceny sprzedaży na rynku unijnym; udział w rynku; wzrost gospodarczy; wielkość i ceny wywozu; rentowność; zwrot z inwestycji; oraz przepływy pieniężne. Tam, gdzie było to możliwe i zasadne, ustalenia te zostały następnie porównane z danymi dotyczącymi rynku zmonopolizowanego, tak aby uzyskać pełny obraz sytuacji przemysłu Unii.
- (405) Inne wskaźniki ekonomiczne można było jednak wymiennie zbadać jedynie poprzez odniesienie się do całkowitej działalności, w tym użytku własnego przemysłu Unii. Są to: produkcja; moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych; zatrudnienie i wydajność. Są one zależne od całej działalności, niezależnie od tego, czy produkcja jest przeznaczona na własny użytek, czy też do sprzedaży na wolnym rynku.
- (406) Po ujawnieniu Cordial, Wacker i Wegochem argumentowali, że w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia nie przedstawiono odpowiednich informacji, m.in. informacji na temat produkcji, mocy produkcyjnych, wykorzystania mocy produkcyjnych, wielkości sprzedaży i udziału w rynku skarżącego.
- (407) W odpowiedzi na wniosek tych przedsiębiorstw Komisja ponownie oceniła informacje na temat produkcji, mocy produkcyjnych i zatrudnienia przekazane w formie przedziałów lub w formie zindeksowanej. Ponieważ informacje te zawierały dane zagregowane dotyczące czterech przedsiębiorstw, ujawniono je przedsiębiorstwu w postaci rzeczywistych danych liczbowych oraz udostępniono je zainteresowanym stronom w aktach otwartych do wglądu.
- (408) Jeżeli chodzi o dane poufne otrzymane od skarżącego, Komisja jest zmuszona odrzucić wniosek złożony przez przedsiębiorstwa. Zgodnie z rozporządzeniem podstawowym Komisja jest zobowiązana ocenić szkodę dla przemysłu Unii, a nie dla konkretnych producentów. W omawianym przypadku żądane dane dotyczą wskaźników makroekonomicznych i zawierają informacje na temat wszystkich znanych producentów unijnych. Nie ma żadnego powodu, by wyodrębnić dane dotyczące jednego producenta, zwłaszcza w przypadku, gdy dane te są danymi poufnymi w rozumieniu art. 19 rozporządzenia podstawowego.

- (409) Po ujawnieniu Wacker i Chińska Izba Handlu Metalami, Mineralami i Substancjami Chemicznymi (CCCC) zakwestionowali podejście zastosowane przez Komisję w ramach analizy zmonopolizowanego i wolnego rynku. Wacker argumentował, że Komisja powinna przeprowadzić przejrzystą ocenę wskaźników makro- i mikroekonomicznych wyłącznie w odniesieniu do skarżącego, aby nie dopuścić do zniekształcenia wyników oceny szkody.
- (410) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem przedsiębiorstwa Wacker. Przemysł Unii składa się z czterech producentów, z czego dwóch prowadzi działalność na wolnym rynku. Dlatego też, jak wyjaśniono w motywach 402–405 powyżej, o ile w przypadku niektórych wskaźników gospodarczych uznano, że oparcie się wyłącznie na danych dotyczących wolnego rynku będzie odpowiednie, inne wskaźniki gospodarcze można było zbadać w wymierny sposób wyłącznie poprzez odniesienie się do całości prowadzonej działalności, uwzględniając użytek własny przemysłu Unii.
- (411) W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

4.3. Konsumpcja w Unii

- (412) Komisja ustaliła wielkość unijnej konsumpcji na podstawie a) konsumpcji własnej w oparciu o użytek własny produkcji Unii, b) wielkości sprzedaży na rynku Unii wszystkich znanych producentów w Unii oraz c) przywozu do Unii ze wszystkich państw trzecich zgodnie z danymi Eurostatu, uwzględniając przy tym dane przedstawione przez współpracujących producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie. Na tej podstawie sporządzono następujące zestawienie, obrazujące konsumpcję w Unii:

Tabela 1

Konsumpcja w Unii (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Całkowita konsumpcja w Unii	214 000 – 219 000	210 000 – 215 000	225 000 – 230 000	218 000 – 223 000
<i>Indeks</i>	100	98	106	102
Rynek zmonopolizowany	50 000 – 55 000	52 500 – 57 500	57 500 – 62 500	55 000 – 60 000
<i>Indeks</i>	100	105	116	109
Wolny rynek	162 000 – 167 000	155 000 – 160 000	165 000 – 170 000	162 000 – 167 000
<i>Indeks</i>	100	96	103	100

Źródło: Eurostat, skarga, zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (413) Konsumpcja własna PVA wyprodukowanego na użytek własny wzrosła w badanym okresie o 9 %. Konsumpcja na wolnym rynku, jak również całkowita konsumpcja, pozostawały jednak w tym samym okresie stosunkowo stabilne.
- (414) Całkowita konsumpcja wzrosła z około [214 000 – 219 000] ton w 2016 r. do około [218 000 – 223 000] ton w OD, podczas gdy konsumpcja na wolnym rynku utrzymywała się na stałym poziomie około [162 000 – 167 000] ton w tym samym okresie.
- (415) CCCMC argumentowała, że Komisja nie dokonała prawidłowej analizy rynku zmonopolizowanego i konsumpcji własnej. Ścisłej rzecz biorąc, CCCMC stwierdziła, że Komisja w niedostatecznym stopniu poinformowała strony o udziale konsumpcji własnej i produkcji na wewnętrzne potrzeby w całkowitej wielkości konsumpcji i produkcji oraz nie wskazała, jak duża część produkcji trafiała na wolny rynek. Strona powtórzyła swoje argumenty po drugim dodatkowym ujawnieniu.
- (416) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem i wyjaśniła, że dane dotyczące konsumpcji na rynku zmonopolizowanym ujawnione zainteresowanym stronom odpowiadały wielkości produkcji na wewnętrzne potrzeby. Dane dotyczące całkowitej wielkości produkcji zamieszczono w tabeli 4. Na podstawie danych liczbowych dotyczących produkcji na wewnętrzne potrzeby zawartych w tabeli 1 łatwo jest obliczyć zmiany wielkości produkcji trafiającej na wolny rynek. Komisja uznała więc, że strony zostały należycie poinformowane o wszystkich koniecznych parametrach dotyczących rynku zmonopolizowanego i wolnego rynku. Ponadto kwestie związane z użytkowaniem własnym przemysłu Unii zbadano szczegółowo w sekcji 5.2.4 „Użytek własny” oraz ujawniono stosowne informacje wszystkim zainteresowanym stronom. Dla ułatwienia Komisja dodała jednak dodatkowy wiersz „wielkość produkcji na wolnym rynku” w zmienionej tabeli 4.

4.4. Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie

4.4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie

- (417) Komisja określiła wielkość przywozu na podstawie bazy danych Eurostatu. Udział przywozu w rynku został określony przez porównanie wielkości przywozu z unijną konsumpcją na wolnym rynku przedstawioną w tabeli 1 powyżej.
- (418) Przywóz do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtował się następująco:

Tabela 2

Wielkość przywozu (w tonach) i udział w rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu z ChRL w tonach	35 285	44 216	54 326	53 930
Indeks	100	125	154	153
Udział w rynku	20 % – 25 %	25 % – 30 %	30 % – 35 %	30 % – 35 %
Indeks	100	131	149	153

Źródło: Dane Eurostatu.

- (419) Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie, wzrósł w okresie badanym o 53 %, z około 35 000 ton w 2016 r. do blisko 54 000 ton w okresie objętym dochodzeniem. Udział przywozu z Chin w rynku wzrósł zatem z 20–25 % w 2016 r. do 30–35 % w OD, na wolnym rynku.

4.4.2. Ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz podcięcie cenowe

- (420) Komisja określiła tendencje w zakresie cen przywozu na podstawie danych Eurostatu.
- (421) Średnia cena przywozu do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtuje się w następujący sposób:

Tabela 3

Ceny importowe (w EUR/kg)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
ChRL	1,49	1,39	1,34	1,49
Indeks	100	94	90	100

Źródło: Dane Eurostatu.

- (422) Ceny importowe z państwa, którego dotyczy postępowanie, utrzymywały się w okresie badanym na stosunkowo stałym poziomie, tj. około 1,49 EUR/kg. W OD, na podstawie średnich cen unijnych w tabeli 7, różnica cen między przedmiotowym przywozem a cenami unijnymi wynosiła [10 % – 40 %].
- (423) Podcięcie cenowe przywozu ustalono na podstawie danych współpracujących producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, oraz danych dotyczących sprzedaży krajowej dostarczonych przez przemysł Unii w okresie objętym dochodzeniem. Komisja określiła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem przez porównanie:
- średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu naliczanych przez producentów unijnych klientom niepowiązanym na rynku Unii, skorygowanych do poziomu *ex-works*, oraz
 - odpowiednich średnich ważonych cen przywozu poszczególnych rodzajów produktu od współpracującego chińskiego producenta na rzecz pierwszego niezależnego klienta na rynku Unii, ustalonych na podstawie CIF (koszt, ubezpieczenie i fracht) z odpowiednimi dostosowaniami uwzględniającymi cło i koszty ponoszone po przywozie.

- (424) Porównania cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu oraz po odliczeniu odroczonej bonifikaty. W razie konieczności cena importowa produktu objętego postępowaniem przywożonego z ChRL została odpowiednio dostosowana przy porównaniu z porównywalnym rodzajem produktu sprzedawanym przez przemysł Unii.
- (425) Jeżeli chodzi o różnice niektórych cech produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, jak ustalono powyżej w motywach 73–77, rodzaje produktów przywożonych z Chin konkurują z rodzajami produktów wytwarzanymi i sprzedawanymi przez przemysł Unii. Ponieważ jednak zawartość popiołu w PVA produkowanym i sprzedawanym przez współpracujących producentów eksportujących była ogólnie wyższa niż zawartość popiołu w PVA produkowanym i sprzedawanym przez przemysł Unii, Komisja uznała, że dostosowanie jest uzasadnione w celu zapewnienia sprawiedliwego porównania między chińskimi i unijnymi rodzajami produktu na podstawie PCN. Komisja ustaliła dostosowanie na podstawie różnicy stwierdzonej w przypadku przywozu PVA o wysokiej i niskiej zawartości popiołu z państw trzecich na podstawie informacji dostarczonych przez użytkowników. Ustalono, że różnica w cenie wynosi 10 %.
- (426) Na tej podstawie dodano dostosowanie w wysokości 10 % do ceny CIF PVA o wysokiej zawartości popiołu, sprzedawanego przez współpracujących producentów eksportujących.
- (427) Po ujawnieniu Ahlstrom-Munksjö zakwestionował dostosowanie w wysokości 10 %, ponieważ Komisja nie ujawniła źródła danych, przez co zainteresowane strony nie mogły ocenić ich wiarygodności.
- (428) W tym względzie Komisja wyjaśniła, że – jak stwierdzono w motywie 425 powyżej – poziom dostosowania obliczono na podstawie różnicy w cenie między przywozem PVA o wysokiej i niskiej zawartości popiołu z państw trzecich w odniesieniu do porównywalnych PCN pozyskanych od użytkowników i zweryfikowanych w toku dochodzenia (rzeczywiste transakcje).
- (429) Ponadto Komisja stwierdziła, że dla celów podcięcia cenowego należy pominąć te cechy, ponieważ zawartość metanolu i pakowanie mają znikomy wpływ na ceny, jak wyjaśniono w motywie 81 powyżej.
- (430) Wynik porównania wyrażono jako odsetek obrotów producentów unijnych w okresie objętym dochodzeniem. Wykazał on średni ważony margines podcięcia cenowego od 28,8 % do 36,7 % w przywozie z państwa, którego dotyczy postępowanie, na rynek Unii.
- (431) Po ujawnieniu szereg zainteresowanych stron, mianowicie Wacker, Ahlstrom-Munksjö, Sinopec Group, Wan Wei, Mengwei i Shuangxin, zakwestionowało obliczenia Komisji.
- (432) Wacker i chińscy producenci eksportujący stwierdzili, że 18 % wywozu z ChRL nie zostało sprzedane przez przemysł Unii, ponieważ dla tej wielkości wywozu nie stwierdzono odpowiadającej jej liczby PCN. Strony powoływały się na wyrok w sprawie T-500/17 Hubei Xinyegang przeciwko Komisji, aby poprzeć swoje twierdzenie, zgodnie z którym przeprowadzona przez Komisję analiza szkody opierała się wyłącznie na ograniczonej wielkości sprzedaży przemysłu Unii, a nie na całości sprzedaży produktu podobnego.
- (433) Po pierwsze, Komisja zwróciła uwagę na fakt, że przywołany wyrok jest obecnie przedmiotem odwołania przed Trybunałem Sprawiedliwości, dlatego też nie można uznawać go za wiążący. Po drugie, w rozporządzeniu podstawowym na Komisję nie nałożono obowiązku przeprowadzania analizy ceny każdego rodzaju produktu z osobna. W obowiązujących przepisach ustanowiono wyłącznie wymóg określenia ceny na poziomie produktu podobnego. Choć PCN wykorzystuje się jako punkt wyjścia przy przeprowadzaniu takiej oceny, nie oznacza to, że różne PCN nie są względem siebie konkurencyjne. Zatem fakt, że niektóre PCN przemysłu Unii nie zostały porównane z przywozem, nie oznacza, że nie były one narażone na presję cenową spowodowaną przywozem towarów po cenach dumpingowych. Stwierdzenie istnienia podcięcia cenowego i zaniżania cen poprzez obliczenie w pierwszej kolejności marginesów na poziomie PCN jest jedynie etapem pośrednim i przygotowawczym wymaganego porównania cen. Choć etapu tego nie przewidziano w obowiązujących przepisach, stanowi on element standardowej praktyki Komisji. Po trzecie, w przypadkach, w których dobiera się próbę, fakt, że wielkość przywozu producentów eksportujących objętych próbą nie jest idealnie dopasowana do wielkości sprzedaży objętych próbą przedstawicieli przemysłu Unii, nie jest zaskakujący. Nie musi to wcale oznaczać braku przywozu określonych rodzajów produktu, ale może świadczyć o tym, że objęci próbą producenci eksportujący nie wywozili tych rodzajów produktu do Unii w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto, jak wyjaśniono w motywach 58–62 powyżej, Komisja stwierdziła, że wszystkie gatunki PVA były względem siebie – co najmniej w pewnym stopniu – konkurencyjne. W związku z powyższym 18 % wywozu producentów eksportujących objętych próbą, które nie zostało sprzedane przez przemysł Unii, nie stanowi odrębnej kategorii produktu objętego postępowaniem, ale pozostaje w pełni konkurencyjne względem pozostałych gatunków produktu, w odniesieniu do których stwierdzono istnienie dopasowania. Co więcej, PCN, które nie zostały sprzedane przez przemysł Unii, stanowiły produkty nadające się do

stosowania w sektorze klejów, sektorze polimeryzacji i sektorze papierowym, a zatem były równoważne innym rodzajom produktów wytwarzanych i sprzedawanych przez przemysł Unii do tych samych zastosowań i pozostawały z nimi w bezpośredniej konkurencji, nawet jeżeli nie wykorzystano ich do ustalenia wielkości podcięcia cenowego w ujęciu ilościowym.

- (434) W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (435) Te same strony wystąpiły o dodatkowe ujawnienia dotyczące szczegółowych obliczeń marginesów podcięcia cenowego i zaniżania cen w podziale na PCN. Zwróciły się one w szczególności o ujawnienie: (i) PCN sprzedawanych przez przemysł Unii; (ii) średnich sprzedawanych ilości i cen sprzedaży w podziale na PCN; a także (iii) szczegółowych informacji na temat marginesów podcięcia cenowego i zaniżania cen w podziale na PCN. Te same strony, powołując się na orzeczenie Trybunału w sprawie Jindal (sprawa T-301/16, Jindal Saw Ltd i Jindal Saw Italia SpA przeciwko Komisji), stwierdziły, że porównanie cen eksportowych z cenami sprzedaży przemysłu Unii nie zostało przeprowadzone na tym samym poziomie handlu, ponieważ przeważająca większość przywozu z ChRL była sprzedawana za pośrednictwem niepowiązanych podmiotów gospodarczych i niepowiązanych importerów, podczas gdy przemysł Unii realizował sprzedaż bezpośrednio na rzecz odbiorców końcowych, oraz że Komisja powinna dokonać w związku z tym dostosowania z tytułu poziomu handlu.
- (436) Zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego Komisja nie mogła ujawnić żądanych danych w podziale na rodzaje produktu. Ujawnienie szczegółów na takim poziomie umożliwiłoby, albo bezpośrednio, albo w oparciu o dodatkowy wywiad rynkowy, zrekonstruowanie danych poufnych o sprzedaży lub produkcji poszczególnych producentów unijnych.
- (437) Jeżeli chodzi o twierdzenia dotyczące dostosowania z tytułu poziomu handlu, Komisja zbadała cenę sprzedaży na rzecz użytkowników końcowych na rynku Unii, porównując ją ze sprzedażą na rzecz dystrybutorów, i nie stwierdziła żadnych systematycznych różnic w wysokości cen na poszczególnych poziomach handlu. Ponadto żadne inne informacje zawarte w aktach sprawy nie wskazywały na konieczność dokonania dostosowania z tytułu poziomu handlu. W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że dokonanie dostosowania w odniesieniu do poszczególnych poziomów handlu nie było uzasadnione w omawianym przypadku.
- (438) Wacker argumentował również, że Komisja oceniła skutki cenowe przedmiotowego przywozu dla przemysłu Unii w odniesieniu do całego okresu badanego (wykraczając poza obliczenia marginesu podcięcia cenowego dotyczące okresu objętego dochodzeniem) w oparciu o średnią cen importowych, której nie poddano żadnemu dostosowaniu z tytułu cel, kosztów ponoszonych po przywozie i zawartości popiołu.
- (439) Twierdzenie to należało odrzucić. Zgodnie ze zwyczajową praktyką Komisji marginesy podcięcia cenowego obliczono wyłącznie w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem. Skutki cenowe w całym okresie badanym zostały jednak wzięte pod uwagę, jeżeli chodzi o zmianę tendencji w obszarze cen importowych. Przeprowadzenie porównywalnej oceny takiej tendencji na przestrzeni lat nie wiązało się z koniecznością dokonania żadnych dostosowań. Ponadto, nawet po uwzględnieniu średnich kosztów ponoszonych po przywozie i należności celnych w całym okresie badanym, ceny chińskie były nadal znacznie niższe niż ceny przemysłu Unii, co potwierdza występowanie znacznego podcięcia cenowego ustalonego w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem.

4.5. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.5.1. Uwagi ogólne

- (440) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł Unii obejmowała ocenę wszystkich wskaźników ekonomicznych oddziałujących na stan przemysłu unijnego w badanym okresie.
- (441) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja oceniła wskaźniki makroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych przez skarżącego, porównując je z danymi przekazanymi przez pozostałych producentów, użytkowników i importerów z Unii oraz z dostępnymi oficjalnymi danymi statystycznymi (Eurostat). Dane makroekonomiczne dotyczące wszystkich producentów unijnych.
- (442) Komisja oceniła wskaźniki mikroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych. W odniesieniu do drugiego producenta unijnego objętego próbą, Wacker, należy zauważyć, że dostarczone dane nie obejmowały wskaźników mikroekonomicznych, ponieważ przedsiębiorstwo produkowało wyłącznie na użytek własny, a zatem nie prowadziło sprzedaży produktu podobnego na wolnym rynku. W związku z tym dane mikroekonomiczne dotyczyły objętego próbą producenta unijnego sprzedającego wyłącznie na wolnym rynku, tj. Kuraray Europe GmbH. Oba zestawy danych uznano za reprezentatywne dla warunków ekonomicznych przemysłu Unii.

- (443) Do wskaźników makroekonomicznych zalicza się: produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość marginesu dumpingu.
- (444) Do wskaźników mikroekonomicznych zalicza się: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszty pracy, zapasy, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału.

4.5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.5.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (445) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 4

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji (w tonach)	129 310	120 807	123 492	114 235
<i>Indeks</i>	100	93	95	88
Moce produkcyjne (w tonach)	145 684	145 684	145 684	145 684
<i>Indeks</i>	100	100	100	100
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	89 %	83 %	85 %	78 %
<i>Indeks</i>	100	93	95	88
Wielkość produkcji na wolnym rynku (w tonach)	75 000 – 80 000	62 500 – 67 500	600 000 – 65 000	55 000 – 60 000
<i>Indeks</i>	100	86	82	75

Źródło: Skarga, zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (446) W okresie badanym wielkość produkcji przemysłu Unii zmniejszyła się o 12 %. Ten spadek produkcji dotknął prawie całkowicie dwóch jedynych producentów unijnych, którzy prowadzą sprzedaż na wolnym rynku, ponieważ wielkość produkcji producentów unijnych, którzy produkują wyłącznie na potrzeby własne, utrzymała się na stosunkowo stabilnym poziomie.
- (447) Zgłoszone moce produkcyjne utrzymywały się na takim samym poziomie w całym okresie badanym. Wykorzystanie mocy produkcyjnych zmalało jednak istotnie z uwagi na znaczne ograniczenie skali produkcji prowadzonej przez producentów unijnych sprzedających na wolnym rynku w celu zmniejszenia kosztów produkcji i strat. Każdy z dwóch producentów był zmuszony do czasowego zamknięcia części swoich linii produkcyjnych w latach 2017–2018 z uwagi na presję spowodowaną przywozem towarów po cenach dumpingowych.
- (448) Dlatego też spadek stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych należy przypisać w całości ograniczeniu produkcji prowadzonej przez dwóch producentów unijnych realizujących sprzedaż na wolnym rynku.
- (449) Po drugim dodatkowym ujawnieniu Solutia argumentowała, że spadek wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu Unii nie był skorelowany z tendencjami w przywozie z ChRL, ponieważ w latach 2017–2018 odnotowano jego wzrost przy wzroście tego przywozu, a w OD nastąpił jego spadek, kiedy wielkość przywozu z ChRL również się zmniejszyła.

- (450) Argument ten należało odrzucić. Po pierwsze, w latach 2017–2018 wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu Unii wzrósł o 2 punkty procentowe, podczas gdy konsumpcja na wolnym rynku zwiększyła się o 7 punktów procentowych. Ponadto w tym samym okresie odnotowano wzrost przywozu z ChRL o 23 % pod względem wielkości, a udział tego przywozu w rynku zwiększył się o dodatkowe 14 %. W związku z tym nawet przy rosnącym popycie przemysł Unii nie był w stanie w znaczący sposób zwiększyć swojej produkcji, ponieważ jego ceny były nieustannie podcinane przez prowadzony na coraz większą skalę przywóz towarów po cenach dumpingowych. Po drugie, choć przemysł Unii obniżył swój wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych o 7 punktów procentowych w OD, a konsumpcja Unii na wolnym rynku zmniejszyła się o 3 punkty procentowe, przywóz z ChRL utrzymywał się na stabilnym poziomie (malejąc o 395 ton) i zwiększył swój udział w rynku o dodatkowe 3 punkty procentowe.

4.5.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (451) Wielkość sprzedaży i udział w rynku przemysłu Unii kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 5

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Łączna wielkość sprzedaży na wolnym rynku unijnym (w tonach)	60 000 – 65 000	55 000 – 60 000	45 000 – 50 000	40 000 – 45 000
Indeks	100	95	82	73
Udział w rynku	35 % – 40 %	35 % – 40 %	25 % – 30 %	25 % – 30 %
Indeks	100	99	79	73

Źródło: Skarga, zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (452) Pomimo stosunkowo stabilnej konsumpcji wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku spadła w okresie badanym o 27 %.
- (453) W konsekwencji przełożyło się to na spadek udziału przemysłu Unii w wolnym rynku z [35 – 40 %] w 2016 r. na [25 – 30 %] w OD, tj. na spadek o 27 %.

4.5.2.3. Wzrost

- (454) W okresie badanym konsumpcja w Unii (wolny rynek) utrzymywała się na stałym poziomie, natomiast wielkość sprzedaży przemysłu Unii na unijnym wolnym rynku zmniejszyła się o 27 %. Przemysł Unii odnotował zatem utratę udziału w rynku, w przeciwieństwie do udziału w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, który znacznie wzrósł w tym samym okresie.

4.5.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (455) Zatrudnienie i wydajność kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 6

Zatrudnienie i wydajność

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Liczba pracowników (EPC)	370	313	324	327
Indeks	100	85	88	88
Wydajność (jednostka/pracownik)	350	386	382	349
Indeks	100	110	109	100

Źródło: Skarga, zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (456) Poziom zatrudnienia w przemyśle Unii zmniejszył się w okresie badanym ze względu na ograniczenie produkcji przez producentów unijnych dokonujących sprzedaży na wolnym rynku. Doprowadziło to do redukcji zatrudnienia o 12 %, bez uwzględnienia zatrudnienia pośredniego.
- (457) Ponieważ wielkość produkcji również się zmniejszyła, wydajność przemysłu Unii utrzymała się na stosunkowo stabilnym poziomie w okresie badanym. Pokazuje to, że przemysł Unii był gotowy przystosować się do zmieniających się warunków rynkowych, aby pozostać konkurencyjnym.

4.5.2.5. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (458) Wszystkie marginesy dumpingu znacznie przekraczały poziom *de minimis*. Wpływ wielkości rzeczywistego marginesu dumpingu na przemysł Unii był znaczny, jeśli weźmie się pod uwagę wielkość i ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie.
- (459) Jest to drugie dochodzenie antydumpingowe dotyczące produktu objętego postępowaniem. Poprzednie dochodzenie zakończyło się w 2008 r. bez wprowadzania środków i brak było dostępnych danych umożliwiających ocenę skutków ewentualnego wcześniejszego dumpingu.

4.5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.5.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (460) Średnie ważone jednostkowe ceny sprzedaży stosowane przez objętych próbą producentów unijnych wobec niepowiązanych klientów w Unii kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 7

Ceny sprzedaży w Unii

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na wolnym rynku (EUR/kg)	1,50 – 2,50	1,50 – 2,50	1,75 – 2,75	1,75 – 2,75
<i>Indeks</i>	100	100	111	114
Jednostkowe koszty produkcji (EUR/kg)	1,50 – 2,50	1,50 – 2,50	2,00 – 3,00	2,00 – 3,00
<i>Indeks</i>	100	104	119	124

Źródło: Zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (461) W powyższej tabeli przedstawiono zmiany jednostkowych cen sprzedaży przemysłu Unii na unijnym wolnym rynku w porównaniu z odpowiadającymi im jednostkowymi kosztami produkcji. Od początku okresu badanego ceny sprzedaży były średnio niższe od jednostkowego kosztu produkcji.
- (462) Jednostkowe koszty produkcji przemysłu Unii wzrosły w okresie badanym o 24 %. Wzrost kosztów wynikał głównie z wyższych kosztów głównego surowca – monomeru octanu winylu. W tym samym okresie ceny sprzedaży wzrosły o 14 %, ale nie wystarczyło to do zrównoważenia wzrostu cen surowców ze względu na znaczną presję cenową wywieraną przez przywóz z Chin.

4.5.3.2. Koszty pracy

- (463) Średnie koszty pracy objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 8

Średnie koszty pracy na pracownika

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Średnie koszty pracy na pracownika (Indeks)	100	109	104	109

Źródło: Zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (464) W okresie badanym średni koszt pracy na jednego pracownika zwiększył się o prawie 9 %. Tę tendencję wzrostową stwierdzono u obu producentów unijnych objętych próbą.

4.5.3.3. Z a p a s y

- (465) Stan zapasów objętych próbą producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Zapasy

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Stan zapasów na koniec okresu badanego (tony)	15 000 – 25 000	5 000 – 15 000	5 000 – 15 000	5 000 – 15 000
Indeks	100	64	59	60

Źródło: Zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (466) W okresie badanym stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego uległ znacznemu zmniejszeniu – o 40 %. Spadek ten wynika ze szczególnej decyzji objętego próbą producenta unijnego dokonującego sprzedaży na wolnym rynku. Ponieważ przedsiębiorstwo poniosło straty w sprzedaży z powodu presji wywieranej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych, nie widziało ekonomicznego uzasadnienia dla gromadzenia zapasów, gdy spadł popyt na jego produkt.

4.5.3.4. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (467) Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje oraz zwrot z inwestycji objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (w % obrotu ze sprzedaży)	– 0,5 % – 5,0 %	– 5 % – 10 %	– 0,5 % – 5,0 %	– 10 % – 15 %
Indeks	100	– 279	– 199	– 548
Przepływy pieniężne (w tys. EUR)	500 – 5 500	15 000 – 20 000	5 000 – 10 000	– 500 – – 5 500
Indeks	100	922	535	– 80

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Inwestycje (w tys. EUR)	20 000 – 30 000	10 000 – 20 000	5 000 – 15 000	5 000 – 15 000
<i>Indeks</i>	100	49	26	28
Zwrot z inwestycji	– 0,5 % – 5,0 %	– 2,5 % – 7,5 %	– 0,5 % – 5,0 %	– 7,5 % – 12,5 %
<i>Indeks</i>	100	– 209	– 132	– 368

Źródło: Zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (468) Komisja określiła rentowność producenta unijnego objętego próbą działającego na otwartym rynku, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym na wolnym rynku w Unii jako odsetek obrotów z tej sprzedaży.
- (469) Rentowność wykazała tendencję spadkową w badanym okresie: straty poniesiono we wszystkich czterech latach, od [– 0,5 – 5 %] w 2016 r. do [– 10,0 – 15 %] w OD. Na tę tendencję wpłynęła głównie presja cenowa wywierana przez przywóz z Chin, która uniemożliwiła producentowi UE objętemu próbą podniesienie cen w odpowiedzi na wzrost kosztów.
- (470) Przepływy pieniężne netto to zdolność producentów unijnych do samofinansowania swojej działalności. Tendencja w przepływach pieniężnych netto była bardzo zróżnicowana w okresie badanym, głównie z powodu kosztów niepieniężnych, takich jak amortyzacja, i pogorszyła się w okresie objętym dochodzeniem.
- (471) Zwrot z inwestycji to procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji. W okresie badanym pozostawał on ogólnie ujemny, wykazując tendencję spadkową podobną do tendencji rentowności. W tym samym okresie przemysł Unii zmniejszył poziom swoich inwestycji o 72 %. Zdolność przemysłu Unii do pozyskania kapitału została poważnie naruszona przez straty poniesione w okresie badanym, co można zaobserwować na podstawie spadku inwestycji.

4.5.4. Wnioski dotyczące szkody

- (472) Wszystkie główne wskaźniki szkody wykazały istnienie negatywnej tendencji w okresie badanym. Wielkość produkcji przemysłu Unii spadła o około 12 %, a wielkość jego sprzedaży na wolnym rynku zmniejszyła się o 27 %. Biorąc pod uwagę stosunkowo stabilną konsumpcję, przełożyło się to na spadek udziału w wolnym rynku z [35 – 40 %] w 2016 r. do [25 – 30 %] w okresie objętym dochodzeniem, tj. spadek o 10 punktów procentowych.
- (473) Chociaż cena sprzedaży wzrosła o 14 % w okresie badanym, nie wystarczyło to do zrównoważenia wzrostu jednostkowych kosztów produkcji, pomimo starań przemysłu Unii zmierzających do poprawy wydajności poprzez zwiększenie wydajności na pracownika. W odpowiedzi na presję ze strony przywozu towarów po cenach dumpin-gowych przemysł Unii zmniejszył wielkość produkcji, co z kolei zwiększyło koszt jednostkowy. To w połączeniu ze wzrostem cen surowców, którego przemysł Unii nie był w stanie przenieść na klientów, spowodowało spadek i tłumienie cen przemysłu Unii, a tym samym spadek rentowności.
- (474) W wyniku powyższych tendencji rentowność przemysłu Unii zmalała z [– 0,5 – 5 %] w 2016 r. do [– 10,0 – 15 %] w OD.
- (475) Jeżeli chodzi o rynek zmonopolizowany, Komisja przeanalizowała i rozważyła swoje dane liczbowe w stosownych przypadkach, jak wyjaśniono powyżej w sekcji 4.2.
- (476) W tym konkretnym przypadku konsumpcja własna stanowiła jednak około jedną czwartą całkowitej konsumpcji w Unii i składała się prawie wyłącznie z transferów wewnętrznych w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw. Takie wewnętrzne transfery nie są reprezentatywne dla rzeczywistych transakcji rynkowych ze względu na charakter transakcji wewnątrz grupy. Ponadto transfery te nie trafiają na wolny rynek, ponieważ produkt jest w pełni wykorzystywany przez producentów zintegrowanych do dalszego przetworzenia. W rezultacie rynek zmonopolizowany nie jest narażony na bezpośrednią konkurencję ze strony przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie.
- (477) Komisja stwierdziła zatem, że wyniki przemysłu Unii można wymiennie zbadać, odnosząc się głównie do działalności na wolnym rynku, jak opisano szczegółowo powyżej w motywach 404 i 405.

- (478) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (479) Po ujawnieniu Wacker argumentował, że odpowiedzialność za ograniczenie mocy produkcyjnych przemysłu Unii ponosił drugi producent unijny prowadzący sprzedaż na wolnym rynku (tj. Sekisui). W opinii Wacker ograniczenie to wynikało z decyzji biznesowej podjętej przez to przedsiębiorstwo w okresie poprzedzającym okres objęty dochodzeniem i nie było spowodowane przywozem z ChRL. Wacker utrzymywał, że przedsiębiorstwo to zdecydowało się wycofać z rynku Unii celowo, dlatego też negatywne wskaźniki takie jak produkcja, sprzedaż i poziom zatrudnienia nie powinny być wykorzystywane w charakterze dowodów świadczących o wystąpieniu szkody.
- (480) Komisja nie zgodziła się z tą interpretacją. Po pierwsze, dowody zgromadzone w toku dochodzenia wskazują, że spadek produkcji i sprzedaży był spowodowany presją cenową ze strony przywozu z ChRL. Nie przedstawiono żadnych dowodów świadczących o tym, że wniosek ten mógłby być nieprawidłowy. Po drugie, jak wyjaśniono w motywie 447 powyżej, żaden z dwóch producentów unijnych prowadzących sprzedaż na wolnym rynku nie ograniczył swoich mocy produkcyjnych w nieodwracalny sposób. Producenci po prostu zmniejszyli wielkość swojej produkcji, nie wykorzystując wszystkich dostępnych linii produkcyjnych. Ograniczenie mocy produkcyjnych nastąpiło w okresie badanym i tym samym zostało uwzględnione w ramach oceny tendencji obserwowanych w tym samym okresie. Ponadto twierdzenie, że przemysł Unii nie mógłby sprzedać produktów, których nie wytworzył, jest błędne. Wytwarzanie produktów, których nie można będzie sprzedać po uczciwej cenie rynkowej, jest nieopłacalne z ekonomicznego punktu widzenia.
- (481) Wacker argumentował ponadto, że ograniczenie produkcji i sprzedaży przez Sekisui było korzystne dla skarżącego, który zwiększył swoją sprzedaż o 6 % w latach 2016–2017. Komisja zwróciła jednak uwagę na fakt, że w tym samym okresie łączna sprzedaż przemysłu Unii zmalała o 5 %, podczas gdy chińscy producenci eksportujący odnotowali 25 % wzrost sprzedaży swoich wyrobów na rynku Unii i zwiększyli swój udział w rynku o 7 punktów procentowych. Argument ten został zatem odrzucony.
- (482) Wacker stwierdził również, że Komisja nie uwzględniła sprzedaży eksportowej przemysłu Unii w swojej ocenie, ponieważ – jego zdaniem – z danych statystycznych dotyczących wywozu wynika, że sprzedaż eksportowa PVA realizowana przez producentów unijnych stanowiła znaczną część sprzedaży przemysłu UE na wolnym rynku. CCCMC ponownie podniosła ten argument po drugim dodatkowym ujawnieniu.
- (483) Argument ten należało odrzucić. Z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynika, że sprzedaż eksportowa realizowana przez objętego próbą producenta unijnego na wolnym rynku utrzymywała się na stosunkowo stabilnym poziomie w okresie badanym oraz – co istotniejsze – stanowiła ogółem marginalną część łącznej sprzedaży tego producenta unijnego na wolnym rynku unijnym.
- (484) Podobnie Wacker i inna strona – Wegochem – utrzymywali, że Komisja nie przeprowadziła analizy przywozu i odsprzedaży przemysłu Unii. Strony stwierdziły, że, ich zdaniem, przemysł Unii sam ponosił odpowiedzialność za istotny udział przywozu z państw trzecich.
- (485) Po pierwsze, Komisja odnotowała, że w państwach trzecich działalność prowadziło kilku producentów innych niż skarżący i Sekisui. Po drugie, w toku dochodzenia ujawniono, że wielkość odsprzedaży skarżącego była ograniczona i stanowiła [0,5 – 2 %] łącznej sprzedaży producenta unijnego na wolnym rynku unijnym w okresie badanym. Ponadto wielkość tej odsprzedaży zmniejszyła się w okresie badanym o 50 %. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (486) Te same dwie strony utrzymywały ponadto, że niektóre dane zgłoszone w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia, mianowicie dane dotyczące przepływu środków pieniężnych i zapasów, były niezgodne z publicznie dostępną wersją odpowiedzi skarżącego na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (487) W tym względzie Komisja wyjaśniła, że zmieniła i skorygowała niektóre dane w następstwie weryfikacji zgodnie ze standardową praktyką. Tłumaczy to wystąpienie różnic, na które wskazały te strony.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (488) Zgodnie z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu Unii. Zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała także, czy inne znane czynniki mogły w tym samym czasie również spowodować szkodę dla przemysłu Unii. Komisja dopilnowała, aby wszelkie szkody spowodowane przez inne czynniki niż przywóz po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, nie były łączone z tym przywozem. Te czynniki to: przywóz z innych państw trzecich, zmiana kosztów surowców, szkody powstałe z winy własnej oraz nieprawidłowe przedstawienie danych, którymi zarządza jeden producent unijny.

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (489) Zarówno wielkość przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, jak i jego udział w rynku wzrosły o 53 % w okresie badanym. Wzrost ten znacznie przekroczył ewolucję konsumpcji na wolnym rynku w tym samym okresie, która spadła o [0,5 – 2 %]. Jednocześnie przemysł Unii stracił ponad 27 % wielkości sprzedaży i udziału w rynku. Ponadto ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, nawet jeżeli utrzymały się na stosunkowo stabilnym poziomie w okresie badanym, podcięły ceny przemysłu Unii o 28,8–36,7 %, a średnio o 30,0 %. W konsekwencji rentowność przemysłu Unii stale spadała i w okresie objętym dochodzeniem odnotowała straty [na poziomie -10,0–15 %].
- (490) Z analizy wskaźników szkody w motywach 398–478 wynika, że warunki ekonomiczne przemysłu Unii uległy pogorszeniu w okresie badanym, co zbiegło się ze znaczącym wzrostem przywozu towarów po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, uznanego za podcinający ceny przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem i powodujący znaczne tłumienie cen, ponieważ przemysł Unii nie był w stanie podnieść swoich cen wraz ze wzrostem kosztów produkcji.
- (491) Ponadto informacje zebrane podczas dochodzenia wykazały, że poszczególne rodzaje produktów sprzedawane przez chińskich producentów eksportujących konkurują w pełni z rodzajami produktów sprzedawanych przez przemysł Unii, jak wyjaśniono powyżej w sekcji 2.3.
- (492) Po ujawnieniu Ahlstrom-Munksjö, Cordial i Wacker argumentowali, że wzrost przywozu z ChRL nie zbiegł się w czasie z pogorszeniem sytuacji przemysłu Unii. Ich zdaniem fakt, że rentowność skarżącego istotnie zmniejszyła się w latach 2016–2017 przy jednoczesnym nieznacznym wzroście jego wielkości sprzedaży, nie można wiązać z przywozem towarów po cenach dumpingowych. Wspomniane przedsiębiorstwa wskazały również, że w okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii stracił 11 % swojej wielkości sprzedaży przy wzroście cen chińskich towarów.
- (493) Po pierwsze, jak wyjaśniono w motywie 13 powyżej, przemysł Unii początkowo próbował dostosować się do chińskich cen dumpingowych, aby nie stracić udziału w rynku, co tłumaczy tendencje w latach 2016–2017, na które zwróciło uwagę przedsiębiorstwo. W tym okresie ceny przemysłu Unii nie zwiększały się pomimo ustawicznego wzrostu kosztów produkcji. Po drugie, w tym samym czasie poziom sprzedaży przemysłu Unii zmniejszył się o 5 punktów procentowych, podczas gdy wielkość przywozu z ChRL wzrosła o 25 punktów procentowych, a cena sprzedaży towarów przywożonych z ChRL obniżyła się o 6 %. Ponadto nawet jeżeli twierdzenie, że cena importowa z ChRL wzrosła w okresie objętym dochodzeniem, okazałoby się prawdą, cena ta i tak pozostawała średnio o 29 % niższa niż ceny przemysłu Unii, przy czym wielkość przywozu utrzymywała się na stałym poziomie. Koszty produkcji przemysłu Unii zwiększyły się o 5 punktów procentowych, podczas gdy ceny wzrosły zaledwie o 3 punkty procentowe. Dlatego też, wbrew powyższemu twierdzeniu, negatywne tendencje wywierające wpływ na przemysł Unii były skorelowane ze wzrostem wielkości przywozu z ChRL oraz zwiększeniem udziału tego przywozu w rynku w okresie badanym.
- (494) Argument ten został zatem odrzucony.
- (495) Wacker argumentował również, że rentowność skarżącego charakteryzowała się inną tendencją niż ta zgłoszona w jego sprawozdaniu rocznym za 2017 r.
- (496) Sprawozdanie roczne odnosi się do działalności skarżącego w ujęciu globalnym, a jego działalność związana z PVA stanowi zaledwie jeden z elementów tej działalności. Dlatego też z przedstawionych w nim zagregowanych danych liczbowych nie można wyciągać żadnych wniosków dotyczących pojedynczego segmentu branżowego. Komisja zgromadziła i zweryfikowała konkretne dane, na podstawie których wyciągnęła swoje wnioski. Argument ten został zatem odrzucony.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

- (497) Wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 11

Przywóz z państw trzecich

Państwo		2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Tajwan	Wielkość (w tonach)	20 965	19 796	23 602	22 674
	Indeks	100	94	113	108

Państwo		2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
	Udział w rynku	12 % – 15 %	12 % – 15 %	13 % – 16 %	13 % – 16 %
	<i>Indeks</i>	100	98	109	108
	Średnia cena (EUR/kg)	1,57	1,56	1,56	1,71
	<i>Indeks</i>	100	99	99	109
Stany Zjednoczone	Wielkość (w tonach)	23 700	15 643	23 379	23 427
	<i>Indeks</i>	100	66	99	99
	Udział w rynku	12 % – 15 %	9 % – 12 %	12 % – 15 %	12 % – 15 %
	<i>Indeks</i>	100	69	96	99
	Średnia cena (EUR/kg)	1,75	2,03	1,84	1,90
	<i>Indeks</i>	100	116	105	108
Japonia	Wielkość (w tonach)	14 980	15 410	14 655	14 522
	<i>Indeks</i>	100	103	98	97
	Udział w rynku	8 % – 11 %	9 % – 12 %	7 % – 10 %	8 % – 11 %
	<i>Indeks</i>	100	107	94	97
	Średnia cena (EUR/kg)	2,33	2,50	2,65	2,82
	<i>Indeks</i>	100	107	114	121
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość (w tonach)	7 419	3 885	2 813	4 033
	<i>Indeks</i>	100	52	38	54
	Udział w rynku	3 % – 5 %	2 % – 4 %	1 % – 3 %	2 % – 4 %
	<i>Indeks</i>	100	55	37	55
	Średnia cena (EUR/kg)	2,29	1,98	2,14	2,23
	<i>Indeks</i>	100	86	93	97
Ogółem ze wszystkich państw trzecich z wykluczeniem państwa, którego dotyczy postępowanie	Wielkość (w tonach)	67 064	54 734	64 448	64 656
	<i>Indeks</i>	100	82	96	96
	Udział w rynku	38 % – 43 %	30 % – 35 %	36 % – 41 %	37 % – 42 %
	<i>Indeks</i>	100	85	93	96
	Średnia cena (EUR/kg)	1,88	1,98	1,93	2,06
	<i>Indeks</i>	100	106	103	109

Źródło: Eurostat, skarga, zweryfikowane odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (498) Przywóz z innych państw trzecich pochodził głównie z Tajwanu, Stanów Zjednoczonych i Japonii. Niektórzy japońscy i amerykańscy eksporterzy są powiązani z przemysłem Unii, natomiast eksporter tajwański jest powiązany z jednym z chińskich producentów eksportujących.
- (499) Wbrew argumentom przedstawionym przez niektóre zainteresowane strony, powtórzonym po ujawnieniu przez Wacker i Solutia, przywóz z innych państw trzecich, nawet jeśli był znaczący pod względem udziału w rynku, spadł o 4 % w okresie badanym, a utrata udziału w rynku przemysłu Unii przyniosła korzyści wyłącznie chińskim producentom eksportującym. Ceny importowe z tych państw trzecich, chociaż są średnio o 11 % niższe od cen przemysłu Unii, wzrosły w tym samym okresie o 9 %. W szczególności ceny importowe od największego eksportera innego niż Chiny, tj. Tajwanu, wzrosły o 9 %, ceny importowe ze Stanów Zjednoczonych wzrosły o 8 %, zaś ceny importowe z Japonii wzrosły o 21 %.
- (500) W związku z tym przywóz z innych państw trzecich nie był źródłem szkody opisanej w motywach 440–478 powyżej.
- (501) Po ujawnieniu Wacker – drugi producent unijny objęty próbą – argumentował, że Komisja nie oszacowała w prawidłowy sposób wielkości przywozu z Japonii i Tajwanu. Zdaniem tego przedsiębiorstwa Komisja nie uwzględniła ilości przywożonych z obydwu tych państw w ramach procedury uszlachetniania czynnego i nie wzięła pod uwagę, że – w opinii Wacker – część przywozu z Japonii obejmowała w rzeczywistości kopolimer PVA, a zatem wykraczała poza zakres produktu objętego postępowaniem.
- (502) Argument dotyczący procedury uszlachetniania czynnego należało odrzucić. Procedura uszlachetniania czynnego odnosi się do towarów przywożonych w celu ich wykorzystania na obszarze celnym Unii w ramach jednego procesu przetwarzania lub większej liczby takich procesów – towary te nie są więc sprzedawane na wolnym rynku Unii.
- (503) Jeżeli chodzi o przywóz kopolimeru PVA z Japonii, Komisja potwierdziła, że kod TARIC 3905 30 00 10 obejmuje wyłącznie przywóz niektórych kopolimerów w celu ich wykorzystania w charakterze powłoki ochronnej nakładanej na wafle krzemowe w procesie produkcji półprzewodników ⁽⁹⁴⁾.
- (504) Po przeprowadzeniu dodatkowych kontroli objęte kodem TARIC 3905 30 00 10 ilości przywożone do UE zostały usunięte z wielkości przywozu nie tylko z Japonii, ale ze wszystkich innych źródeł, uwzględniając ChRL. Wielkości przywozu, poziom konsumpcji i udziały w rynku zostały odpowiednio zmienione.
- (505) Wacker argumentował również, że Komisja skoncentrowała się wyłącznie na średnich cenach importowych z USA. W opinii Wacker część przywozu skoncentrowana w kilku państwach członkowskich jest sprzedawana po znacznie niższych cenach niż średnie ceny importowe wzięte pod uwagę przez Komisję, co mogło wywrzeć wpływ na poziom sprzedaży skarżącego.
- (506) Argument ten należało odrzucić, ponieważ twierdzenie Wacker i przywołane dane nie stoją w sprzeczności z wynikami oceny przeprowadzonej przez Komisję. Podobne zróżnicowanie wzorców cen można było zaobserwować w odniesieniu do wielkości sprzedaży przemysłu Unii; ponadto ceny sprzedaży odzwierciedlają również rodzaje produktu, na które popyt zgłasza przemysł użytkownika w poszczególnych państwach członkowskich. Wbrew twierdzeniu Wacker fakt, że poszczególne gatunki PVA są względem siebie w dużej mierze zamienne, nie oznacza, że wszystkie gatunki PVA powinny być sprzedawane za tę samą cenę. Ponadto, nawet jeżeli prawdą jest, że w okresie objętym dochodzeniem cena importowa przywozu z USA do Belgii była o 4 % tańsza niż średnia cena importowa, przywóz do Niemiec w tym samym okresie był o 13 % droższy niż średnia cena.
- (507) Po ujawnieniu przedsiębiorstwo Ahlstrom-Munksjö argumentowało również, że skarżący sprzedawał PVA pochodzące z jego zakładów w USA po niższych cenach niż gatunki produkowane w UE.
- (508) Przekazane informacje odnosiły się jednak do innych gatunków PVA, co uniemożliwiło przeprowadzenie porównania. Ponadto gatunek przywożony z USA to kopolimer, a zatem wykracza on poza zakres produktu objętego postępowaniem. Co więcej, należy zwrócić uwagę, że z przekazanych informacji jednoznacznie wynika, że w przypadku skarżącego w UE do istotnego wzrostu ceny doszło dokładnie miesiąc po tym, jak czasowo zamknął on jedną ze swoich linii produkcyjnych. Świadczy to o tym, że przedsiębiorstwo musiało zwiększyć ogólny poziom cen, aby zrekompensować spadek produkcji i wzrost kosztów stałych.
- (509) Dlatego też argument ten został odrzucony.
- 5.2.2. Wzrost kosztu surowców
- (510) Jeden z użytkowników twierdził, że wzrost kosztów głównego surowca (monomeru octanu winylu) spowodował szkodę. Argumentował on, że skarżący, który nie jest zintegrowany na rynku wyższego szczebla, musi kupować monomer octanu winylu na rynku, w związku z czym jest to mniej opłacalne niż w przypadku chińskich producentów eksportujących lub pozostałych producentów unijnych, którzy produkują monomer octanu winylu na potrzeby własne.

⁽⁹⁴⁾ Preparat lepki zawierający głównie poli(alkohol winylowy) (numer CAS 9002-89-5).

- (511) Wbrew temu co twierdził ten użytkownik informacje zebrane podczas dochodzenia potwierdziły, że skarżący kupuje monomer octanu winylu po kosztach odpowiadających cenom, jakie na podstawie innych źródeł można uznać za dominujące. W tym względzie wzrost cen monomeru octanu winylu miał również wpływ na innych producentów na całym świecie, o czym świadczą zmiany cen producentów eksportujących z Chin i państw trzecich.
- (512) Ponadto, jak wyjaśniono powyżej w motywie 462, ze względu na znaczną presję cenową wywieraną przez przywóz z Chin przemysł Unii nie był w stanie podnieść swoich cen zgodnie ze wzrostem kosztów surowców. To, w połączeniu ze znaczną utratą wielkości sprzedaży, spowodowało spadek cen przemysłu Unii, a tym samym rentowności.
- (513) W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (514) Po ujawnieniu Wacker argumentował, że ceny monomeru octanu winylu zmniejszyły się w pierwszym kwartale 2019 r., a zatem skarżący powinien był odpowiednio obniżyć swoje koszty produkcji w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto CCCMC argumentowała również, że Komisja nie wywiązała się z obowiązku zbadania zmian ceny monomeru octanu winylu na przestrzeni czteroletniego okresu objętego badaniem szkody.
- (515) Te argumenty należało odrzucić. Wacker utrzymuje, że cena monomeru octanu winylu zmniejszyła się w pierwszym kwartale 2019 r., ale nie wspomina, że ta sama cena wzrosła ponownie o 3 % w drugim kwartale tego roku, a w czwartym kwartale 2019 r. była o 12 % wyższa. Dlatego też różnice w wysokości cen w ujęciu kwartalnym należy uznać za nieistotne, ponieważ przy uwzględnianiu kosztów produkcji (i ceny sprzedaży) przedsiębiorstwa biorą pod uwagę prognozowane zmiany cen na przestrzeni nadchodzących lat. Jeżeli chodzi o twierdzenie CCCMC, z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynika, że średnia cena rynkowa monomeru octanu winylu w Unii wzrosła w okresie badanym o 20 %.

5.2.3. Szkoda powstała z własnej winy

- (516) Dwóch innych użytkowników twierdziło, że szkoda poniesiona przez przemysł Unii powstała z winy własnej, ponieważ jeden z objętych próbą producentów unijnych nieproporcjonalnie zwiększył koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne w okresie badanym.
- (517) W toku dochodzenia wykazano, że wzrost kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych w sektorze PVA był spowodowany głównie spadkiem sprzedaży. Ponieważ zdecydowana większość tych kosztów to koszty stałe, spadek sprzedaży, a w konsekwencji spadek wielkości produkcji, zwiększył udział tych kosztów w jednostkowym koszcie produkcji. Jak wspomniano w motywie 473, spadek sprzedaży nastąpił na skutek presji ze strony przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii. W związku z tym wzrost kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych był ściśle związany z przywozem towarów po cenach dumpingowych i nie można go uznać za szkodę powstałą z własnej winy.
- (518) Po ujawnieniu Ahlstrom-Munksjö, Wacker i Wegochem powtórzyli swój argument, zgodnie z którym skarżący nie zmniejszył w istotnym stopniu swojej produkcji w okresie badanym, dlatego też koszty stałe nie powinny być wzrosnąć.
- (519) Jak wyjaśniono w motywie 447, obydwaj producenci unijni prowadzący sprzedaż na wolnym rynku musieli czasowo zamknąć jedną linię produkcyjną w okresie badanym bezpośrednio wskutek przywozu towarów po cenach dumpingowych. W związku z powyższym zmniejszenie wskaźnika wykorzystania mocy produkcyjnych wywarło wpływ na koszty stałe obydwu producentów.
- (520) Ahlstrom-Munksjö i Wacker stwierdzili również, że planowe zamknięcie zakładu skarżącego na sześć tygodni w celu przeprowadzenia prac konserwacyjnych przyczyniło się do zwiększenia jego kosztów produkcji. Ponadto Wacker argumentował, że koszty produkcji skarżącego były nieproporcjonalnie wysokie.
- (521) Jeżeli chodzi o zamknięcie zakładu, dochodzenie wykazało, że nie wywarło ono istotnego wpływu na koszty produkcji skarżącego oraz że stanowiło ono rutynową operację zaplanowaną z dużym wyprzedzeniem. Co więcej, choć koszty produkcji skarżącego wzrosły o 4 punkty procentowe w 2017 r. (tj. w roku zamknięcia zakładu), w 2018 r. zwiększyły się one o 15 punktów procentowych, gdy udział przywozu towarów po cenach dumpingowych w rynku w dalszym ciągu wzrastał, osiągając poziom [30 – 35 %].
- (522) Jeżeli chodzi o koszty, to z uwagi na fakt, że Wacker wytwarza PVA wyłącznie do celów konsumpcji własnej, nie ponosi żadnych kosztów sprzedaży ani kosztów administracyjnych (a zatem odnotowuje niższy poziom ogólnych kosztów). Ponadto z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynika, że koszty produkcji skarżącego odpowiadały średnim kosztom produkcji przemysłu PVA.

- (523) Wobec tego powyższe argumenty zostają odrzucone.
- (524) Po ujawnieniu Wegochem argumentował, że – jego zdaniem – niska rentowność skarżącego była spowodowana nadmiernie wysokimi kosztami amortyzacji.
- (525) Komisja potwierdza, że koszty amortyzacji poniesione przez skarżącego zostały zweryfikowane i zmienione w taki sposób, by obejmowały tylko te koszty, które odnoszą się wyłącznie do produktu objętego postępowaniem. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (526) Inny użytkownik twierdził – i powtórzył ten argument po ujawnieniu – że utrata udziału w rynku, jaką poniósł przemysł Unii, wynikała z jego własnych decyzji biznesowych, ponieważ gwałtowny wzrost cen w okresie od 2017 r. do OD zmusił niektórych użytkowników produktu objętego postępowaniem do przejścia na tańszych chińskich dostawców w celu zachowania konkurencyjności.
- (527) Nawet jeżeli wzrost cen i spadek sprzedaży zbiegły się w czasie, jest to bezpośredni skutek przywozu towarów po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie. PVA ma wiele zastosowań i produkowany jest w różnych gatunkach. Jak wyjaśniono powyżej w motywie 60, niektóre spośród tych gatunków mają szerokie spektrum zastosowań i z reguły charakteryzują się niższą ceną, natomiast inne bardziej wyspecjalizowane gatunki opracowywane z myślą o zastosowaniach w wąskich dziedzinach (np. produkty farmaceutyczne lub produkcja folii PVB) są – średnio rzecz biorąc – droższe.
- (528) Przemysł Unii jest w stanie zaspokoić podaż we wszystkich poszczególnych segmentach niższego szczebla. Przywóz PVA z Chin po cenach podcinających ceny unijne średnio o 29,9 % zmusił jednak przemysł Unii do ograniczenia wielkości produkcji i skoncentrowania się na sprzedaży gatunków, których ceny sprzedaży są średnio nieco wyższe. W dochodzeniu okazało się jednak, że również na te gatunki wywierana jest coraz większa presja cenowa, co w jeszcze większym stopniu pogarsza sytuację przemysłu Unii.
- (529) Argument ten zostaje więc odrzucony.
- (530) Jeden z objętych próbą importerów niepowiązanych stwierdził, że skarżący sam stosował dumping na rynku Unii i że w związku z tym szkoda powstała z jego własnej winy, i dostarczył dowody potwierdzające sprzedaż PVA po bardzo niskich cenach na rynku Unii, przy czym producentem tego PVA było singapurskie przedsiębiorstwo powiązane ze skarżącym. Argument ten powtórzono po ujawnieniu.
- (531) W toku dochodzenia ujawniono, że domniemaną sprzedażą PVA z Singapuru po celach dumpingowych była w rzeczywistości sprzedaż partii pozagatunkowego PVA. Ten konkretny rodzaj PVA powstaje zwykle wskutek błędów w procesie produkcji, więc partia ta została sprzedana na rynku po bardzo niskiej cenie, ponieważ nie spełniała wymogów ogólnej specyfikacji produktu.
- (532) Argument ten zostaje zatem odrzucony.
- (533) Inny użytkownik stwierdził, że coraz niższa wielkość sprzedaży przemysłu Unii nie wynika z przywozu PVA po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, ale spowodowała ją odmowa dostarczania produktów niektórym użytkownikom przez skarżącego, w związku z czym wspomniana istotna szkoda wynika z takich praktyk ograniczających konkurencję, które stosował sam skarżący.
- (534) Jak wyjaśniono powyżej w sekcji 2.2, przemysł Unii jest w stanie i jest gotów dostarczać wszystkie poszczególne gatunki PVA. Użytkownik nie wskazał żadnych szczególnych dowodów, które potwierdzałyby odmowę dostarczania produktów. Wręcz przeciwnie – jak wyjaśniono powyżej w motywie 13, informacje zgromadzone w toku dochodzenia wyraźnie wskazują, że przemysł Unii był gotowy i skłonny dostarczać produkt objęty postępowaniem każdemu użytkownikowi.
- (535) Użytkownik powtórzył ten argument po ujawnieniu, ale nie przedstawił żadnych rozstrzygających dowodów na potwierdzenie rzekomej odmowy dostarczenia produktu, ponieważ przekazane przez niego dokumenty dotyczyły wyłącznie braku porozumienia między obiema stronami w kwestii wysokości cen.
- (536) Argument ten został zatem odrzucony.

5.2.4. Użytek własny

- (537) Jeden z użytkowników stwierdził, że dane makroekonomiczne przedstawione przez producenta unijnego, którego wykluczono z próby, mogą wprowadzać w błąd, ponieważ odnotowany spadek sprzedaży PVA mógł wynikać z zamierzonej decyzji biznesowej, której celem było zwiększenie konsumpcji własnej PVA, a tym samym sprzedaży w segmentach niższego szczebla.

- (538) Jak wyjaśniono w motywie 441, Komisja oceniła wskaźniki mikroekonomiczne i makroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w zweryfikowanych odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu i w skardze, porównując je z danymi przekazanymi przez producentów, użytkowników i importerów z Unii oraz z dostępnymi oficjalnymi danymi statystycznymi (Eurostat).
- (539) Dzięki wysokiemu poziomowi współpracy Komisja była w stanie uzyskać szczegółowy obraz rynku zmonopolizowanego i wolnego rynku PVA oraz bardzo dokładne dane na temat poszczególnych segmentów niższego szczebla i ich konsumpcji PVA.
- (540) W każdym razie jeżeli chodzi o spadek sprzedaży PVA przez wspomnianego powyżej producenta unijnego, informacje zgromadzone w toku dochodzenia wskazują na równoczesny spadek produkcji PVA podobnego rzędu wielkości w okresie badanym. W związku z tym Komisja stwierdziła, że spadek sprzedaży nie wynikał ze wzrostu konsumpcji własnej.
- (541) Argument ten zostaje więc odrzucony.
- (542) Dwóch użytkowników stwierdziło, że szkoda poniesiona przez przemysł Unii wynika z decyzji skarżącego o skupieniu się na konsumpcji własnej do celów produkcji folii PVB.
- (543) W toku dochodzenia okazało się jednak, że konsumpcja własna skarżącego wzrastała w okresie badanym w znacznie niższym tempie, niż pogłębiał się spadek wielkości sprzedaży. Ponadto konsumpcja własna PVA przez skarżącego utrzymywała się na stałym poziomie na przestrzeni ostatnich dwóch lat, w związku z czym nie może stanowić uzasadnienia dla pogorszenia sytuacji w ostatnich latach, a w szczególności w okresie objętym dochodzeniem. Równocześnie przemysł w dalszym ciągu dysponuje niewykorzystanymi mocami produkcyjnymi rzędu co najmniej 30 000 ton, których nie mogą wchłonąć linie do produkcji folii PVB.
- (544) W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.
- (545) Przedsiębiorstwa Ahlstrom-Munksjö, Solutia, Wacker i Wegochem powtórzyły po ujawnieniu, że konsumpcja własna skarżącego zwiększyła się istotnie (tj. o 25 %) w okresie badanym. W związku z powyższym twierdzenie Komisji, że konsumpcja własna skarżącego wzrastała w okresie badanym w znacznie wolniejszym tempie, niż pogłębiał się spadek wielkości sprzedaży, było nieprawdziwe.
- (546) Komisja potwierdza prawidłowość swojego twierdzenia i wyjaśnia, że nawet jeżeli konsumpcja własna skarżącego wzrosła w okresie badanym, to skala spadku wielkości sprzedaży w ujęciu bezwzględny znacznie przekraczała skalę wzrostu liczby ton PVA wykorzystywanych przez skarżącego do celów konsumpcji własnej.
- (547) Argument ten został zatem odrzucony.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (548) Znaczny wzrost przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, wyraźnie zbiegł się w czasie z pogorszeniem sytuacji przemysłu Unii.
- (549) Komisja zbadała również inne czynniki szkody i nie wykryła żadnych innych czynników, które przyczyniły się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii.
- (550) Uwzględniając powyższe, Komisja stwierdziła, że istotną szkodę dla przemysłu unijnego spowodował przywóz towarów po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, a pozostałe czynniki, rozważane osobno lub łącznie, nie przyczyniły się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii.

6. INTERES UNII

- (551) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy można jasno stwierdzić, że wprowadzenie środków w tym przypadku wyraźnie nie leży w interesie Unii, mimo iż stwierdzono wystąpienie dumpingu wyrządzającego szkodę. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich różnorodnych interesów, których dotyczy sprawa, w tym interesu przemysłu Unii, importerów i użytkowników.

6.1. Interes przemysłu Unii

- (552) Dochodzenie wykazało, że przemysł Unii ponosi istotną szkodę z powodu skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, który to przywóz podciął ceny przemysłu Unii, powodując znaczną utratę udziału w rynku oraz doprowadzając do strat w okresie badanym, jak opisano w motywach 440–550 powyżej.

- (553) Przemysł Unii odniesie korzyść ze środków, które prawdopodobnie zapobiegą dalszemu wzrostowi przywozu z ChRL po bardzo niskich cenach. W przypadku niewprowadzenia środków chińscy producenci będą nadal dokonywać przywozu PVA na rynek Unii po cenach dumpingowych, uniemożliwiając przemysłowi Unii sprzedaż PVA z odpowiednim zyskiem i tym samym powodując dalszą istotną szkodę dla przemysłu Unii.

6.2. Interes importerów niepowiązanych

- (554) Sześciu importerów niepowiązanych wykazało gotowość współpracy. Trzech z nich zostało objętych próbą i udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Każdy z tych trzech importerów sprzeciwił się nałożeniu środków, twierdząc, że takie środki przyniosą szkodę ich działalności i są sprzeczne z interesami użytkowników PVA w Unii.
- (555) W przypadku importerów niepowiązanych objętych próbą udział produktu objętego postępowaniem w ogólnym obrocie tych importerów jest różny i wynosi 10–40 %. Oszacowano, że liczba miejsc pracy związanych z produktem objętym postępowaniem wynosi około 20.
- (556) Każdy z trzech importerów odnotowywał zysk, a ich marża zysku wydawała się wystarczająca, aby pokryć co najmniej część cel. Ponadto Komisja zauważyła, że przywóz z innych państw trzecich wciąż ma największy udział w rynku Unii. W związku z tym wprowadzenie środków nie wywarłoby znaczącego negatywnego wpływu na ceny w przypadku importerów, ale niektórzy z nich musieliby zmienić swoje źródła, co w ich przypadku pociągałoby za sobą dodatkowe koszty.
- (557) Jeden z importerów stwierdził, że nałożenie środków byłoby szkodliwe dla importerów, ponieważ unijni użytkownicy końcowi przestaną kupować PVA pochodzący z ChRL i zaczną pozyskiwać do produkcji alternatywne produkty nieoparte na PVA lub oparte na mieszankach PVA z innymi produktami wytwarzanymi poza Unią.
- (558) W tym kontekście należy przede wszystkim zwrócić uwagę, że wpływ PVA na koszty użytkowników różni się w zależności od segmentu, jak wyjaśniono poniżej w sekcji 6.3.
- (559) Ponadto dochodzenie wykazało, że zastąpienie PVA alternatywnymi produktami, nawet jeżeli jest teoretycznie możliwe, byłoby bardzo skomplikowane, a wzrost kosztów PVA prawdopodobnie nie stanowiłby decydującego czynnika. Niektóre z alternatywnych produktów są już znacznie droższe od PVA i nie są przyjazne dla środowiska, ponieważ w przeciwieństwie do PVA nie są biodegradowalne.
- (560) Jeżeli chodzi o mieszanki produktów, w toku dochodzenia ujawniono, że koszty transportu odgrywają istotniejszą rolę niż koszty surowców. Takie mieszanki wytwarza się zwykle z PVA i innych dodatków rozpuszczonych w wodzie. Odsetek wody w tych mieszankach (i jej masa) przyczynia się zatem do wzrostu kosztów transportu. W związku z tym pozyskiwanie takich mieszanek na bazie PVA u producentów spoza Unii prawdopodobnie nie wzrosłoby znacząco z uwagi na cła antydumpingowe nałożone na produkt objęty postępowaniem.
- (561) W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (562) Dwóch importerów stwierdziło, że wielkość produkcji PVA w Unii nie jest wystarczająca, aby zaspokoić popyt, w związku z czym unijny rynek PVA jest w wysokim stopniu zależny od przywozu, co potwierdzają również bezcłowe kontyngenty na przywóz PVA na poziomie 15 000 ton rocznie ustanowione przez Radę Unii Europejskiej począwszy od 2014 r.⁽⁹⁵⁾
- (563) W tym kontekście największymi dostawcami na rynek UE w dalszym ciągu byli producenci PVA z państw trzecich (tj. z Tajwanu, Stanów Zjednoczonych i Japonii), których udział w konsumpcji w Unii na wolnym rynku już wtedy stanowił [37 – 42 %]. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że część użytkowników pozyskiwało PVA równocześnie od różnych dostawców z ChRL, przemysłu Unii oraz od producentów z państw trzecich. Należy ponadto zauważyć, że przemysł Unii w dalszym ciągu dysponuje wolnymi mocami produkcyjnymi rzędu 30 000 ton, które mogą zaspokoić zapotrzebowanie rynku Unii.
- (564) W związku z powyższym oraz biorąc pod uwagę duży popyt na PVA, nałożenie środków nie przyczyni się do ryzyka zbyt małej podaży, biorąc pod uwagę poziom proponowanych cel i dostępne alternatywne źródła. Powyższy argument został zatem odrzucony.
- (565) Jeden z importerów stwierdził, że nałożenie środków spowoduje szkodę dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w Unii, szczególnie w kontekście trwającego kryzysu związanego z COVID-19. Utrzymywał, że cła antydumpingowe na PVA pochodzące z państwa, którego dotyczy postępowanie, spowodują dodatkowe zakłócenia w sektorze, który już teraz boleśnie odczuwa skutki wspomnianego kryzysu.

⁽⁹⁵⁾ Rozporządzenia Rady nr 1340/2014; 713/2014; 2015/2448; 2016/2389; 2018/2070.

- (566) W tym kontekście Komisja zwróciła uwagę, że wpływ proponowanych środków antydumpingowych na koszty ponoszone przez użytkowników różni się w zależności od segmentu i że został on dogłębnie przeanalizowany, jak wyjaśniono poniżej w sekcji 6.3.
- (567) Ponadto dzięki wysokiemu poziomowi współpracy Komisja była w stanie uzyskać szczegółowy obraz rynku zmonopolizowanego i wolnego rynku PVA oraz bardzo dokładne dane na temat poszczególnych segmentów niższego szczebla.
- (568) Co więcej, Komisja przeanalizowała warunki ekonomiczne zarówno przemysłu Unii, jak i użytkowników unijnych również pod kątem znaczenia stabilności dostaw, ponieważ gdyby wykluczyć przemysł Unii, Unia straciłaby około [50 – 60 %] zdolności w zakresie dostaw ⁽⁹⁶⁾ materiału o strategicznym znaczeniu, którym jest PVA.
- (569) W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

6.3. Interes użytkowników

- (570) Jak wyjaśniono powyżej w motywie 55, PVA wykorzystuje się w charakterze dodatku, prekursora lub czynnika zasadniczo w czterech sektorach działalności użytkowników unijnych: (i) sektorze produkcji żywic PVB do celów wytwarzania folii PVB; (ii) sektorze produkcji substancji wykorzystywanych w procesie polimeryzacji i emulsji; (iii) sektorze produkcji papieru i tektury; oraz (iv) sektorze produkcji klejów.
- (571) Największymi użytkownikami PVA byli producenci PVB, których udział w konsumpcji PVA w Unii stanowił około 40 %. Udział sektora polimeryzacji w tej konsumpcji stanowił około 20 %, a produkcja substancji chemicznych do wytwarzania papieru i klejów przekładała się odpowiednio na 16 % i 14 % łącznej konsumpcji PVA.
- (572) Po wszczęciu dochodzenia skontaktowano się z 49 znanymi użytkownikami w Unii i zaproszono ich do współpracy. Zgłosili się: jeden producent PVB: Solutia; trzech producenci papieru i tektury: Ahlstrom-Munksjö, Papierfabrik August Koehler i Paul & Co; trzech producentów z sektora polimeryzacji i emulsji: Wacker, FAR Polymers i Celanese; oraz jeden producent klejów: Cordial. Wszyscy ci producenci sprzeciwili się ewentualnemu nałożeniu środków na przywóz PVA z państwa, którego dotyczy postępowanie, z wyjątkiem Celanese, który zajął neutralne stanowisko w tej sprawie.

6.3.1. Producenci folii PVB

- (573) Jeżeli chodzi o główne zastosowanie PVA (folia PVB), należy zwrócić uwagę, że skarżący jest bezpośrednim konkurentem użytkowników produktu objętego postępowaniem z sektora PVB, ponieważ skarżący wykorzystuje część swojej produkcji PVA na użytek własny do wytwarzania folii PVB.
- (574) Żywicę PVB uzyskuje się w drodze acetylowania PVA (reakcji PVA z aldehydem masłowym), a następnie miesza z plastifikatorem i wytłacza w celu wytworzenia folii PVB. Udział PVA w kosztach produkcji PVB wynosi do 27 %. Folię PVB stosuje się głównie jako warstwę między warstwami szkła w sektorze motoryzacyjnym (szyby przednie) lub w sektorze budownictwa (szkło bezpieczne).
- (575) Przedsiębiorstwo Solutia było największym producentem folii PVB w Unii. Wraz ze skarżącym i innym producentem unijnym sprzedającym swoje produkty na wolnym rynku odpowiadali oni za prawie całą produkcję folii PVB w Unii. Użytkownik również produkował PVA na użytek własny. Udział przedsiębiorstwa w łącznej konsumpcji PVA w Unii (na rynku zmonopolizowanym i na wolnym rynku) wynosił niemal 1/5.
- (576) Użytkownik stwierdził, że nałożenie środków antydumpingowych na PVA przyniosłoby daleko idące niekorzystne skutki dla sektora folii PVB. Ponieważ skarżący był jednocześnie dużym producentem folii PVB oraz producentem i dostawcą PVA, wszelkie środki antydumpingowe wpłynęłyby nie tylko na koszty wytwarzania produktów niższego szczebla, ale również na konkurencję z producentami PVB, w tym m.in. ze wspomnianym użytkownikiem. Po ujawnieniu Solutia i Wegochem ponownie podniosły ten argument. Użytkownik stwierdził również, że nowy zakład produkujący folię PVB rozpuszczalną w wodzie, który skarżący planuje otworzyć w Polsce, przyczyni się do jeszcze większej konsumpcji własnej PVA skarżącego i pogłębi brak zdolności pod względem dostaw PVA w Unii. Solutia powtórzyła te argumenty po drugim dodatkowym ujawnieniu.
- (577) Po pierwsze, należy zauważyć, że chociaż większość unijnych producentów PVA i folii PVB jest zintegrowanych pionowo, każdy z nich postanowił skoncentrować swoje zdolności produkcyjne na segmentach wyższego lub niższego szczebla w ramach własnej strategii biznesowej. W związku z tym użytkownik sam był producentem PVA i producentem folii PVB, tak jak pozostałych dwóch producentów unijnych. Ponadto produkcja folii rozpuszczalnych w wodzie opiera się głównie na kopolimerach PVA, które nie wchodzą w zakres produktu objętego postępowaniem i które pozyskuje się z zakładów produkcyjnych w państwach trzecich, w związku z czym produkcja ta nie może wpłynąć na zdolność skarżącego w zakresie dostaw standardowego PVA (homopolimeru).

⁽⁹⁶⁾ Konsumpcja na wolnym rynku i konsumpcja własna łącznie.

- (578) Po drugie, w toku dochodzenia wykazano, że użytkownik stosował strategię polegającą na pozyskiwaniu materiałów z wielu źródeł, produkując PVA na własny użytek i w dużej mierze korzystając z alternatywnych źródeł dostaw PVA od przemysłu Unii, producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej oraz od producentów z państw trzecich. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 563, przemysł Unii w dalszym ciągu dysponuje wolnymi mocami produkcyjnymi rzędu 30 000 ton, które mogą zaspokoić zapotrzebowanie rynku Unii, a poziom ceł antydumpingowych nie uniemożliwi przedsiębiorstwu Solutia dalszego pozyskiwania PVA z ChRL, jak wyjaśniono w motywie 588.
- (579) W toku dochodzenia wykazano też, że nawet gdyby środki zostały wprowadzone, to biorąc pod uwagę udział przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, w łącznej konsumpcji PVA użytkownika oraz udział PVA w ponoszonym przez użytkownika koszcie produkcji, wpływ proponowanych ceł antydumpingowych na koszty produkcji i rentowność użytkownika byłby ograniczony.
- (580) Jeżeli chodzi o domniemane ryzyko dopuszczania się zachowań antykonkurencyjnych przez przemysł Unii, Komisja zwraca uwagę na fakt, że nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia; ponadto przemysł Unii nieustannie zaopatrywał przemysł PVB w duże ilości PVA. W toku dochodzenia wykazano również, że przemysł PVB pozyskuje PVA w ramach zamówień na dostawy, które chronią go przed wahaniami cen i niedoborem podaży. Ponadto należy podkreślić, że instrumenty ochrony handlu zapewniają Komisji możliwość dokonania przeglądu zaproponowanych środków w interesie użytkowników w przypadku przedstawienia rozstrzygających dowodów świadczących o stosowaniu praktyk ograniczających konkurencję.
- (581) W związku z powyższym twierdzenia te zostały odrzucone.
- (582) Solutia zwróciła się również o objęcie jej zwolnieniem z proponowanych ceł antydumpingowych w ramach systemu końcowego przeznaczenia dotyczącego produkcji folii PVB. Przedsiębiorstwo utrzymywało, że proponowane środki pociągałyby za sobą bardzo poważne skutki finansowe dla rentowności produkcji folii PVB, że niewielka liczba dostawców byłaby w stanie spełnić wymogi przewidziane w specyfikacjach oraz że produkt nie jest zamienny.
- (583) Komisja oceniła wniosek przedsiębiorstwa na podstawie wszystkich informacji zgromadzonych w toku dochodzenia oraz na podstawie uwag otrzymanych po ujawnieniu.
- (584) Wbrew twierdzeniu przedsiębiorstwa Solutia w toku dochodzenia ustalono (stosowne wyjaśnienia przedstawiono powyżej), że proponowane cła antydumpingowe wywarłyby ograniczony wpływ na koszty produkcji i rentowność użytkownika.
- (585) Ponadto Solutia wdrożyła strategię polegającą na pozyskiwaniu materiałów z wielu źródeł, produkując PVA na własny użytek i w dużej mierze korzystając z licznych źródeł dostaw PVA od przemysłu Unii, producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej oraz od producentów z państw trzecich. Nawet jeżeli prawdą jest, że kwalifikacja nowego źródła PVA stanowi trudny i długi proces, na świecie istnieje trzech innych producentów zdolnych do dostarczania „PVA o niskiej zawartości popiołu i wąskim rozkładzie masy cząsteczkowej”. Co więcej, Komisja zwraca uwagę na fakt, że poziom ceł antydumpingowych nie uniemożliwiłby żadnemu dostawcy z ChRL kontynuowania wywozu PVA po uczciwej cenie. Produkcja folii PVB stanowi główne zastosowanie niższego szczebla PVA, a Solutia jest jednym z liderów w tym segmencie rynku. W rezultacie przyznanie takiego zwolnienia w ramach systemu końcowego przeznaczenia wiązałoby się z ryzykiem poważnego ograniczenia wpływu środków. Wniosek został wobec tego odrzucony.
- (586) Po drugim dodatkowym ujawnieniu Solutia stwierdziła, że Komisja nie przedstawiła wyjaśnień dotyczących danych i toku rozumowania, które doprowadziły do wyciągnięcia wniosku, że wpływ środków na jej rentowność jest „znikomy”. Przedsiębiorstwo argumentowało ponadto, że musi dysponować dostępem do wszystkich dostawców PVA oferujących towary po rozsądnych cenach, aby zachować bezpieczeństwo dostaw i rozsądny poziom rentowności, a zatem Komisja nie wywiązała się z obowiązku uzasadnienia, dlaczego poziom ceł antydumpingowych nie przeszkodziłby dostawcy przedsiębiorstwa Solutia z ChRL w kontynuowaniu wywozu.
- (587) Komisja wyjaśniła, że obliczyła wpływ na rentowność przedsiębiorstwa Solutia w następujący sposób: po pierwsze, Komisja ustaliła udział kosztów PVA pozyskiwanego z ChRL w łącznych kosztach produkcji przedsiębiorstwa i potwierdziła swoje ustalenia na miejscu. Następnie Komisja zwiększyła koszt PVA przedsiębiorstwa o stawkę proponowanego cła zastosowaną w odniesieniu do ilości PVA sprowadzanej z ChRL. Komisja stwierdziła, że choć wpływ ceł na sytuację przedsiębiorstwa Solutia był istotnie znaczący w ujęciu bezwzględnym, to w proporcji do całkowitej struktury kosztów tej spółki należało uznać go za ograniczony. Komisja nie wzięła ponadto pod uwagę pewnych założeń poczynionych przez przedsiębiorstwo w kwestii zmiany cen PVA w przyszłości, ponieważ fakty, na podstawie których poczyniono te założenia, były nieodpowiednie, a Solutia nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych w tym zakresie. Ze względu na konieczność zachowania poufności dodatkowe szczegółowe informacje i dane liczbowe wykorzystane przez Komisję przy dokonywaniu stosownych obliczeń zostały przekazane przedsiębiorstwu do jego wyłącznego wglądu w osobnym dokumencie.

- (588) W związku z powyższym Komisja jest zdania, że z uwagi na ograniczony wpływ na rentowność przedsiębiorstwa Solutia nałożenie ceł antydumpingowych nie przeszkodziłoby spółce w dalszym pozyskiwaniu PVA z ChRL, a zatem zachowa ona dostęp do wszystkich swoich dostawców PVA. Ponadto, wbrew twierdzeniom spółki, że środki wywarłyby również wpływ na jej pozycję konkurencyjną względem innych producentów PVB, ograniczony wpływ środków na strukturę kosztów i rentowność przedsiębiorstwa Solutia świadczy również o tym, że środki wywarłyby ograniczony wpływ na jego konkurencyjność.
- (589) Argument ten został zatem odrzucony.
- (590) Solutia stwierdziła również, że twierdzenia, zgodnie z którymi produkcja folii PVB stanowi główne zastosowanie niższego szczebla PVA, a Solutia jest jednym z liderów w tym segmencie rynku, stanowią założenia nieoparte żadnymi faktami.
- (591) Wbrew temu argumentowi z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynika, że produkcja folii PVB odpowiada za co najmniej [30 – 40 %] łącznej konsumpcji PVA w Unii, a zatem jest zdecydowanie największym spośród wszystkich zastosowań niższego szczebla PVA. Ponadto Komisja zwróciła uwagę na fakt, że na podstawie danych przekazanych przez samo przedsiębiorstwo w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu można stwierdzić, że udział przedsiębiorstwa Solutia w segmencie rynku Unii, na którym działalność prowadzi czterech producentów folii PVB, jest znaczny, a zatem można racjonalnie uznać to przedsiębiorstwo za jednego z liderów tego segmentu rynku.

6.3.2. Producenci substancji wykorzystywanych w procesie polimeryzacji i emulsji

- (592) PVA stosuje się również do produkcji substancji wykorzystywanych w procesie polimeryzacji, ponieważ ułatwia on dokładną kontrolę formowania się ziaren i wynikającej stąd struktury emulsji i farb, co umożliwia z kolei kontrolę lepkości produktu końcowego.
- (593) Zgłosili się dwaj użytkownicy, FAR Polymer i Celanese, oraz drugi producent unijny PVA objęty próbą, który produkował PVA wyłącznie na użytek własny, Wacker, i współpracowali w postępowaniu. FAR Polymer i Wacker sprzeciwili się ewentualnym środkom, twierdząc, że nałożenie środków antydumpingowych nie leżałoby w interesie Unii.
- (594) Ponadto przedsiębiorstwo Wacker stwierdziło, że wielkość produkcji PVA w Unii nie jest wystarczająca, aby zaspokoić popyt na ten produkt, w związku z czym unijny rynek PVA jest w wysokim stopniu zależny od przywozu. Zdaniem tego przedsiębiorstwa przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie, wypełnia lukę w rynku, której nie mogłyby wypełnić inne państwa.
- (595) Ponadto przedsiębiorstwo to stwierdziło, że gdyby wprowadzone zostało cło antydumpingowe, chińscy producenci eksportujący zostaliby pozbawieni dostępu do rynku. W związku z tym rynek Unii zostałby zdominowany przez dwóch producentów unijnych sprzedających swoje produkty na wolnym rynku (którzy są powiązani z producentami eksportującymi ze Stanów Zjednoczonych, Japonii i Singapuru), którzy byłiby wówczas w stanie narzucić wyższe ceny ze szkodą dla użytkowników unijnych.
- (596) Obydwaj użytkownicy powtórzyli swoje argumenty po ujawnieniu.
- (597) Jeżeli chodzi o pierwszy argument, w toku dochodzenia wykazano, że nawet gdyby cła antydumpingowe zostały wprowadzone, to wpływ na rentowność użytkownika byłby znikomy, ponieważ udział PVA w kosztach produkcji, które ponoszą użytkownicy w tym segmencie, wynosi [3 – 7 %] łącznych kosztów.
- (598) Jeżeli chodzi o stabilność dostaw, to jak wyjaśniono powyżej w motywie 563, przemysł Unii dysponuje wolnymi mocami produkcyjnymi rzędu co najmniej 30 000 ton. Ponadto największymi dostawcami na rynek UE byli producenci PVA z państw trzecich (tj. z Tajwanu, Stanów Zjednoczonych i Japonii), których udział w konsumpcji Unii już wtedy wynosił [37 – 42 %]. Należy ponadto zauważyć, że objęty próbą producent unijny realizował strategię polegającą na pozyskiwaniu materiałów z wielu źródeł, a zatem nie pozyskiwał PVA na użytek własny wyłącznie od producentów z ChRL.
- (599) Jeżeli chodzi o ostatni argument, należy zauważyć, co następuje:
- (600) Po pierwsze, jak opisano w motywach 497 i 498, największym eksporterem na rynek Unii (po ChRL) był Tajwan, którego udział w rynku wynosił [13 – 16 %] i którego producenci nie są powiązani z przemysłem Unii.
- (601) Po drugie, duże ilości PVA przywożono również ze Stanów Zjednoczonych i z Japonii (udział w rynku na poziomie odpowiednio [12 – 15 %] i [8 – 11 %]), przy czym co najmniej trzech producentów w tych krajach nie jest powiązanych z przemysłem Unii. Ponadto nawet jeżeli przywóz z innych państw trzecich zmniejszał się w okresie badanym, to w dalszym ciągu miał on największy udział w wolnym rynku Unii (około [37 – 42 %]), a ceny tego przywozu były średnio 11 % niższe niż ceny oferowane przez przemysł Unii.

- (602) Po trzecie, jak wyjaśniono w motywie 598, Wacker pozyskiwał już PVA na użytek własny z szeregu różnych źródeł.
- (603) Ponadto należy zwrócić uwagę, że celem środków antydumpingowych jest przywrócenie uczciwej konkurencji i równych warunków działania na rynku Unii, a nie zapobieganie przywózowi z państwa, którego dotyczy postępowanie. W tym konkretnym przypadku w wyniku dochodzenia ustalono, że cła antydumpingowe nie przeszkodziłyby użytkownikom PVA w dalszym pozyskiwaniu tego produktu po uczciwej cenie od dostawców z ChRL, co potwierdzają ustalenia przedstawione w motywie 597, zgodnie z którymi cła miałyby znikomy wpływ na koszty i rentowność użytkowników z sektora polimeryzacji i emulsji.
- (604) W związku z powyższym twierdzenia te zostały odrzucone.
- (605) Przedsiębiorstwo Wacker zwróciło się z wnioskiem o przyznanie zwolnienia z proponowanych cel antydumpingowych w ramach systemu końcowego przeznaczenia na podstawie art. 254 unijnego kodeksu celnego. W swoim wniosku Wacker argumentował, że potrzebuje alternatywnego dodatkowego wykwalifikowanego dostawcy, aby uniknąć sytuacji, w której doszłoby do odmowy dostaw ze strony przemysłu Unii. Ponadto w opinii Wacker nałożenie cel wywrze negatywny wpływ na ceny rynkowe PVA.
- (606) Komisja oceniła wniosek przedsiębiorstwa na podstawie wszystkich informacji zgromadzonych w toku dochodzenia oraz na podstawie uwag otrzymanych po ujawnieniu.
- (607) Po pierwsze, jak wyjaśniono powyżej, przedsiębiorstwo Wacker dokonywało już dużej części swoich zakupów od przemysłu Unii i nie przedstawiło żadnych dowodów na odmowę dostaw przez producentów unijnych. Ponadto w toku dochodzenia ujawniono, że po wybuchu pandemii COVID-19 skarżący realizował dodatkowe dostawy PVA w krótkim terminie do różnych użytkowników w Unii. Po drugie, jeżeli chodzi o domniemane ryzyko dopuszczania się zachowań antykonkurencyjnych przez przemysł Unii, Komisja zwraca uwagę na fakt, że nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Co więcej, w opinii Komisji dostępność potencjalnych alternatywnych źródeł dostaw z państw trzecich w istotnym stopniu ogranicza to ryzyko. Polimeryzacja i produkcja emulsji stanowią jedne z głównych zastosowań niższego szczebla PVA, a Wacker jest jednym z liderów w tym segmencie rynku. W rezultacie przyznanie takiego zwolnienia w ramach systemu końcowego przeznaczenia wiązałoby się z ryzykiem poważnego ograniczenia wpływu środków. Wniosek ten został zatem odrzucony.

6.3.3. Producenty papieru i tektury

- (608) PVA wykorzystuje się do poprawy wytrzymałości, chłonności i wyglądu produktów papierowych i tekturowych, do wytwarzania papieru powlekanego oraz w powłokach ochronnych papieru podłożowego. Udział segmentu papieru w konsumpcji PVA w Unii stanowił około 16 %.
- (609) W toku postępowania i po ujawnieniu zgłosiło się trzech użytkowników z tego sektora – Ahlstrom-Munksjö, August Koehler i Paul & Co. – oraz dwa stowarzyszenia użytkowników – CEPI i Assocarta – które sprzeciwiły się ewentualnym środkom, powołując się na interes unijnych użytkowników produktu objętego postępowaniem z tego segmentu.
- (610) Strony argumentowały – i podtrzymały swoje twierdzenia po ujawnieniu – że cła antydumpingowe nałożone na tak ważny materiał do produkcji jak PVA wpłyną niekorzystnie na działania unijnego przemysłu papierowego w zakresie kontroli kosztów, a tym samym na jego konkurencyjność. Użytkownicy ci podnieśli, że z uwagi na poziom konkurencji na rynku papieru, w szczególności ze strony przedsiębiorstw z regionu Azji i Pacyfiku, unijni producenci papieru znaleźliby się w niekorzystnej sytuacji względem producentów spoza Unii, którzy mieliby dostęp do tańszego PVA na bardzo konkurencyjnym rynku. Argumenty te powtórzono po drugim dodatkowym ujawnieniu.
- (611) Wbrew twierdzeniom użytkowników w toku dochodzenia wykazano, że wpływ PVA na koszty produkcji sektora papieru jest znikomy [1 – 2 %]. W związku z tym nałożenie cel antydumpingowych miałoby nieznaczny wpływ na ponoszone przez nich koszty i nie wywarłoby istotnego wpływu na rentowność.
- (612) Argument ten został zatem odrzucony.

6.3.4. Producenty klejów

- (613) PVA stosuje się jako główny składnik w sektorze produkcji klejów. Udział tego segmentu w całkowitej konsumpcji PVA w Unii wynosił niemal 14 %.
- (614) Zgłosił się jeden producent z segmentu klejów, który sprzeciwił się nałożeniu środków. Przedsiębiorstwo twierdziło, że nałożenie środków antydumpingowych na PVA istotnie wpłynęłoby na jego rentowność, ponieważ w takim przypadku przedsiębiorstwo to nie byłoby w stanie przenieść takiego wzrostu cen na klientów. Cordial i Wegochem podtrzymały ten argument po ujawnieniu.

- (615) W sektorze klejów udział PVA w kosztach wytworzenia produktu końcowego wynosi [40 – 50 %]⁽⁹⁷⁾. W tej sytuacji okazało się, że przedsiębiorstwo nie będzie w stanie ponieść kosztów zaproponowanych cel antydumpingowych.
- (616) Po ujawnieniu przedsiębiorstwa Kuraray i Sekisui stwierdziły, że ich zdaniem Cordial nie może być uznawany za reprezentatywny podmiot działający w segmencie zastosowań do produkcji klejów. W opinii Kuraray i Sekisui produkty Cordial obejmują mieszaniny o wysokiej zawartości PVA, których udział w segmencie zastosowań do produkcji klejów jest niewielki.
- (617) Dwóch producentów unijnych argumentowało, że PVA stanowi od 2 % do 5 % kosztów produkcji w ramach głównych zastosowań do produkcji klejów opakowaniowych, a wpływ PVA mógłby wynieść 10–20 % wyłącznie w niektórych wyspecjalizowanych sektorach. Dlatego też wpływ kosztów PVA na działalność prowadzoną przez Cordial na poziomie 80 % nie można uznać za reprezentatywną dla segmentów klejów.
- (618) Po ujawnieniu przedsiębiorstwo Cordial również zwróciło się z wnioskiem o przyznanie zwolnienia z proponowanych cel antydumpingowych w ramach procedury końcowego przeznaczenia na podstawie art. 254 unijnego kodeksu celnego. W uzasadnieniu wniosku przedsiębiorstwo zwróciło uwagę na specyficzny charakter swoich produktów, ograniczoną liczbę gatunków PVA, jakie przywozi we współpracy ze swoim jedynym dostawcą, niemożność pokrycia proponowanych cel z uwagi na swoją strukturę kosztów oraz brak jakichkolwiek innych możliwych do zastosowania w praktyce rozwiązań alternatywnych, które pozwoliłyby przedsiębiorstwu utrzymać się na rynku.
- (619) Komisja ponownie oceniła sytuację producentów klejów i zbadała wniosek przedsiębiorstwa w świetle uwag otrzymanych od wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności Cordial, przedstawicieli przemysłu Unii, klientów Cordial oraz innych użytkowników klejów.
- (620) Na podstawie informacji przekazanych Komisji po ujawnieniu przez szereg zainteresowanych stron Komisja zgodziła się z twierdzeniem przedstawicieli przemysłu Unii, że sytuacji Cordial nie można było rozszerzyć na cały sektor klejów, w którym PVA odpowiada średnio za zaledwie 2–5 % kosztów produkcji w ramach głównych zastosowań do produkcji klejów (kleje opakowaniowe).
- (621) Biorąc pod uwagę fakt, że udział PVA w kosztach produkcji klejów jest zazwyczaj niewielki, w toku dochodzenia ujawniono, że użytkownicy w segmencie klejów będą w stanie zmienić dostawców – nawet przy uwzględnieniu konieczności przeprowadzenia procesu certyfikacji – ponieważ wpływ środków na wysokość całkowitych ponoszonych przez nich kosztów byłby niewielki.
- (622) Analiza szczególnej sytuacji, w jakiej znajduje się Cordial, nie daje jednak podstaw do wyciągnięcia takiego samego wniosku. W toku dochodzenia stwierdzono, że większość produkcji tego przedsiębiorstwa stanowiły kleje w postaci suchej mieszanki wytwarzane i sprzedawane w postaci proszku będące produktem niszowym w porównaniu z powszechnie produkowanymi klejami w formie płynnej wytwarzanymi na podstawie PVA lub PVAc. Jego klienci dostosowali swój proces produkcji w taki sposób, aby móc czerpać korzyści z oferowanych przez Cordial klejów dostosowanych do ich indywidualnych potrzeb i uzyskiwać stałe oszczędności pod względem kosztów transportu, jak wyjaśniono w motywie 626. Przejście na korzystanie z klejów w formie płynnej oznaczałoby, że zostaliby oni zmuszeni do przeprowadzenia całkowitej restrukturyzacji swojego procesu produkcji.
- (623) Z uwagi na innowacyjny charakter produktu oferowanego przez Cordial jego struktura kosztów odbiega od średniej, jaką można zaobserwować w sektorze klejów. W przypadku Cordial PVA stanowił co najmniej [40 – 50 %] kosztów. Różnice wynikały m.in. z faktu, że wyprodukowanie tony klejów w postaci suchej mieszanki wymaga użycia większej ilości PVA niż ma to miejsce w przypadku produkcji klejów w postaci płynnej. Ze względu na specyfikę produktu opracowanego przez Cordial przedsiębiorstwo praktycznie nie byłoby w stanie przestawić się na wytwarzanie produktów niebazujących na PVA, ponieważ wiązałoby się to z koniecznością całkowitego przeformułowania składu kleju.
- (624) Jeżeli chodzi o alternatywne źródła dostaw, przestawienie się na dostawy realizowane przez przemysł Unii lub na dostawy pochodzące z innych źródeł po nałożeniu środków nie byłoby możliwe w przypadku tego przedsiębiorstwa. Cordial faktycznie próbował już zawiązać nowe partnerstwa, ale ponieważ jest małym przedsiębiorstwem nie był w stanie nawiązać długotrwałej relacji z alternatywnymi dostawcami (nawiązanie takiej relacji byłoby konieczne, aby zapewnić dostawcom możliwość dostosowania się do wymogów związanych z produktem Cordial). Przedsiębiorstwo przedstawiło dowody świadczące o tym, że w przeszłości faktycznie podjęło próbę zakupu PVA od producenta z Tajwanu, ale nie było w stanie osiągnąć żadnego porozumienia w tym względzie, ponieważ wspomniany producent realizował sprzedaż wyłącznie za pośrednictwem podmiotu gospodarczego w UE i nie był skłonny dostosować oferowanych przez siebie produktów do wymogów Cordial. Wszystkie te czynniki, w połączeniu z koniecznością przeprowadzenia procesu certyfikacji, sprawiają, że przedsiębiorstwo nie jest w stanie zmienić swoich dostawców.

⁽⁹⁷⁾ Ta wartość liczbową została zmieniona po ujawnieniu.

- (625) Ponadto Cordial prowadzi działalność na wysoce konkurencyjnym rynku charakteryzującym się bardzo niewielkimi marżami zysku. W tej sytuacji zgromadzone dowody wskazują, że przedsiębiorstwo nie byłoby w stanie ponieść kosztów zaproponowanych cel antydumpingowych i prawdopodobnie zostałoby zmuszone do ogłoszenia upadłości.
- (626) Po ujawnieniu szereg dalszych użytkowników produktów Cordial w sektorze wyrobów papierowych i wyrobów z kartonu również wyraziło sprzeciw wobec proponowanych środków. Wspomniani użytkownicy utrzymywali, że kleje Cordial mają znaczący udział w ich kosztach produkcji (około [10 – 25 %]). W związku z tym jakiegokolwiek negatywny wpływ środków na ich dostawcę klejów w postaci suchej mieszanki odbiłby się również niekorzystnie na ich sytuacji. Ponadto musieliby oni dokonać restrukturyzacji swoich urządzeń produkcyjnych, aby przystosować je do użytkowania całkowicie innego produktu. Zamiana klejów w postaci suchej mieszanki na kleje w postaci płynnej pociągnęłaby za sobą również istotny wzrost kosztów transportu (1 tona kleju w postaci suchej mieszanki odpowiada 5–8 tonom kleju w postaci płynnej).
- (627) Komisja zbadała również wpływ potencjalnego zwolnienia z cel w ramach procedury końcowego przeznaczenia na skuteczność środków. W tym względzie Komisja odnotowała, że segment rynku klejów odpowiada za 17 % konsumpcji w Unii oraz że udział jedyne go producenta klejów w postaci suchej mieszanki, który zgłosił się w toku postępowania, w tym segmencie kształtuje się na poziomie zaledwie 4 %. Dlatego też Komisja stwierdziła, że udzielenie takiego zwolnienia nie wywarłoby negatywnego wpływu na skuteczność środków.
- (628) W związku z powyższym Komisja zdecydowała się wyjątkowo objąć przywóz PVA wykorzystywanego w procesie produkcji klejów w postaci suchej mieszanki, wytwarzanych i sprzedawanych w postaci proszku i wykorzystywanych w przemyśle wyrobów z kartonu, procedurą końcowego przeznaczenia, o której mowa w art. 254 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽⁹⁸⁾. Wspomniana procedura końcowego przeznaczenia będzie ściśle ograniczona do klejów w postaci suchej mieszanki i nie będzie w żadnym przypadku obejmowała jakiegokolwiek innych produktów (na przykład klejów w postaci płynnej) wytwarzanych przez producentów klejów.
- (629) Po drugim dodatkowym ujawnieniu Cordial zwrócił się do Komisji o objęcie przedsiębiorstw zainteresowanych skorzystaniem ze zwolnienia w ramach procedury końcowego przeznaczenia systemem uprzedniego wydawania zezwoleń przez Komisję, aby zagwarantować, że przedsiębiorstwa te rzeczywiście zajmują się produkcją klejów w postaci suchej mieszanki.
- (630) W tym względzie Komisja wyjaśniła, że zwolnienie w ramach procedury końcowego przeznaczenia opisane w motywie 628 nie jest zarezerwowane wyłącznie dla jednego przedsiębiorstwa, ale stosuje się je w odniesieniu do wszystkich producentów klejów w postaci suchej mieszanki zgodnie z zasadą niedyskryminacji. Ponadto odpowiedzialność za monitorowanie przebiegu procedury, o której mowa w art. 254 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, oraz za jej wdrażanie spoczywa na organach celnych państw członkowskich. W ramach tej procedury ustanawia się wymogi i kontrole służące zagwarantowaniu udzielania zwolnień wyłącznie w odniesieniu do konkretnego końcowego przeznaczenia. Zatem podjęcie przez Komisję jakiegokolwiek dodatkowych działań w tym zakresie nie jest odpowiednie ani konieczne.
- (631) Wniosek został wobec tego odrzucony.
- (632) Po drugim dodatkowym ujawnieniu skarżący zakwestionował podstawę prawną i skuteczność zwolnienia udzielonego Cordial w ramach procedury końcowego przeznaczenia. Jego zdaniem przedsiębiorstwo nie zajmowało się wyłącznie produkcją klejów w postaci suchej mieszanki, ale wytwarzało również kleje w postaci płynnej i prowadziło obrót PVA przywożonym z ChRL bez poddawania go jakiegokolwiek obróbce.
- (633) Argumenty te należało odrzucić. Komisja oceniła wpływ środków na wszystkie zainteresowane strony i stwierdziła, że zastosowanie środków w tym przypadku nie jest sprzeczne z interesem Unii. Jak wyjaśniono jednak w motywach 622–625, w toku dochodzenia ujawniono, że – w odróżnieniu od innych użytkowników PVA – bardzo ograniczona grupa użytkowników klejów w postaci suchej mieszanki nie byłaby w stanie ponieść kosztów związanych ze środkami. Z tego względu Komisja zdecydowała się skorzystać z procedury przewidzianej w art. 254 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, co jest całkowicie zgodne z poziomem przysługujących jej uprawnień. Ponadto procedura końcowego przeznaczenia będzie ściśle ograniczona do produkcji klejów w postaci suchej mieszanki i nie będzie obejmowała żadnych innych produktów wytwarzanych przez producentów kleju ani wprowadzanych przez nich do obrotu. W związku z tym każdy zakup chińskiego PVA przez Cordial do celów związanych z wytwarzaniem innych produktów lub do celów związanych z jego wprowadzaniem do obrotu (lub do celów związanych z produkcją lub wprowadzaniem do obrotu jakiegokolwiek innych klejów w postaci suchej mieszanki) nie będzie w żadnym wypadku objęty zwolnieniem z należności celnych. Komisja przypomina, że korzystanie ze zwolnienia przyznanego w ramach procedury końcowego przeznaczenia jest uciążliwe dla użytkowników oraz że użytkownicy ci będą podlegali ścisłej kontroli ze strony służb celnych w celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi przepisami.

⁽⁹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

- (634) Dwóch importerów, Gamma Chimica i Carbochem, oraz jeden użytkownik – Far Polymers – argumentowało po drugim dodatkowym ujawnieniu, że warunki, na podstawie których Komisja udzieliła producentom klejów w postaci suchej mieszanki zwolnienia w ramach procedury końcowego przeznaczenia, miały zastosowanie również do nich. Dlatego też wspomniane przedsiębiorstwa zwróciły się do Komisji o rozszerzenie procedury końcowego przeznaczenia również na nich. Przedsiębiorstwa te uważają, że – podobnie jak Cordial – zajmują się sprzedażą PVA i mieszanek PVA w postaci proszku lub w formie ciekłej, a ich klienci dostosowali swój proces produkcji pod kątem korzystania z dostarczanego przez nie zmieszanego PVA.
- (635) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że wspomniane przedsiębiorstwa znajdowały się w takiej samej sytuacji co producenci klejów w postaci suchej mieszanki.
- (636) Z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynika, że większość PVA przywożonego przez Gamma Chimica i Carbochem była po prostu przepakowywana i sprzedawana użytkownikom końcowym. Niewielka ilość PVA była mieszana z dodatkami lub rozpuszczana w wodzie zgodnie z życzeniem klientów. Żaden z tych procesów nie skutkował jednak faktycznym przekształceniem produktu objętego postępowaniem. Dlatego też nawet w kontekście prowadzonej przez siebie sprzedaży przedsiębiorstwa te były nadal uznawane za importerów prowadzących obrót towarami wytworzonymi przez inne przedsiębiorstwa. Procedura końcowego przeznaczenia ma zastosowanie wyłącznie do użytkowników ostatecznych, a nie do pośredników. Zatem zwolnienie przyznawane w ramach procedury końcowego przeznaczenia nawet nie stanowiłoby dostępnej opcji dla wspomnianych dwóch importerów. Ponadto, wbrew twierdzeniom tych przedsiębiorstw, w toku dochodzenia ujawniono, że nie miały one problemów z zabezpieczeniem alternatywnych źródeł dostaw, ponieważ – co przedsiębiorstwa te potwierdziły same w toku dochodzenia – nie były one ograniczone żadnymi względami natury technicznej przy zakupie PVA. Jak wyjaśniono w motywach 555 i 556, udział PVA w obrocie importerów wahał się w granicach 10 % – 40 %, przy czym stwierdzono, że ich poziomy rentowności były wystarczające do pokrycia co najmniej części kosztów związanych z nałożeniem cel.
- (637) Far Polymer prowadzi działalność w sektorze emulsji i polimeryzacji. Jak wspomniano w motywie 597, udział PVA w kosztach produkcji, które ponoszą użytkownicy w tym segmencie, wynosił [3 % – 7 %] łącznych kosztów. Far Polymers utrzymywał, że w jego przypadku udział PVA wykorzystywanego do wytworzenia tony produktu końcowego wynosił [10 % – 15 %]. Wartości procentowe przywołane przez Far Polymers na poparcie jego twierdzenia odnosiły się jednak wyłącznie do ilości wykorzystywanego produktu, a nie do jego udziału w kosztach produkcji. W związku z tym wnioski dotyczące sektora emulsji i polimeryzacji przedstawione w sekcji 6.3.2 zachowują aktualność w przypadku Far Polymers.
- (638) Komisja stwierdziła, że żadne z tych przedsiębiorstw nie znajdowało się w podobnej sytuacji co jeden z producentów klejów w postaci suchej mieszanki. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

6.4. Dodatkowe uwagi po ujawnieniu

- (639) Po ujawnieniu wiele stron – Ahlstrom-Munksjö, Carbochem, Cordial, Solutia, Wacker i Wegochem – powtórzyło argument, że rynek Unii jest w dużym stopniu zależny od przywozu oraz że przemysł Unii nie dysponuje wystarczającymi mocami produkcyjnymi. Strony te utrzymywały, że zarówno KEG, jak i Sekisui zainwestowały w dwa zakłady przetwórcze, w Niderlandach i w Polsce, które doprowadzą do wzrostu ich konsumpcji własnej, a tym samym przełożą się na zmniejszenie ich zdolności w zakresie dostarczania produktu na wolny rynek. Strony te argumentowały również, że pozyskiwanie produktu z państw trzecich nie jest możliwe w praktyce, ponieważ państwa te nie dysponują wystarczającymi wolnymi mocami produkcyjnymi. Solutia powtórzyła ten argument po drugim dodatkowym ujawnieniu.
- (640) Wbrew tym twierdzeniom w toku dochodzenia potwierdzono, że przemysł Unii posiada wystarczające moce produkcyjne, aby zaopatrywać wolny rynek Unii w produkt, ponieważ nadal dysponuje wolnymi mocami produkcyjnymi na poziomie 30 000 ton. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 447 powyżej, przemysł Unii nie zmniejszył trwale swoich mocy produkcyjnych, ale czasowo zamknął dwie linie produkcyjne, które mogą zostać ponownie uruchomione w krótkim czasie.
- (641) Jeżeli chodzi o zakład w Niderlandach, Komisja zwróciła uwagę na fakt, że nie udostępniono żadnych informacji dotyczących planowanego terminu jego uruchomienia. Co więcej, z informacji zgromadzonych w toku dochodzenia wynikało, że zakład ten będzie pozyskiwał przynajmniej niektóre gatunki PVA spoza Unii. Jeżeli chodzi o zakład w Polsce, w informacjach otrzymanych po ujawnieniu potwierdzono, że będzie się w nich wykorzystywało głównie kopolimery, które wykraczają poza zakres produktu objętego postępowaniem i które zakłady KEG będą pozyskiwały spoza Unii.
- (642) Argument dotyczący braku zdolności państw trzecich w zakresie dostaw należało odrzucić, ponieważ informacje zgromadzone w toku dochodzenia potwierdzają, że producent tajwański nadal dysponuje znacznymi wolnymi mocami produkcyjnymi.

- (643) Ponadto dalszy użytkownik w sektorze PVB i polimeryzacji – Saint Gobain – zgłosił się, wnosząc sprzeciw wobec proponowanych środków. Saint Gobain pozyskuje folię PVB do produkcji szkła samochodowego i szkła budowlanego i kupuje proszek redyspersyjny bazujący na PVA (RDP) oraz polimer w stanie ciekłym w postaci dyspersji (LDP) na potrzeby produkcji gipsu i zaprawy murarskiej. RDP i LDP to produkty użytkowników PVA działających w sektorze emulsji i polimeryzacji.
- (644) Saint Gobain argumentował, że nałożenie proponowanych cel antydumpingowych na PVA przywożony z ChRL wywarłoby istotny wpływ na działalność prowadzoną przez to przedsiębiorstwo. Ponieważ Saint Gobain jest użytkownikiem produktów bazujących na PVA, cła odbiłyby się niekorzystnie na jego cenach kupna, a tym samym na jego kosztach produkcji, przy czym w opinii przedsiębiorstwa prawdopodobieństwo, że zwiększone koszty udałoby się przenieść na klientów, było niewielkie.
- (645) Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Jak wyjaśniono w motywach 579 i 597 powyżej, wpływ cel na koszty ponoszone przez użytkowników w sektorach PVB i polimeryzacji oraz na rentowność tych użytkowników będzie niewielki, a zatem ich skutki dla sektorów niższego szczebla należy uznać za marginalne. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

6.5. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (646) Nałożenie środków zdecydowanie leży w interesie unijnych producentów PVA sprzedających produkty na wolnym rynku. W przypadku niewprowadzenia środków chińscy producenci będą nadal dokonywać przywozu PVA na rynek Unii, uniemożliwiając przemysłowi Unii odbudowę rentowności.
- (647) Podniesiony przez niektórych użytkowników argument, jakoby zachowanie stabilności dostaw w Unii w dużym stopniu zależało od importów, należy rozpatrywać w świetle faktu, że gdyby wykluczyć przemysł Unii, Unia straciłaby około [50 % – 60 %] swoich zdolności w zakresie dostaw ⁽⁹⁹⁾ PVA.
- (648) W odniesieniu do użytkowników w segmentach PVB i polimeryzacji należy zauważyć, że pozyskiwali oni tylko ograniczoną część PVA z Chin na potrzeby ich konsumpcji, a wpływ jakichkolwiek środków na ich rentowność będzie znikomy. Nie wpłynęło to również na konkurencyjność ogólnie rozumianego sektora papierniczego i sektora klejów, ponieważ PVA stanowił znikomą część jego kosztów produkcji. Na podstawie powyższego Komisja ustaliła, że nie ma przekonujących powodów, aby stwierdzić, że nałożenie ostatecznych środków antydumpingowych w odniesieniu do przywozu PVA pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, nie leży w interesie Unii.

7. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (649) Biorąc pod uwagę wnioski Komisji dotyczące dumpingu, wynikającej z niego szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych.

7.1. Poziom usuwający szkodę (margines szkody)

- (650) W celu określenia poziomu środków Komisja najpierw ustaliła kwotę cła niezbędną do usunięcia szkody ponoszonej przez przemysł Unii.
- (651) Szkada zostałaby usunięta, gdyby przemysł Unii był w stanie pokryć koszty produkcji oraz osiągnąć zysk przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego na rynku unijnym, jaki tego rodzaju przemysł może zazwyczaj osiągnąć w tym sektorze w normalnych warunkach konkurencji, tj. przy braku przywozu towarów po cenach dumpingowych.
- (652) Podstawową marżę zysku przemysłu Unii, która została osiągnięta przed wzrostem przywozu towarów po cenach dumpingowych (2015 r.), dodano do poziomu inwestycji, badań i rozwoju oraz innowacji w normalnych warunkach konkurencji, wyrażonego jako odsetek obrotów. Było to mniej niż 6 %, zysk docelowy ustalono więc na poziomie 6 %, co stanowi minimalną docelową marżę zysku, którą należy zastosować zgodnie z art. 7 ust. 2c.
- (653) Ponieważ na podstawie art. 7 ust. 2d nie zgłoszono żadnych roszczeń dotyczących obecnych lub przyszłych kosztów wynikających z wielostronnych umów środowiskowych i stosownych protokołów, a także konwencji MOP ujętych w wykazie, do ustalonych w ten sposób cen niewyrządzających szkody nie dodano żadnych dodatkowych kosztów.

⁽⁹⁹⁾ Konsumpcja na wolnym rynku i konsumpcja własna łącznie.

- (654) Komisja ustaliła następnie poziom usuwający szkodę poprzez porównanie średniej ważonej ceny importowej współpracujących producentów eksportujących objętych próbą w państwie, którego dotyczy postępowanie, ustalonej na potrzeby obliczeń podjęcia cenowego, ze średnią ważoną niewyrządzającej szkody ceny produktu podobnego sprzedawanego przez producentów unijnych objętych próbą na wolnym rynku unijnym w okresie objętym dochodzeniem. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w postaci odsetka średniej ważonej wartości importowej CIF. Wynikający z tego średni margines zaniżania cen wyniósł 57,9 %.
- (655) Po ostatecznym ujawnieniu Wacker utrzymywał, że niewyrządzająca szkody cena ustalona dla przemysłu Unii przez Komisję w podziale na PCN powinna zostać skorygowana, aby wykluczyć koszty gatunków PVA, które nie są sprzedawane przez chińskie przedsiębiorstwa, oraz zakwestionował zysk docelowy w wysokości 6 %, na którym Komisja oparła swoje obliczenia. Jeżeli chodzi o pierwszy argument Wacker, Komisja wyjaśniła, że korzystała wyłącznie z kosztów produkcji PCN przemysłu Unii, w odniesieniu do których zidentyfikowała porównywalne wywożone PCN.
- (656) Jeżeli chodzi o docelowy poziom zysku, to – jak wspomniano w motywie 652 powyżej – poziom ten określono zgodnie z przepisami art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.
- (657) Poziom usuwający szkodę dla „pozostałych przedsiębiorstw współpracujących” oraz dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” obliczono w ten sam sposób, co margines dumpingu dla tych przedsiębiorstw (zob. motywy 393 i 396).

7.2. Środki ostateczne

- (658) W odniesieniu do przywozu niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe zgodnie z zasadą niższego cła określoną w art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja porównała marginesy szkody z marginesami dumpingu. Kwota cła powinna być ustalona na poziomie marginesu dumpingu albo marginesu szkody, zależnie od tego, który z nich jest niższy.
- (659) W związku z powyższym stawki ostatecznego cła antydumpingowego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocleniem, powinny być następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu	Margines szkody	Ostateczne cło antydumpingowe
Shuangxin Group	115,6 %	72,9 %	72,9 %
Sinopec Group	17,3 %	57,6 %	17,3 %
Wan Wei Group	193,2 %	55,7 %	55,7 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	80,4 %	57,9 %	57,9 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	193,2 %	72,9 %	72,9 %

- (660) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Przedmiotowe stawki należności celnych mają zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL oraz produkowanego przez wymienione podmioty prawne. Przywóz produktu objętego postępowaniem, wytworzonego przez dowolne inne przedsiębiorstwo, które nie zostało konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, powinien podlegać stawce cła mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. Nie powinny one być objęte żadną z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.
- (661) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany jego nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji⁽¹⁰⁰⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie.

⁽¹⁰⁰⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Rue de la Loi 170, 1040 Brussels, Belgium.

- (662) W celu zapewnienia należytego egzekwowania cel antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.
- (663) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁰¹⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek wykorzystuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendrzowego dnia każdego miesiąca.

7.3. Specjalna klauzula dotycząca monitorowania

- (664) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z dużą różnicą w stawkach celnych potrzebne są szczególne środki gwarantujące stosowanie indywidualnych cel antydumpingowych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła antydumpingowe, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi przedstawione w poniższym art. 1 ust. 3. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty cłem antydumpingowym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (665) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ono jedynym elementem branym pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich powinny bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach – powinny one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celu weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania niższej stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.
- (666) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.

8. UJAWNIENIE USTALEŃ

- (667) W dniu 3 lipca 2020 r. zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz PVA pochodzącego z ChRL.
- (668) Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji. 17 stron przedstawiło uwagi dotyczące ujawnienia. Na wniosek przeprowadzono przesłuchania z udziałem Kuraray, Sekisui, Wacker, Cordial, Solutia, Ahlstrom-Munksjö, Sinopec i Wegochem.
- (669) Po otrzymaniu uwag w odpowiedzi na ujawnienie zainteresowane strony poinformowano w dniach 24 lipca i 6 sierpnia 2020 r. o dodatkowych faktach i okolicznościach, które nie zostały uwzględnione w ostatecznym ujawnieniu z dnia 3 lipca 2020 r. Otrzymano dodatkowe uwagi od przedstawicieli przemysłu Unii, chińskich producentów eksportujących i szeregu użytkowników.
- (670) Na wniosek przeprowadzono przesłuchania z udziałem Kuraray, Sekisui, Wacker, Cordial, Solutia, Ahlstrom-Munksjö, Sinopec i Wegochem.
- (671) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały należycie uwzględnione i, w stosownych przypadkach, ustalenia zostały odpowiednio zmienione.
- (672) Komitet ustanowiony na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036 nie wydał opinii, a zwykłą większością głosów wchodzących w jego skład członków zgłosił sprzeciw wobec projektu rozporządzenia wykonawczego Komisji. Następnie Komisja ponownie przedłożyła projekt rozporządzenia wykonawczego Komisji komitetowi odwoławczemu zgodnie z art. 5 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁰²⁾.

⁽¹⁰¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽¹⁰²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(673) Zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 komitet odwoławczy nie przedstawił opinii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz (poli)alkoholu winylowego, nawet zawierającego niezhydrolizowane grupy octanowe, w postaci żywic homopolimerowych o lepkości (mierzonej w 4-procentowym roztworze wodnym w temperaturze 20 °C) wynoszącej co najmniej 3 mPas, ale nie większej niż 61 mPas, i o stopniu hydrolizy co najmniej 80,0 mol%, ale nieprzekraczającym 99,9 mol%, zmierzonych zgodnie z metodą opisaną w normie ISO 15023-2, pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, obecnie objętego kodem CN ex 3905 30 00 (kod TARIC 3905 30 00 91).

2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, są następujące dla produktu opisanego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Shuangxin Group	72,9 %	C552
Sinopec Group	17,3 %	C553
Wan Wei Group	55,7 %	C554
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku I	57,9 %	Zob. załącznik I
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	72,9 %	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że [ilość] [produktu objętego postępowaniem] sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez [nazwa i adres przedsiębiorstwa] [dodatkowy kod TARIC] w Chińskiej Republice Ludowej. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. Produkty opisane w ust. 1 są zwolnione z ostatecznego cła antydumpingowego, jeżeli przywozi się je w celach związanych z wytwarzaniem klejów w postaci suchej mieszanki produkowanych i sprzedawanych w formie proszku na potrzeby przemysłu wyrobów z tektury. Takie produkty są objęte procedurą końcowego przeznaczenia, o której mowa w art. 254 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, aby wykazać, że przywozi się je wyłącznie do celów związanych ze wspomnianym powyżej zastosowaniem.

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Jeżeli nowy producent eksportujący z Chińskiej Republiki Ludowej przekaże Komisji wystarczające dowody, załącznik można zmienić poprzez dodanie tego nowego producenta eksportującego do wykazu współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, a więc podlegających odpowiedniej średniej ważonej stawce cła antydumpingowego, mianowicie 57,9 %. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody potwierdzające, że:

- a) nie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w okresie objętym dochodzeniem (1 lipca 2018 r. – 30 czerwca 2019 r.);
- b) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkiem wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia; oraz
- c) faktycznie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, albo stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znaczącej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 września 2020 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

Chińscy współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą

Nazwa	Dodatkowy kod TARIC
Chang Chun Chemical (Jiangsu) Co., Ltd.	C555

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL